

Năm Ba Lớp K

Contents

Năm Ba Lớp K	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	6
4. Chương 3	11
5. Chương 4	17
6. Chương 5	22
7. Chương 6	28
8. Chương 7	33
9. Chương 8	38
10. Chương 9	44
11. Chương 10	48
12. Chương 11	54
13. Chương 12	59
14. Chương 13	64
15. Chương 14	68
16. Chương 15	73
17. Chương 16	79
18. Chương 17	84
19. Chương 18	89
20. Chương 19	95
21. Chương 20	100
22. Chương 21	104
23. Chương 22	109
24. Chương 23	115
25. Chương 24	120
26. Chương 25	124
27. Chương 26	130
28. Chương 27	135
29. Chương 28	141
30. Chương 29	146
31. Chương 30: Đòi Lòi	149

Năm Ba Lớp K

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Riley AnThế loại: hiện đại, thanh xuân vườn trường, HESố chương: 29 ChươngĐây là câu chuyện được vi

1. Chương 1: Mở Đầu

Không bao lâu sau, những chàng trai và cô gái trẻ vô tư đi qua tháng ngày trung học, bước lên thêm một lớp mới, chờ đợi họ là những bài học của cuộc sống, thế giới này bao la nhất chính là tình cảm và sự chân thành.

Cậu thiếu niên tuấn tú luôn đứng hạng nhất, Tạ Tĩnh Nguyên.

Tài nữ chuyên Anh thông minh, liêu lĩnh, Kinh Chỉ Hủy.

Học sinh chuyển trường xinh đẹp hơn người, Liễu Khê Xuyên.

Cậu chàng nhiệt huyết có tài trong thể thao, Chung Quý Bách.

Thiếu nữ đơn phương Chung Quý Bách, cô gái nhỏ Vân Huyền.

Họ đến với năm ba lớp K bởi những nguyên nhân khác nhau.

Tất cả chúng ta từng trải qua, đang trải qua, hoặc sắp sửa trải qua những ngày tháng cấp ba hoa niên vô tư lự nhưng cũng thực tế đến đau đớn. Áp lực nặng nề và những lời trách móc từ gia đình, sự ỷ lại và trốn tránh cuộc sống, sự đổ kỵ với bè bạn, cùng người thương trải qua khoảng thời gian khó khăn nhất, từng cánh tay ấm áp bện lại xua tan màn đêm.

Đối mặt với giấc mơ và sự tàn khốc của đời người, có bao nhiêu người trẻ đã e dè sợ hãi? Lòng người dễ thay đổi, họ có thể giữ mãi sự đơn thuần trên quý năm nào?

Câu chuyện ly biệt ngậm nga mãi đầu tháng Bảy nhưng mỗi người chỉ trải qua điều này duy nhất một lần.

Quan trọng nhất, tuổi trẻ phải đương đầu.

Lời từ biệt vào tháng Bảy.

Cậu nam sinh luôn khiến người ta nghĩ là vô cảm xúc nở một nụ cười thần nhiên, tựa như ánh Mặt Trời xua tan màn đêm vào sáng sớm. “Cố lên!”

2. Chương 1-2

“Năm ba lớp K?!”

Bốn từ rõ ràng, chẳng thể hoài nghi.

Đúng là một tin dữ. Vừa mới nghe ngóng được vào hai ngày trước đã vội vã chạy đến chùa cầu cúng rồi. Cứ luôn nghĩ là, “Đã có tin đồn thì xác xuất bị bóc nhầm cũng cao lắm.” bây giờ xem lại, mê tín cũng có căn cứ của nó đấy thôi.

Nếu đo, có lẽ máy đo huyết áp bằng thủy ngân đã trượt đến chữ K trong bảng chữ cái rồi, cuối cùng cũng xuất hiện số đơn vị mười một.

Năm vừa rồi nhà trường chỉ tổ chức mười lớp, bốn môn vật lý, hóa học, lịch sử, địa lý bao giờ cũng đứng hàng chót, mà thường thì những lớp ban tự nhiên mặt bằng chung giỏi hơn so với ban xã hội, từ đó chỉ còn lại hai lớp cân sức cân tài.

Vậy tại sao bây giờ lại xuất hiện thêm một lớp?

Không cần nghĩ nhiều, đó chính là lớp kém cỏi nhất.

Lớp kém nhất một trường trung học trọng điểm không dính gì đến việc ẩu đả hay lôi bè kéo phái đi đánh trường khác nhưng không thể nào thoát được hai từ “kém cỏi”. Cảm giác của mỗi người hiện tại cũng như cơn sóng dữ đập vào bãi cát vậy, không thể dùng hai từ “kỉ luật” hay “có tổ chức” để nói về, tránh bôi nhọ quyết định này.

Điều hòa vừa bật lên, bầu không khí mát mẻ chưa kịp lan tỏa đã bị sự nóng nẩy đánh bật, hòa chung với thứ mùi nước hoa trong phòng dạy Lịch Sử. Cửa sổ hơi mở hờ, hơi nước từ điều hòa bám vào thanh sắt, ngay khi cửa sổ sập xuống thì để lại vệt nước dài.

Khoảng khắc nghe được “tin dữ” kia, cô giáo trẻ cứng người trong một giây.

Gương mặt trưởng bộ môn rất tha thiết: “Cô Thiệu Như, năm ba lớp K phiên cô rồi.”

Cô gái trẻ trợn trừng, trong đầu hiện lên cảnh tượng “GAME OVER” khi đứng trên bục giảng.

“Sao lại là em?” Ít nhất cũng phải cho một lý do chứ? Vất vả lắm mới qua được một năm, lúc nghỉ hè còn cầu tới cầu lui điện thoại đừng báo tin nhắn mới, chỉ sợ sẽ xuất hiện tin dữ – năm nay cô phải tiếp tục chủ nhiệm lớp cuối cấp. Ngờ đâu, vẫn vậy, còn không ngờ hơn nữa là lại rơi vào lớp K.

“Vì trường rất tin tưởng vào cô!” Trưởng bộ môn đẩy cặp kính lên với vẻ hồ hững. “Nhờ vào cô mà số học sinh lớp H đạt điểm cao trong kì thi đại học tăng lên ngoài dự đoán! Vậy nên, chắc chắn cô giúp được lớp K rồi.”

“Nhưng mà... Nhưng mà, em đã chủ nhiệm lớp cuối cấp bốn năm liên tục rồi. Nếu tiếp tục như vậy, thể xác em sẽ kiệt quệ mất.”

“Không có chuyện đó đâu! Cô còn trẻ, chắc hẳn vẫn còn sức, không giống tôi, trời ạ, thân thể già cả này... Hai năm nữa phải về hưu rồi...” Vừa nói, vừa chậm chạp ra khỏi phòng bộ môn.

Những giáo viên khác cùng tổ đều nhìn cô với vẻ cảm thông...

2>>

“A~ Mình bị phân đến lớp E! Thảm thương rồi!”

“Cậu mà thảm á? Mình đến lớp I đây này~”

...

Chuyện chia lớp bao giờ cũng gây ra muôn vàn lời oán thán như thế. Ngoại trừ những bạn trẻ nổi bật được phân vào lớp A ra, tất cả đều uể oải. Tất nhiên sẽ không có ai như Vân Huyền, đứng ở trước chiếc bảng dán đầy tờ thông báo đỏ thắm mà tim đập mạnh, thở không ra hơi.

“Vân Huyền, năm ba lớp K.” Quay đầu... Nhìn sang bên kia. “Chung Quý Bách... Năm ba lớp K!”

“Không thăm đến vậy chứ!”

Trong đám người hỗn loạn, không một ai để ý đến cô nữ sinh đang từ từ khuyu xuống mặt đất.

Kỳ bổ túc lúc nghỉ hè đã chấm dứt nhưng chuyện diễn ra rồi vẫn giữ mãi trong đầu.

Một ngày mùa hè oi bức họ, một cậu nam sinh đang khoát vai chiến hữu trong một sân thể dục hoang vắng, bàn chân cậu dẫm lên lớp cỏ mịn trên sân bóng, đôi giày vẫn còn những giọt nước li ti đọng trên cây cỏ dại, tâm trạng nom tốt lắm. Trong tay cậu là một mẫu giấy nhắn. “Lúc nghỉ trưa, xin hãy đến sân thể dục, ở cây lớn thứ mười hai bên phải, có người cần gặp, chắc chắn bất ngờ.” Cậu cười khê, “Cái tên Lương Thiệp này, làm trò quỷ gì vậy? Còn gì trò thư thân bí nữa chứ.”

“Một, hai, ba... Mười, mười một, mười hai... Chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?” Cả người vui vẻ, thậm chí suy nghĩ, là quốc tế thiếu nhi? Là thất tịch? Là sinh nhật ai đó sao? Vì chưa biết gì nên càng mong đợi chuyện sắp đến.

Bỗng nhiên.

Một nữ sinh từ đâu lao ra.

Đúng là bước lên sân khấu theo phong cách lạ lùng nhất! Sau này nhớ lại cũng không biết cô gái này lao từ đâu ra. Không hề có quá trình, chỉ có kết quả bất thành linh. Tóm lại, cô ấy xuất hiện trước mặt Chung Quý Bách như một phép màu.

“Mình, mình, mình, mình là năm hai lớp F Vân Huyền. Mình, mình đã thích cậu từ lâu. Mong, mong cậu hẹn hò với mình!” Cánh tay cô ấy vuông một góc chín mươi độ kiểu chuẩn với thân mình. Lúc ấy, đầu không dám ngẩng cao, giống như một đại thần dâng tấu với hoàng đế. Cô gái ấy chỉ đứng đến chóp mũi của cậu, bây giờ tay run run, cả người gập một trăm ba mươi lăm độ, cậu nam sinh đã trở nên rất cao, rất rất cao.

Bạn học, bạn mạnh mẽ hơn được không? Cậu trai trẻ thầm chế nhạo trong lòng. Trong sinh mệnh ngắn ngủi này, cảnh tượng kinh điển ấy đã lặp đi lặp lại với cô bao nhiêu lần mà đã đến độ chưa già đã yếu thế này?

Nhìn lá thư tình trong tay cô ấy, bỗng dưng cậu nảy sinh ý nghĩ xấu xa. “Được, hẹn hò đi!”

Cái gì?

Cô ngẩng phắt đầu lên, là thật sao? Là thật sao? Sao trôi chảy như vậy được? Cậu ấy là người đã từng vứt thư tình của những cô gái khác vào thùng rác phải không? Không giống tác phong thường ngày của cậu chút nào cả.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ, cậu ấy cũng thầm mến cô sao?

Nhắc tới chuyện thầm mến ấy, cũng đã năm năm trôi qua rồi nhỉ? Trước cả kì nghỉ hè từ năm cấp hai đến lớp mười một, thật sự đã năm năm. Từ dáng người đến gương mặt kia đã khắc sâu trong lòng, là con người tính tình thất thường, là đôi mắt nhạy bén với xung quanh. Bên ngoài sơ mi luôn mang thêm chiếc áo khoác của Nike, lúc bước đi bàn tay luôn đút vào bên trong túi áo. Chơi bóng rổ hay bao nhiêu, thành tích tệ bấy nhiêu. Từ trung học đã ở lớp tệ nhất, dường như cậu cũng không có ý định rời khỏi lớp ấy...

Thật sự có thể hẹn hò sao?

“Nhưng mà.” Cậu ấy nói với vẻ bình thản.

“A?”

“Đợi trăm năm nữa nhé.”

...Được, hẹn hò đi. Nhưng mà, đợi trăm năm nữa nhé.

Đơn phương suốt năm năm, nào ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy.

Thật ra, cái kết này đã định từ sớm rồi. Mọi người thường nói yêu ai không thể yêu bằng mắt còn gì.

Vì chuyện không xong mà ảnh hưởng đến kì thi phân lớp, không ngờ lại đưa đến lớp K tệ nhất. Tỷ lệ cùng lớp với cậu là 99,99999%, giống như thầy giáo dạy Sinh đã từng nói vậy. “Một chuyện có xác suất xảy ra 0.00001% gọi là chuyện bất khả thi.”

Cầu nguyện cũng vô dụng, khác lớp với cậu là không thể nào.

Ngọn đèn mới sáng trong nháy mắt tắt ngúm, mở màn cho năm ba lớp K.

3>>

Sợ hãi một chốc cuối cùng cũng tìm được chỗ để ngồi xuống. Từ đây đến lúc vào lớp chỉ còn năm phút nữa. Lúc nhìn quanh bạn cùng lớp thì ngạc nhiên đến ngã ngửa – Kinh Chỉ Hủy?!

Hạng nhất tiếng Anh toàn trường.

Hạng nhất Ngữ Văn toàn trường.

Việc bàn tán về cô gái này đã là thói quen của nhiều người như họ xì xào đã bao nhiêu cô gái tỏ tình với Chung Quý Bách vậy.

“Sao cậu, cậu cậu đến lớp K?” Vân Huyền không kiềm được bật thốt nên.

Nữ sinh ngồi trước mặt cô nhún vai, nom không để tâm lắm: “Vì mình muộn thi nửa tiếng nên tiếng Anh bị thiếu điểm.”

“Muộn?” Vân Huyền đến thán phục. Chuyện quan trọng như phân lớp chỉ sợ Chung Quý Bách còn không dám muộn.

Nhìn biểu cảm của nữ sinh trước mặt mình, trán Kinh Chỉ Hủy lấm tấm mồ hôi, làm ơn đừng nhìn cô với ánh mắt sùng bái vậy được không, cô đâu có cố ý.

Cuốn phim nhựa kéo kẹt quay về sáng ngày thi phân lớp.

Chỉ còn mười phút nữa, cuối cùng cũng đến được xe buýt công cộng. Cho dù muộn một chút cũng không sao cả. Kinh Chỉ Hủy nghĩ ngợi, bỗng dưng im bật, té ngã.

“Có chuyện gì thế?” Một người đứng lên đang bực bội thì nghe thấy câu trả lời của người khác: “Xin lỗi ạ, xe gặp vấn đề, mong mọi người di chuyển sang chuyến khác.”

“Trời ạ!” Mọi người hùa nhau hậm hực.

Còn một lát nữa thôi sẽ muộn rồi!

Bạn học Kinh Chỉ Hủy nhớ đến kì thi phân lớp thì vội vàng nghĩ cách, trở thành người đầu tiên lao xuống xe.

“Ầm.” Một tiếng va chạm.

Một cậu trai và một cô gái té ngã ra đất. Chiếc xe đạp không còn chủ, chổng vó trong khi bánh vẫn quay.

Kinh Chỉ Hủy chống tay trên mặt đất, đầu gối đau nhức, máu đỏ chảy ra dưới làn váy, uốn lượn trên bắp chân. “Có chuyện gì vậy?!”

Cô nhìn về người lái xe ẩu tả kia.”Cậu?”

Đúng vậy, là Tạ Tĩnh Nguyên.

Bạn học hai năm lớp A, thiên tài ban tự nhiên Tạ Tĩnh Nguyên. Đứng hạng nhất hai mươi sáu lần thi cho tám môn, đồng thời, tiếng tăm “tử lạnh lớn nhất vũ trụ” cũng bay rất xa. Tuy rằng người khác lúc nào cũng châm chích mình nhưng cậu không nói không rằng, ngoại trừ bài tập ra cũng chẳng quan tâm đến chuyện gì, hoàn toàn tách biệt với thế giới.

Trong thế giới này, người không được chào đón nhất trong trường chính là những kẻ một sách bởi lẽ họ không có gì để chê trách cả. Ngoại trừ chuyện lúc nào cũng đứng đầu trong danh sách đồ thăm, khiến mọi người trâm trỏ ngưỡng mộ ra, thời gian còn lại, bao giờ cũng thấy cậu chống cằm bên song cửa sổ làm bài tập. Kinh Chỉ Hủy dám khẳng định, tên của những thành viên khác trong lớp, chắc chắn cậu không biết lấy một người.

“Xin lỗi.” Cậu trai ngồi dậy.

Đây là lần thứ hai cô phải nghe cụm từ này trong này. Kinh Chỉ Hủy trợn ngược mắt, nhìn lên trời xanh, thấy những đám mây bông bênh như kẹo bông và tia nắng ban mai đang xuyên qua đấy. Lạ lùng là, bầu không khí hơi ngọt ngào.

“Cậu định đến trường thế nào đây?” Người phản ứng lại là cậu nam sinh đã đứng lên, người cậu chìm trong ánh Mặt Trời. Cậu nhìn xuống dưới, đôi mắt chạm với cô gái trẻ khiến đôi tai ửng hồng.

“À... Dự chuyển 130.”

“Khỉ thật.” Cậu mắng thầm. “Xe mình cũng không đi được nữa... Đành phải chờ 130 với cậu rồi.” Nói xong liền khóa xe lại bên đường với vẻ thành thạo.

Cửa hàng bách hóa vang lên tiếng “leng keng” khi cánh cửa mở. Cậu vào nhanh, lúc này đây cô mới phản ứng lại.

Không phải sẽ đợi chuyển 130 cùng nhau sao? Sao lại vào đó rồi?

Phần gối vẫn còn rất đau, máu chưa ngừng chảy.

Ồi, sao giống sinh non vậy cơ chứ. May mắn là người đó là Tạ Tĩnh Nguyên, một thanh niên chỉ có hứng thú với nguyên tử, không biết ngó ngang ngó dọc. Nói ra thì một sách cũng có ưu điểm ấy mà.

Đang suy nghĩ miên man, bỗng dưng vấy bị xốc lên.

Chỉ Hủy hoảng sợ, lùi về sau theo phản xạ.

Cậu cúi đầu xuống nhìn thử nhưng gương mặt không thay đổi gì. “Không muốn xử lý miệng vết thương sao?” Trong tay là cùn và băng sát thương tiện loại gì đó.

Trời ạ, biết cách dọa người quá!

Cô giữ chân tại chỗ cho cậu xử lý, tự nhắc mình rằng, người này là Tạ Tĩnh Nguyên, người này không hiểu chuyện gì cả.

“Máu vẫn chảy, hình như...” Người bị coi là không hiểu chuyện lại lên tiếng.

Hình như? Hình như cái gì?

Lỗ tai đỏ ửng.

Hình như gì chứ?

Sai rồi!

Chắc chắn cậu không phải kẻ khờ như cô nghĩ. Cô bắt đầu nghi ngờ suy nghĩ của mình.

Động tác cậu rất nhẹ, vết thương cũng bớt đau nhưng trong lòng lại đang rối bời, cảm thấy thời gian qua thật chậm, cứ xoắn xao mãi không thôi.

Cô nghi ngờ cậu có suy nghĩ bậy bạ gì, nhưng cũng ngại ngần nói. “Cậu không thể nhìn vậy...” Lời nói lấp bắp. Tình thế khó xử này mở miệng cũng khó khăn.

“Được rồi.”

Sao? Cúi đầu nhìn, miệng vết thương đã xử lý sạch sẽ, tay nghề của cậu cũng tốt lắm.

3. Chương 2

Một nữ sinh đơn thuần có thể trở nên khờ khạo như vậy đấy. Lúc này còn tuyên án “biến thái” cho người ta, mà nay đã cảm động không thôi rồi.

“Có thể đi được chưa?”

“Sao?”

Cậu vươn tay chỉ về phía xa: “Chuyển 130 chỉ còn cách chúng ta 475 mét thôi đấy.”

“Thật hả?” 475 mét? Có thể ước lượng vậy sao? Đầu óc cậu làm bằng gì vậy?

Cậu không chống đỡ lại gì.

Đừng nói cậu cài máy tính vận tốc trên xe đấy chứ? Tuy bất kì nữ sinh ban tự nhiên nào cũng biết công thức “quãng đường = vận tốc x thời gian” dành cho trẻ em này nhưng vấn đề ở đây là, người khác phải phân tích hành vi áp dụng công thức ngày ngày tính khoảng cách xe quái lạ của cậu thế nào đây?

Không muốn quan tâm nữa, cô ráng cất đi vài bước nhưng vết cắt trên đùi quá đau, cô hít một hơi thật sâu.

“Lên đây đi!” Cậu ngồi xổm xuống trước mặt cô.

“A?”

“Mình công cậu qua.” Kiên quyết một cách chân thành thật đáng tin cậy.

Đã lớn vậy rồi nhưng đây là lần tiếp xúc gần với bạn khác giới, bất kể đây là một khúc gỗ mang dáng vóc của cậu nam sinh.

Nhưng mà cô cũng là một khúc gỗ đấy thôi? Để bộ phận nhạy cảm không động vào tấm lưng gầy yếu kia, cô ngồi trên đấy mà dáng vẫn thẳng tắp.

“Cậu ngồi vậy mình thấy khó đi lắm.” Cuối cùng cậu trai không gồng mình nổi nữa, thở phì phò nói với cô: “Cậu ngồi vậy làm mình thấy bản thân như đang phạm tội mà chưa dám động tay thôi.”

Cô đành phải ngoan ngoãn gập xuống, gác cằm lên vai cậu. Cứ dấn dò bản thân rằng – Tạ Tĩnh Nguyên là một bạn nam thật thà.

Hai người đi một con đường với tình trạng khó xử như vậy mãi mới đến được bến xe.

Dường như là trò đùa quá của ông Trời, cứ muốn ép người khác vào đường cùng. Đợi cả một tiếng đồng hồ cũng không thấy chuyến 130 đâu, không phải mọi khi cứ năm phút là lại có một chuyến đến đó đây sao?

Đợi một lúc rất lâu xe mới đến nhưng bên trong chật ních người như một đàn cá hồi chen chúc trong hộp thiếc vậy.

Cô bị thương ở chân, tự biết mình không ngồi lên chuyến xe này được, do dự trong một chốc rồi nghiêng đầu nói với cậu: “Cậu đi trước đi. Tuy muộn một chút nhưng với năng lực của cậu chắc chắn đủ giờ làm bài thi.”

“Tất nhiên.” Cậu trả lời mà không hề khiêm tốn, bước hai bước chột khựng lại: “Còn cậu?”

“Mình bỏ cuộc.” Cô khoát tay ra vẻ bất cần nhưng thực sự lòng rất khó chịu, môn tiếng Anh cô có thể nắm chắc điểm tuyệt đối.

Cậu sững sốt trong ba giây, bước nhanh đến, lại công cô lên. Cô hoảng sợ.

“Mình biết với tốc độ 12 mét/ giây x 900 giây có thể đủ giờ vượt qua cuộc thi, nhưng...”

“Nhưng?”

“Không...”

“Nhưng mình không có ý định bỏ cậu lại.” Đây là lời do tử lạnh Tạ Tĩnh Nguyên nói ra sao?

Đến lúc đặt cô ấy xuống trước cửa trường thi, nhìn đồng hồ cũng chỉ còn nửa tiếng mà thôi.

Chỉ Hủy ngẩng đầu, chợt phát hiện tay cậu có vết máu: “Tay, tay cậu...”

“Ồ, không sao đâu, chỉ tay trái thôi mà.”

Không để ý được nhiều vậy, cô vội vã quay mình, khắp khềnh đi từng bậc lên cầu thang, bỗng nghe giọng nói vang lên từ phía sau: “...Chỉ Hủy.”

Cô ngạc nhiên nhìn lại, không ngờ cậu biết tên mình. Lúc gọi thậm chí còn thân thiết đến mức lược họ đi.

Cậu nam sinh luôn khiến người ta nghĩ là vô cảm xúc nở một nụ cười thản nhiên, tựa như ánh Mặt Trời xua tan màn đêm vào sáng sớm. “Cố lên!”

Sau đó còn tự nhiên quay người đi nhưng thực chất ảo não trong lòng, nói không thành lời. “Mình vẫn muốn ở cùng lớp với cậu.” Huống hồ, lúc trước giới thiệu tên thành viên trong lớp còn không để ý, đến họ người ta là gì còn quên mất. Sau này cùng vào lớp lại để gì còn thời gian để tìm hiểu nhau.

Nếu không một ai nói với cô rằng “Chỉ Hủy, cố lên”, truyền kì chuyện Anh nhất định sẽ gắng hết sức. Nhưng mà...

Ai bảo cậu lại nở nụ cười khiến tất cả thiếu nữ không thể kháng cự như vậy? Cô ngồi trong phòng thi, rõ còn ba mươi phút mà ngỡ người đến hai mươi phút rồi, sau đó mới hốt hoảng nhận ra: “Trời ơi, chưa ghi đáp án vào!”

Cuộc gặp gỡ lãng mạn trong cuộc sống trung học bình thường cũng không hay ho gì cả.

Trước bảng phân lớp, một Kinh Chỉ Hủy tự buồn thay cho chính mình. Cô ngoảnh đầu qua một bên. “Tạ Tĩnh Nguyên năm ba lớp A.” sau lại quay qua bên ngược lại. “Kinh Chỉ Hủy năm ba lớp K.” Đây là sự đối lập!

Xung quanh có rất nhiều người bàn tán.

- Sao? Lần này Tạ Tĩnh Nguyên không hạng nhất toàn khối? Vào lớp A với số điểm bậc trung?
- Nghe tin đồn này! Vì lúc thi Anh cậu ta đến muộn nửa tiếng nên chỉ đạt được bảy mươi điểm thôi.
- Trời ạ! Tiếng Anh có bảy mươi điểm mà cũng vào được lớp A! Cậu ta còn là người không?
- Hình như ba môn Toán Lý Hóa trọn điểm. Nhưng ngoại trừ tiếng Anh ra cũng có vài môn hơi thất thường.
- Còn môn khác thất thường nữa?
- Tất nhiên rồi! Nếu không chỉ mỗi tiếng Anh thì cậu ta ngã sao được? Nghe nói sau tiếng Anh cũng có hai môn chỉ khoảng một trăm ba mươi điểm.
- Má! Cái đó mà thất thường sao?
- Với cậu ta, chỉ cần dưới một trăm bốn mươi cũng đủ khiến người khác kinh ngạc rồi.
- Rốt cuộc cậu ta bị gì thế?
- Không biết, có lẽ bị ảnh hưởng vì thi Anh không tốt chăng.

Không thể nào! Trước giờ cậu ta có quan tâm đến gì đâu. Cho dù đề thi học búa đến cỡ nào cũng không ảnh hưởng đến thành tích của cậu. Kinh Chỉ Hủy học chung lớp hai năm là người biết rõ cậu tài đến cỡ nào.

Nhưng sao lại làm bài thất thường thế nhỉ?

Trong đầu xuất hiện câu trả lời cô không muốn nghĩ đến nhất.

Khủy tay trái bị thương.

Tạ Tĩnh Nguyên có thói quen chống cằm lúc làm bài. Nếu cậu theo quán tính làm vậy chắc chắn hành động sẽ khiến cậu đau mà không cần nghĩ nhiều.

Nói đến đây, tất cả tội lỗi đều đổ về con người nóng vội xuống xe – Kinh Chỉ Hủy.

Đến lớp K là đúng!

4>>

Tuy rằng, tình tiết đã đơn giản hóa đến “xe bị hư, người qua đường Giáp đụng phải, không đợi được xe, phải đi bộ đến trường nên mới lỡ cuộc thi” nhưng sau khi kể cho Văn Huyền, cô ấy vẫn đồng cảm thấm thiết.

“Thật tội nghiệp~~!”

Người được hạng nhất môn Anh toàn trường là Kinh Chỉ Hủy có hơi đau đầu với kiểu phản ứng này nhưng cô phải làm quen thôi, bởi lẽ đây là lớp K mà.

Một nhóm nữa lục tục đi vào nhưng phản ứng có lẽ không hòa nhã mấy. Dù sao cũng không có vấn đề gì. Như cậu bạn Văn Anh có gương mặt tái nhợt, miệng phì phèo điều thuốc, cả dãy khuyến bầm sau lưng là một ví dụ điển hình. Nếu đây không phải là lớp K mới tính là chuyện lạ.

Từ ban nãy đến giờ, ngoại trừ người vượt quá sự dự đoán của giáo viên – Kinh Chỉ Hủy xuất hiện tại đây, thì đa phần mọi người đều hài lòng với chốn này. So sánh kĩ, phản ứng của Kinh Chỉ Hủy cũng không lạ

mấy với ai. Ví dụ thế này đi, nhìn mấy cái khuyên của Sa Hạnh Cửu, ai nấy cũng thấy lỗ tai mình đau hộ. Nhìn gương mặt của Văn Anh, mọi người mừng vì chưa mắc bệnh nan y, vân vân.

Góc tường phòng học này rất kì quái, năm nào năm nấy cũng chỉ mỗi góc này sáng sủa nhưng đến mùa Đông ắt hẳn sẽ rất lạnh. Nghĩ đến chợt nhận ra, sao tháng Chín mà rừng mình thế này.

Không thể nào. Sao ai nấy cũng thấy lạnh nhỉ?

“Tên đầu heo nào bật điều hòa thấp như thế?” Sa Hạnh Cửu ngồi trước Kinh Chỉ Hủy bực dọc gào lên.

“Không thích thì cút!” Người lên tiếng là một cậu nam sinh ngồi trong góc ấy, vừa nói, cậu vừa đặt trái bóng rổ xuống, tu nước ừng ực. Nhìn qua thì chẳng có gì khác lạ, khiến người khác nghi ngờ rằng, ban nãy là cậu nói phải không.

Thấy cô giáo đã vào lớp, Sa Hạnh Cửu không thể tác oai được, đành bực bội ngồi xuống.

“A, mọi người đến đủ rồi. Vây vào lớp nhé!” Người đẹp đứng trên bục giảng chỉnh lại điều hòa, tươi cười như hoa.

Cuối cùng Chỉ Hủy cũng hiểu thế nào gọi là “Vờ như không thấy”, rõ ràng một lớp ba mươi người mà chỉ lác đác mười người vẫn gọi là đến đông đủ. Có lẽ cô giáo cũng cố giải tỏa sầu não, hèn gì nhìn vào còn trẻ đến thế.

“Học thôi!”

Trước ánh nhìn trân trối của cả lớp, Thiệu Như mới nhận ra lúc nãy vẫn chưa bầu lớp trưởng, trước khi mọi chuyện đi quá xa, cô hô to: “Đứng lên!”

Tiếng kéo của ghế vang lên khắp ngõ ngách.

“A, cô ơi, xin lỗi em đến trễ!” Một cái đầu ló ra sau cửa.

“Ồ, Lương Thiệp à? Mau vào đi, lần sau đừng muộn nữa nhé.” Đường như cô giáo xinh đẹp này không hề bị chọc giận, vẫn tươi cười rục rịch,

Lương Thiệp?!

Vân Huyền ngẩng đầu, quả nhiên là cậu ta. Da đầu cô run rẩy. Nếu vậy người như hình với bóng với cậu ta chắc chắn cũng ở ngoài cửa.

Như dự đoán, sau đó, gương mặt của Chung Quý Bách ngập tràn trong mắt cô.

Làm sao đây? Sao bây giờ? Tay, tay phải đặt thế nào? Chải tóc, đúng rồi, chải tóc, chắc giờ đầu đã thành ổ quạ. Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, tuy sự thật thì đây không phải ấn tượng đầu tiên.

Với tính cách của Chung Quý Bách, chắc chắn cậu sẽ không biện giải cho hành vi đến muộn này. Cũng tốt, khách sáo quá sẽ khiến mọi người thấy giả tạo.

Chỉ nghe cô giáo dịu dàng dặn dò: “Mau về chỗ đi, nhớ dò chỗ ngồi nhé.”

Vân Huyền trở mắt nhìn cậu bình thần bằng qua một loạt dãy bàn đến gần mình. Cô thầm than trong lòng, đừng mà, đừng mà, đừng mà. Cuối cùng, một tiếng “cạch” vang lên, người ta ngồi xuống bên cạnh mình.

Vài hạt bụi bay lung tung. Tử hình rồi!

Trời... Đúng là khắc tinh.

“Bạn Vân Huyền, Vân Huyền à.” Cô giáo xinh đẹp thân thiện gọi cô từ chốn đầu sôi lửa bỏng về nhân gian.

“Dạ?”

“Em ngồi được rồi.”

Cả lớp ngạc nhiên nhìn cô, chỉ có cô tuyệt vọng nhìn Chung Quý Bách vô tội bên cạnh.

5>>

Thế sự khó lường.

Nếu thời gian quay lại một tháng trước, có thể ngồi cùng bàn với Chung Quý Bách, Vân Huyền sẽ vui mừng hết cả năm.

Nhưng bây giờ...

Chỉ đành cảm thán câu: “Đời người thật trắc trở.” Thật sự không biết năm này cô phải sống thế nào. Nếu như thế giới này thật sự có “Một ngày bằng ba năm” vậy chẳng phải tháng ngày của cô dài đến ba kiếp người sao?

Cảm giác nữ sinh bên cạnh cứ ngổ nguậy không yên, Chung Quý Bách cũng cảm thấy phiền phức. Biết vậy đã xin cô cho ngồi với con trai từ sớm.

“Này, bạn học.” Cậu gõ bàn. “DỪNG LẠI!”

Người quay tới quay lui cũng chịu người.

Ồ? Gọi cô là bạn học? Là kiểu nói chuyện “chưa từng có chuyện gì xảy ra”?

Thì ra cậu ấy không nhớ cô! Đúng rồi! Chắc chắn số nữ sinh tỏ tình với cậu rất nhiều nên chuyện này cũng không để lại ấn tượng gì! Giờ phút này, Vân Huyền thiếu điều chưa nhảy cẫng lên mà thôi.

Nói cách khác, có thể bắt đầu lại lần nữa, tạo dựng ấn tượng lần nữa, phát triển tình cảm lần nữa, một lần nữa...

Bất giác, gương mặt thể hiện vẻ si mê.

“Vân Huyền, nhìn em cười chắc biết câu trả lời rồi đúng không? Cô mừng lắm. Vậy em trả lời câu hỏi này nhé.”

“A? Em sao?” Cô tự chỉ tay vào chóp mũi của mình.

“Đúng rồi.”

“...” Đến cả câu hỏi cô còn không biết, sao lại có chuyện “nhìn em cười chắc biết câu trả lời” được chứ!”

“Câu hỏi là nguyên nhân Hạng Võ thất bại trong chiến tranh Hán – Sở.” Bên cạnh vang lên giọng của Chung Quý Bách.

“À? Chiến tranh Hán – Sở à?”

“Đúng vậy.” Cậu nam sinh bên cạnh và cô giáo trên bục giảng đồng loạt trả lời.

“À... Hạng Võ à?”

“Đúng rồi.” Cô giáo lại đáp lời.

Cô hơi mất kiên nhẫn. Đứng trẻ này cẩn thận quá, xác nhận lại từng li từng tí.

Cậu nam sinh ngồi bên cạnh lại chợt hiểu ra điều gì đó, bất đắc dĩ đành phải nhét một tờ giấy vào tay cô.

“Ồ~ Là vì từ “mâu” trong công phạt, “phúc” trong cương cứng à.” Đây là câu trả lời khiến cô giáo cũng thấy xấu hổ.

Kinh Chỉ Hủy ngồi một chỗ cười đến quặn thắt bụng. Đột nhiên nhận ra phòng học rất im ắng, mọi người cũng không thay đổi gì. Không phải chứ? Chẳng lẽ mọi người đều nghĩ rằng, “mâu” và “phúc” đúng ý đó sao?

Lại ngẩng đầu, gương mặt cô giáo rất xấu hổ.

6>>

Cốc cốc cốc.

Ngay lúc Chỉ Hủy thở phào nhẹ nhõm hộ cô, nếu bây giờ không có ai gõ cửa không biết cô phải giải quyết tình hình thế nào.

Cửa mở ra, tổ trưởng bộ môn bước lên, vuốt vuốt ngực, do dự một lúc mới nói: “Cô Thiệu, có một học trò muốn chuyển từ lớp A sang lớp cô... Cô xem, có được không?”

“Gi ạ?” Cô giáo thẳng thốt hết to, cả lớp ồ lên, ồn ào hỗn loạn.

– Ốc bả đậu rồi! Chuyển từ lớp A sang lớp K.

– Chắc chắn là đầu óc có vấn đề.

– Sợ là lớp A học hành căng thẳng quá! Ai, dù sao kẻ ngốc có phú của kẻ ngốc mà.

Không hiểu tại sao cô Thiệu lại chột nghĩ thế này: “Không phải đến gây rối chứ?” Tuy rằng tôn trọng yêu cầu học sinh, từ lớp cao chuyển sang lớp thấp cũng có tiền lệ, nhưng mà...

Nếu vì áp lực quá lớn, nên chuyển từ lớp A sang lớp B mới đúng.

Nếu muốn đổi ban, hẳn phải chuyển sang lớp C giỏi môn Lịch Sử.

Từ lớp A chuyển xuống lớp K, lớp chuyên Vật Lý chuyển đến lớp Lịch Sử kém cỏi nhất, hoàn toàn không ăn khớp. Hơn nữa vẻ mặt của tổ trưởng bộ môn cũng nhện đến mức gần như táo bón rồi, chắc cũng rất bất ngờ.

Tổ trưởng bộ môn nghi ngờ nhìn quanh mọi cá thể sống trong lớp.

Tại sao lại chuyển đến đây?

Tại sao?

Mọi người đều tự hỏi.

7>>

Bình thường mà nói, có lẽ cô nên sợ hãi nhiều hơn là kinh ngạc.

Nhưng hết thấy cũng đâu quan trọng.

Bởi vì cô thấy băng gạc màu trắng trên khuỷu tay trái.

Tại sao? Tại vì... cô?

Bàn tay cô run lấy bầy, cây bút rớt xuống mặt đất, tạo nên âm thanh duy nhất trong phòng học.

“Tạ, Tĩnh, Nguyên?” Cô Thiệu cảm thấy lưỡi mình lú lại rồi.

Mắt của mọi người trong lớp chỉ chực rớt ra.

Nghĩ là ai cũng không nghĩ là cậu!

Áp lực sao? Rõ ràng khối học sinh nào cũng nhận thấy áp lực từ cậu. Mọi người đều nhất trí rằng, lần nào cậu cũng hơn người đứng thứ hai năm mươi điểm, kẻ luôn luôn dẫn đầu.

Vì cậu thích sao? Giải nhất toàn quốc môn Vật Lý, cậu còn có hứng thú với điều gì nữa?

4. Chương 3

Về phương diện khác, ngoại trừ sách vở và bài tập ra, cậu còn hứng thú gì nữa sao?

Ồ, nhìn vẻ mặt của mọi người, chắc là đều biết cậu. Vậy chắc không cần giới thiệu dông dài gì. Cậu trai nghĩ thầm trong đầu.

Hơi vuốt cằm nhìn mọi người, đôi mắt bình tĩnh đến tận lúc vào phòng học.

“Vây, em cứ ngồi cuối lớp nh .” Tuy không thể hiện rõ sự vui mừng ra bên ngoài nhưng giọng nói của cô giáo nhuộm đầy màu rực rỡ. Ai lại từ chối một học sinh ưu tú cho được?

Lúc đi qua Kinh Chỉ Hủy còn đang trợn mắt, hác hốc mồm, Tạ Tĩnh Nguyên cúi người xuống bắt thành linh, nhặt cây bút lông trên mặt đất kia lên, nhưng không đặt xuống bàn như cô nghĩ.

Vây mà, lại nắm lấy tay cô, đặt vào khe hở một bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Sau đó như một vị khách qua đường lướt ngang qua cô, ngồi vào chỗ của mình.

“A, được rồi, được rồi. Vân Huyền cũng ngồi xuống đi. Chúng ta tiếp tục học. Cô giảng đến... Ồ... Tự căng công phạt cương phúc tự dụng...”

“Ồ, vậy là mình sai chính tả sao?” Lúc này đây Vân Huyền mới phản ứng lại.

“Ừ. Sai rồi.” Nam sinh ngồi bên không ch a cho cô chút mặt mũi nào.

Mặt lại ửng đỏ. Ấn tượng đầu tiên gây dựng lần nữa cũng không tốt lắm.

Chỉ Hủy hơi nhích ra đằng sau, tựa lưng vào bàn mà không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn lên bảng đen nói: “Thật xin lỗi.”

Nghe thấy cậu ngồi đằng sau hơi dịch chuyển vị trí, tạo nên những tiếng lạch ca lạch cạch. “Mình dụng phải cậu mà.”

“Nhưng mà, sao cậu lại chuyển lớp?”

“Vì... Nếu có hai người, một người ngồi học ở lớp phía Bắc thì người ngồi ở lớp phía Nam không thể thoải mái làm bài.”

Đúng là có ý.

Vây nên, người ngồi ở phía Bắc này cũng cảm thấy lo lắng trong lòng.

“Cậu... Tay cậu...”

Tay của cậu? Cậu hơi ngh ch mặt ra, nhìn tay trái rồi lại nhìn tay phải của mình, không có gì khác lạ cả. Chẳng lẽ lại nói đến việc cậu nhặt bút hộ? Ồ? Không lẽ chỉ nhặt bút cũng khiến cô hiểu lầm?

“À, không gì đâu. Mình chỉ thuận tay thôi, đừng nghĩ nhiều.”

Thuận tay thôi? Rõ ràng tay bị thương mà lại kiên cường c ng một cô gái trên lưng, chắc chắc miệng vết thương rách sâu thêm rồi. Hành động tốt bụng như vậy chỉ dùng một câu nói nhẹ nhàng “thuận tay thôi” để sơ lược. Đúng là khiến người khác cảm động.

“Thật ra là do lỗi của mình.”

Ồ? Lỗi của cô? Cô gái này thật kì lạ. Chỉ là rơi bút thôi mà cũng dùng giọng nói sảm hối này, khiến cậu nghĩ cô như đang chịu một tội ác tày đình.

“Ừ, không gì đâu, cậu đừng nghĩ nhiều nữa.”

Người ngồi trước nở nụ cười nhẹ nhàng, giọng hơi gượng gạo: “Thật ra mình vẫn lo cho cậu.

Người đằng sau cười phá lên: “Mình? Sao phải lo cho mình? Nhưng bút của cậu chưa hư chứ?”

“A?”

“A? Bút hư chưa ấy à?”

“...”

Cô nữ sinh gục ngã xuống mặt bàn.

Người bạn Tự Nhiên suy nghĩ theo chiều hướng chữ nhật, không hề đi đúng lộ trình. Cậu con trai chỉ chăm chăm những điều trước mắt, cô con gái chỉ khéo léo liên tưởng. Một người trơ mắt, một người hoài niệm.

Nhưng cho dù là nguyên nhân gì, cậu cũng đã chuyển lớp phải không? Tạ Tĩnh Nguyên, cậu phải mau thay đổi lối suy nghĩ đi.

8>>

“À, còn một chuyện nữa. Sau khi bữa học sáng nay kết thúc, để quan tâm chăm sóc các em học sinh cuối cấp, nhà trường quyết định giao cơm đến từng lớp học, như vậy có thể tiết kiệm thời gian các em di chuyển đến căn-tin.”

“Vậy không phải tội em không được chọn thức ăn sao?”

“A, trên nguyên tắc là vậy.”

“Trời ạ! Tử tù của tốt nghiệp.”

“Không phải lúc ăn cơm có rất nhiều người trốn đi sao?” Kinh Chỉ Hủy tựa lưng vào tường, tay trái đặt lên cà men của mình, tay phải đập trên bàn của Tạ Tĩnh Nguyên.

“Có gì sao? Mình thì thấy thức ăn thật khó nuốt.”

“Thật là! Cho dù khó cũng ráng mà ăn.”

“Thà ít còn hơn không có gì.”

“Nhưng đúng là vắng nhiều người thật. Cậu xem, lúc này Vân Huyền còn ngồi đây, nay lại không thấy đâu rồi. Cả lồng đựng cơm cũng chưa chạm vào.” Lại quay về đề tài cũ.

“Gì cũng có cách cả.” Gặp trúng cô gái còn đang ngẩn người, cô bổ sung thêm một câu: “Biểu tình chống đối cơm trưa tại lớp!”

9>>

“Tin tức đặc biệt, tin tức đặc biệt đến đây! Nhân vật trong truyền thuyết sắp xuất hiện rồi!” Buổi chiều lên lớp, lúc mọi người còn rất buồn ngủ thì Lương Thiệp phấn chấn ào vào.

“Có chuyện gì?” Mọi người mệt mỏi lên tiếng.

“Cô gái tài mạo vô song, được coi là “truyền kì trung học”, hoa khôi giảng đường được nhiều sự tán đồng nhất từ lúc trường Dương Minh thành lập đến nay, đạt được rất nhiều giải thưởng quốc tế các bộ môn nghệ thuật.”

Tiếng người khinh thường cất ngang. “Cuối cùng là sao? Nói nhiều danh hiệu vậy làm gì! Vào trọng điểm! Vào trọng điểm đi!”

“Bạn học Liễu Khê Xuyên chính thức chuyển đến Thánh Hoa!” Tiếng xì xào bắt đầu vang lên, cậu mở mắt áp pích có hình cô gái khổ to ra, lên bục giảng bài “Thần tượng toàn trường Dương Minh – Liễu Khê Xuyên.” nhìn thật kỹ, cô ấy quả rất đẹp.

Nhưng mà.

“Liên quan gì đến bọn mình?”

“Cuối cùng cũng đến chuyện quan trọng nhất! Bởi vì chuyển trường vào lúc qua kì thi phân lớp nên cậu ấy sẽ chuyển đến lớp K vào ngày mai!”

“Ôi! Người đẹp kìa! Nhìn muốn chảy nước miếng...”

“Đỉnh nhất là, bạn Liễu Khê Xuyên này đây đứng hạng nhất không thể lung lay nổi của trường Giang Minh, đồng thời là thủ khoa chuyên Văn toàn thành phố!”

“Trời, không dám chảy nước miếng nữa...”

“Hong nào rồi! Đến lớp chúng ta! Đầu năm nay mọi người bị sao vậy?... Trùng cái gì mà trùng, tôi nói cậu chưa?”

Tạ Tĩnh Nguyên không thể phản bác, cầm đầu vào đọc sách.

“Nhưng mình vẫn mong chờ.” Một cô gái ngồi trước lật sách ra. “Mình muốn xem thử Thánh Hoa hay Dương Minh tài hơn.

“Không so sánh được không?” Cậu con trai có chút khó xử. “Môn Văn không phải thế mạnh của mình.”

“Vậy là nhận thua?”

“...”

10>>

Tổ bộ môn Lịch Sử.

“Ôi... Không ngờ có hai thiên tài đến đây đây. Haha, dù thế nào thì hạng nhất toàn trường đều ở lớp em rồi!” Thiệu Như tỏ vẻ đắc ý.

“Cho dù hai đứa trẻ này rất giỏi nhưng ba mươi cá nhân còn lại chưa chắc đã chịu thi đại học đâu.”

“Ai nói vậy? Mục tiêu của em là khiến tất cả các em ấy đều chịu thi đại học, một người cũng không bỏ qua.” Gương mặt tỏ vẻ quyết tâm vào thỏa nguyện.

“Không thể đâu, dựa vào căn bản của mấy em ấy, có học thêm ba năm nữa cũng chẳng bù nổi.”

“Em nói có thể thì là có thể, không không không, không phải có thể mà là chắc chắn. Nhất định tất cả phải thi đại học, một người cũng không thiếu!”

“Cắt! Em bị Hứa Dương lây bệnh rồi.”

Những giáo viên khác hoàn toàn không có hứng thú giằng co trong đoạn đối thoại này, thậm chí quay đầu đi không nói nữa. Thiệu Như còn định phát biểu một bài dài dặc thúc ngôn luận nhưng không gian chừng xuống khiến cô chưa chiến đã bại.

Ngồi xuống tĩnh tâm suy nghĩ, đúng là rất khó khăn. Một ngày thôi mà cô đã thấy mệt mỏi cả thể xác và tinh thần.

“Được rồi, thầy biết em đang khó chịu chuyện gì! Em cứ tin tưởng vào các em ấy. Năm đó, em là người đã tạo nên kì tích mà.” Đầu dây bên kia là giọng ấm áp cổ vũ của thầy Hứa Dương.

Năm đó-

Là khi nào?

Là lúc bảy năm trước cô vẫn còn là học sinh trung học, tiến bước trên con đường thi vào đại học?

Thiệu Như từng là một cô gái có suy nghĩ hoang đường đến mức trong suốt cấp ba chưa từng làm bài qua điểm liệt. Nhưng kiên trì nhẫn nại cả một năm, cuối cùng cũng viết nên kì tích.

“Tôi sẽ giúp từng người trong các em thi đậu đại học, từng người trong các em, không sót một ai.” Đến bây giờ cô vẫn nhớ đến một vị giáo viên kiên định đứng trên bục giảng kia.

Cô cũng muốn trở thành một giáo viên như vậy, không bỏ qua bất kì học sinh nào.

11>>

“A, mọi người buổi sáng tốt lành.” Ngày hôm sau, cô Thiệu Như lại nở nụ cười rạng rỡ như ánh Mặt Trời. “Hôm nay có một bạn mới chuyển đến.” Cô ngưng lại hay giây để nhìn ra ngoài cửa. “Em vào được rồi đấy.”

Cho dù không quá quan tâm đến cô gái xinh đẹp tài giỏi hạng nhất này nhưng mọi người vẫn nhìn ra ngoài cửa theo bản năng. Họ tưởng tượng ra một con người đi đứng nho nhã, quay người mỹ lại, giọng nói trong veo, một mở màn hoàn hảo đến giả dối, chẳng ngờ lại thành thế này.

Một cô gái phóng đến như đầu đạn, đập đầu vào bàn giáo viên, hơi gấp người lại, bàn tay gấp ra sau xoa cổ che đi cả gương mặt, chỉ thấy mỗi làn da trắng như tuyết.

Phòng học xì xầm hẳn lên.

- À, đây là hoa hậu giảng đường ngu ngốc trong truyền thuyết trường Dương Minh sao?

– Nhìn kiểu gì cũng chỉ là bình hoa mà thôi.

Nhưng rất nhanh, cô ấy quay người về phía dưới bục, thân thể thẳng dần lên, không một người nào nói thêm nữa. Trong nháy mắt, cảnh tượng như lạc vào chốn kịch câm đen trắng, đứng vai giăng co.

Con người sâu thẳm và đen láy như chứa cả vòng biển rộng, trong đáy mắt vô từng cơn sóng mãnh liệt, sáng lấp lánh, ở hốc mắt một giọt nước trào khóe mi, phản chiếu ánh Mặt Trời, cả tô thêm cảnh đẹp này.

Tay hơi quệt qua mắt, làn váy vì gió mà lệch qua bên.

Đầu tiên khẽ thở dài lên tiếng. “Thật xin lỗi.”

Giọng nói trong veo, không chút vẩn đục, tuy là nói chuyện nhưng ba từ “Thật xin lỗi” thôi cũng khiến người khác liên tưởng đến tiếng Sơn Ca hát.

“Tên mình là Liễu Khê Xuyên. Mong được giúp đỡ.” Giọng nói mềm mại, như chỉ là một tiếng thở.

Cúi đầu thật thấp, chín mươi độ hoàn hảo.

Cả lớp lặng im.

Tạ Tĩnh Nguyên không ngờ đến.

Với một thiên tài thuộc ban tự nhiên như cậu, phán đoán ra quán tính, tốc độ, lực cản khiến cô té ngã không phải chuyện khó khăn. Nhưng không ai nghĩ rằng, nơi này chỉ là một mặt đất phẳng.

“Nguy hiểm thật, ngày đầu tiên vào lớp đã băng qua cửa suýt đập đầu rồi. Nhưng mà giống thiên sứ nhỏ thật ấy! Đúng không Tĩnh Nguyên?” Cô gái ngồi bàn trước quay đầu lại cười nói.

“À, ừ.” Cậu không có lòng dạ gì để trả lời.

Một cô gái không hay chú ý đến điều gì như Kinh Chỉ Hủy tất nhiên sẽ không nhận ra phòng học cuối cấp khác với phòng học lớp mười một, ví dụ như cánh cửa.

Mỗi phòng học sẽ có một loại cửa khác nhau, lớp mười một thường trên cánh cửa sẽ dán nhiều thông báo học bù giờ.

Nhưng hiện tại, có cửa gì đâu.

Sao cô ấy lại ngã được?

Cậu nam sinh đóng băng nhưng lòng đã suy ngẫm.

Huống chi với một học sinh ưu tú như vậy, nếu không phải đầu óc hồng hóc thì sao lại vào cái lớp bất trị này?

Cảm giác sự xuất hiện của cô ấy từ đầu đến cuối như một giấc mơ.

12>>>

“A, được rồi.” Cô giáo vui vẻ xoa xoa đôi bàn tay. “Chỗ ngồi bên Chỉ Hủy chưa có ai đúng không?”

Cô phẩy vẩy rồi nhẹ nhàng đi đến bên đó, nhưng lúc sắp vào chỗ lại lảo đảo ngã xuống đất.

“Ha ha ha...” Tràn cười vô tâm bùng phát trong lớp học.

Ấn tượng tốt đẹp ban nãy lập tức tan biến.

Cô cúi đầu, một lúc lâu không có ý định đứng dậy, cuối cùng cô giáo ngồi trên bục giảng đành phải đứng lên, cho dù là học sinh ưu tú đi chăng nữa, ngày đầu tiên đi học khiến cả lớp bất nháo thể này cũn không phải điềm lành gì.

“Các em...” Cô giáo định mở miệng lại bị một cô gái tức giận cắt ngang.

“Rầm” một tiếng vang lên, Kinh Chỉ Hủy đứng dậy tại chỗ: “Vui lắm hả? Nhìn người khác ngã các cậu thấy vui lắm sao? Nghĩ lại coi, nếu người ngã là các cậu thì sao? À, thì ra lớp này không chỉ kém mặt thành tích nhỉ?”

Cả lớp giật nảy mình.

Dường như trước đây chưa ai nói với họ “cười nhạo người khác là chuyện không đúng” nhưng cẩn thận nghĩ lại, nếu bây giờ người té ngã là mình, chắc rất khó chịu.

Vậy nên, tuy bị người khác lên mặt nhưng ngay cả nhân vật dữ dằn trong lớp như Sa Hạnh Cửu cũng không dám phản bác.

Cả cô giáo cũng ngây người.

“Đứng dậy đi!” Chỉ Hủy đưa tay về phía Liễu Khê Xuyên ngồi bệch trên đất.

Bàn tay trắng nõn đặt vào bàn tay cô. “Cảm ơn.”

“Cậu không thường xuyên vận động, té nhiều như vậy là do lo lắng à?” Chỉ Hủy quay qua nhiệt tình hỏi thăm bạn cùng bàn của mình.

“Ừ.” Cô ấy đáp lại một tiếng rất khẽ, có khi còn không nghe rõ. Thậm chí còn không dám nhìn vào mắt cô.

Ai, Kinh Chỉ Hủy trầm nghĩ, đúng là ngại ngần đến nông nổi này mà.

“Đúng rồi, hôm nay chúng ta bầu cán sự lớp nhé. Nếu mọi người chưa biết nhau thì bầu cũng không có ý nghĩa gì. Chỉ Hủy.” Cô Thiệu cuối cùng cũng trở về trạng thái bình thường.

“Dạ?”

“Em mạnh mẽ như vậy chắc chắn hợp làm cán sự lớp. Vậy em làm lớp trưởng nhé.”

“Dạ?” Cô giật mình.

“Nghe đâu Khê Xuyên hay làm ủy viên văn thể mỹ ở trường cũ, chắc em cũng có kinh nghiệm nên em làm lớp phó được không?”

Âm cuối của cô giáo kéo dài, Liễu Khê Xuyên lại cúi đầu không phản ứng gì, trán lấm tấm mồ hôi, không thấy rõ gương mặt.

“Liễu Khê Xuyên?”

Cúi cùng cũng gật đầu khe khẽ, cô giáo cũng không để ý thêm.

“Còn bí thư chi bộ thì sao? Hay là...”

Cô rất muốn nói tên “Tạ Tĩnh Nguyên” nhưng nhớ đến lời khuyên của tổ trưởng bộ môn, cô hơi chần chừ.

“Đứa trẻ đó gì cũng tốt, chỉ hơi ích kỉ.”

“Ích kỉ?”

“Ừ. Lúc lên lớp mười, có giáo viên muốn em ấy làm lớp trưởng. Kết quả em ấy ngoan cố từ chối.”

“Có lý do gì sao ạ?”

“Đừng lãng phí thời gian của em.”

“Hả?”

“Đứng lên nói câu “đừng lãng phí thời gian của em” với vẻ lạnh lùng, cả lớp giật mình, tôi cũng hơi run. Tôi nói em ấy cá nhân nên hòa đồng với tập thể. Em ấy bảo không liên quan đến mình. Thật ra, tôi hơi sợ em ấy.”

“Đúng là lạnh lùng quá. Cuối cùng thì sao?”

“Còn sao nữa, đành phải chuyển cho em học sinh khác. Dù sao, danh dự của trường cũng do em ấy giữ vững mà.”

“...”

“Sao thế?”

5. Chương 4

“Mọi người có thể tung hô một học sinh ích kỉ như vậy sao?” Cô Thiệu Như bất mãn.

Giờ nhớ lại, cô quyết định không chạm vào cậu học sinh vị kỉ kia, tránh làm mất mặt chính mình.

“Vậy bí thư Đoàn trường giao cho Chung Quý Bác nhé.”

“Dạ?” Đương sự còn đang bận đẩy đưa chiếc ghế lên xuống, nghe đọc đến tên mình thì quỳnh quáng té ngã.

“Em có ý kiến gì sao?”

“Em chưa vào Đoàn ạ.”

“Sao?” Lúc này, người ngạc nhiên lại hóa thành cô giáo.

Đúng là xấu hổ thật! Không hổ danh lớp K, còn có cả học sinh cấp ba rồi vẫn chưa vào Đoàn.

“Vậy có ai xung phong đảm nhận chức vụ này không?”

Lặng im.

Chỉ Hủy hơi nghiêng đầu, đôi mắt nhìn ra nam sinh ngồi phía sau từ sớm. Cây bút trong tay cậu đang trượt trên trang giấy, tạo nên tiếng soàn soạt. Lại giải Toán sao? Thật là! Dường như bao nhiêu sức lực cậu đều dồn vào làm bài cả, cách đưa bút mạch lạc lưu loát, nhìn như chép lại đề hơn là làm bài. Nhưng dù sao thì, đây là lúc giải bài sao?

Không thể chịu nổi nữa mà!

Bỗng dừng lại nhớ đến câu nói lạnh lùng của cậu năm kia. “Đừng lãng phí thời gian của em.”

Biết là bất khả thi, nhưng vẫn tưởng tượng trong đầu. Nếu Tạ Tĩnh Nguyên làm bí thư, cô là lớp trưởng, nếu vậy sẽ có nhiều cơ hội bên nhau hơn.

– Xin lỗi, cho mình qua.

– Cậu ơi, cho mượn tờ thông báo.

Suốt hai năm ròng, Tạ Tĩnh Nguyên chỉ nói với cô hai câu này. Một câu trước cửa lớp luyện thi, một câu trong lúc tổng vệ sinh, bên cạnh song cửa bụi bặm.

Nếu làm cán sự, có lẽ sẽ có nhiều chuyện để nói hơn. Ví dụ “Cậu có ý tưởng gì cho đại hội thể thao này không?” hoặc là “Cậu giúp mình tổng kết thành tích tháng ngày nhé!” chẳng hạn.

A, cô đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

“Cô ơi, nếu không ai muốn nhận thì em làm nhé!”

Chỉ Hủy nghe thấy một giọng nam bình tĩnh vang lên sau lưng, gương mặt phút chốc sững sốt.

Đầu óc cô giáo cũng trở thành khoảng trống, lúng ta lúng túng đến độ làm đổ hộp phấn trắng. Một người bạn ngồi bàn đầu bước ra nhặt hộ, còn cô lại càng cuống cuống, sẩy chân một cái, một sập giáo án rơi vào đầu cậu. Phấn trắng nhạt lên rồi, còn bao nhiêu phấn màu tung tóe dưới đất? Người bước đến giúp đỡ càng nhiều, bụi giăng trở nên bát nháo.

Nhưng cuối cùng, tóm lại bí thư vẫn là Tạ Tĩnh Nguyên.

13>> Càng lúc càng không bình thường, cậu cảm thấy từ lúc chuyển lớp đến nay mình có gì đó lạ lẫm. Có những việc làm rồi mới thấy không tài nào hiểu nổi.

Tạ Tĩnh Nguyên có vẻ ưu tư.

Trong lòng cậu như có một con quái thú đang tác oai, bình thường thì gương mặt quan sát, đến lúc thì nhô đầu kêu gào, khiến cậu làm những việc chỉ nghĩ lại thôi đã thấy hối hận.

Không biết rốt cuộc ai vui vẻ, ai vừa lòng nữa đây, nhưng thoáng nhìn qua cô nữ sinh ngồi chéo hàng trên, cậu chợt cảm thấy rất đáng yêu. Nếu cậu chủ động xin làm bí thư, không biết nữ lớp trưởng sẽ phản ứng thế nào? Vì rất tò mò nên mới bật thốt câu kì lạ ấy. “Cô ơi, nếu không ai muốn nhận thì em làm nhé!”

Kết quả cô gái ngồi bàn trên không nhúc nhích còn cô giáo lại luống cuống tay chân không thôi.

14>>

Bốn ngày.

Đã bốn ngày không biết dùng lý do gì để bắt chuyện với cậu. Chỉ nghe rất nhiều âm thanh luân phiên vang lên ở đằng sau, biết rằng cậu đang viết văn, biết rằng cậu đang tựa lưng về chỗ dựa.

Thật sự rất mong như lớp mười một, loa thông báo trước lớp được bật lên. “Bí thư từng lớp tập trung tại phòng xx tầng xx để họp”, nếu vậy có thể quay lại nói với cậu: “Cùng đi họp nhé!”

Chỉ một câu thôi nhưng đã tốt lắm rồi.

Dù sao lớp mười hai cũng khác, chức bí thư chỉ là chiếc thùng rỗng, không có gì cần xen, không có gì cần làm.

Nếu vậy thì đặt cái loa ấy để làm gì? Mỗi lần đi qua chỉ thiếu điều chưa đập bể cho hả giận, nếu không phải trường học ra lệnh ba điều cấm kỵ mà một trong số đó là “phá hoại của công” thì cô đã ra tay rồi.

Nghiêm cấm ăn cắp!

Nghiêm cấm gây tranh cãi bằng vũ lực!

Nghiêm cấm phá hoại của công!

Tuy có vẻ khá khuôn sáo nhưng Chỉ Hủy vẫn cảm thấy rằng cả ba điều này đều không có tác dụng gì. Thật ra hai điều trên cấm còn có lý, chứ ai đời hứng thú đến phá hoại của công đâu?

Nhưng bây giờ cô mới nhận ra, trường cũng có lý của trường.

Bởi vì không nói chuyện được với ai kia nên muốn đập bể nó. Rốt cuộc cô đành dồn chuyện gì vậy?

“Xin thông báo: yêu cầu các lớp trưởng và bí thư đến phòng 109 tại tầng một họp. Một lần nữa...”

“Ồ?” Đầu óc cô vẫn đang miên man. Là thật hay ảo giác vậy?

Cốc cốc.

Người đó gõ hai tiếng vào mặt bàn. “Đi họp.”

Đợi đến khi cô phản ứng lại chỉ còn một bóng lưng. Lúc người ấy đi qua có một cơn gió thổi ngang, khoe miệng cô gái nhỏ nở nụ cười.

Đứng trên hành lang một lúc lâu cũng không thấy cô ra, Tạ Tĩnh Nguyên sốt ruột đi qua đi lại.

Nhìn thấy cảnh cô đang làm rất nhiều hành động quái dị với chiếc loa phát thanh với vẻ mặt vui sướng, cậu trở nên mông lung. Cô đang làm gì vậy?

Có người từng nói rằng: “Con người Kinh Chỉ Hủy là tập hợp của các loại bệnh thần kinh.”

Bắt gặp Tạ Tĩnh Nguyên nhìn mình chằm chằm, cô có hơi ngượng, việc ôm loa cười cười sung sướng chắc chắn không phải hành vi của người bình thường. Nhưng cô lại hồi phục ngay sau đó.

“Đi thôi, đi thôi.” Cô kéo tay áo cậu nam sinh ra cửa.

15>>

“Nhìn kia! Đó không phải là Sa Hạnh Cửu và Giang Hàn sao? “

Cậu chỉ thiếu điều chưa lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán. Đây là “xem này!” lần thứ mấy trên đường đi vậy? Đường như cô không sợ cuộc họp ở phòng 109 sẽ kết thúc trước khi mình đến, cứ ồn ào “xem này!” “nhìn kia” mãi không thôi.

Nhưng điều trước mắt cũng khiến cậu nam sinh chú ý, trước mặt là Giang Hàn từng lớp A với cậu, tất nhiên bây giờ vẫn ở lớp A sóng vai trên sân thể dục với Sa Hạnh Cửu của lớp K. Hai người họ không lo lắng gì, khiến mọi người ngưỡng mộ, bởi vậy cho dù ai cũng biết họ là một đôi nhưng chẳng có kẻ nhỏ mọn nào đi mách lẻo với thầy cô cả.

“Không sợ bị thầy cô nhìn thấy sao?”

“Nếu nhìn thấy thì có chuyện à?”

“Trường mình không cho phép yêu sớm đâu!” Cô cảm thấy hơi lạ, dường như cậu biết rõ mà vẫn cố hỏi.

“Ai nói họ yêu sớm?” Cậu hỏi đến cùng, chỉ là muốn chọc cô một chút.

Cô hơi cứng người. “Vì... đi cùng một chỗ mà.” Hình như thiếu thuyết phục lắm nên bổ sung: “Không phải ai cũng nghĩ vậy sao?”

“Cậu không đi cùng mình à?”

“Ờ?”

“Không sợ bị thầy cô thấy?”

Người kia ghen lời, gương mặt ửng đỏ.

“Nói vậy quá!” Nhìn thấy kết quả như mong muốn, khóe miệng của cậu hơi cử động, vương lên một nụ cười. Bàn tay đút vào túi quần, chậm rãi đi về phía trước.

16>>

Vừa mới vào trong phòng họp đã nghe thấy tiếng ồ á bên trong. Nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, tại sao học sinh như Kinh Chỉ Hủy và Tạ Tĩnh Nguyên lại đến lớp K?

Tất nhiên, bọn họ không để ý đến chuyện này lắm, thứ bọn họ tập trung vào là vấn đề “Tại sao Tạ Tĩnh Nguyên lại làm cán bộ lớp?”

Ví dụ như, lớp trưởng Thu Bồn Du và bí thư Lâm Sâm của lớp A, lớp trưởng Dương Hiểu Phong và bí thư Hàn Tông của lớp C. Bọn họ đều là bạn cùng lớp cũ, đều đã chứng kiến câu nói kinh điển “Đừng lãng phí thời gian của em” nên sự ngạc nhiên này có thể thông cảm.

Chỉ Hủy gặp được những gương mặt cũ thì không khách sáo gì, cũng đi vào ngồi. Bất đắc dĩ, Tạ Tĩnh Nguyên đành chen vào hàng ghế ở giữa đôi diện hàng lang.

“Chỉ Hủy, cái tên chuyên ra vẻ kia có gì khang khác.” Thu Bồn Du dựa vào cô thủ thủ.

“Ừ, có một chút.”

“Vậy tin đồn cậu ta chuyển đến lớp K vì cậu là có thật sao?”

“...Làm sao được chứ!” Nhìn thấy giáo viên phụ trách đã bắt đầu giảng giải, Chỉ Hủy liền cần đề tài này lại. “Cậu không cần ghi chép sao?”

“An tâm, có Lâm Sâm rồi!”

Nhìn qua người đang hí hoáy chép bên kia, cô cảm thán: “Cậu bóc lột sức lao động cậu ấy!”

“Không phải Tạ Tĩnh Nguyên cũng vậy à?”

“Sao?” Nhìn lại, quả nhiên tên kia đang chép biên bản hội nghị! Lúc này thấy cậu cầm theo một quyển sổ tay, hóa ra không phải để học từ đơn.

“À, đợi sau khi xong buổi họp mình đến tìm Tạ Tĩnh Nguyên nói chuyện thi đua chuyên Toán nhé, lớp K các cậu không được thông báo chuyện này ha?”

“Ừ, không thông báo. Mà nói mình làm gì vậy?”

“Sợ để ai đó đồn thì cậu lại giận cậu ấy nha!”

“Này này này!”

“Sao đỏ mặt thế kia~?”

“Mình không có mà!”

Chủ đề của hai cô gái thường chẳng đứng đắn bao giờ, mà cho dù có muốn nghiêm túc cũng bất khả kháng.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, những đám mây nối đuôi nhau rất mập mạp, như những chú ỉn con nhưng không hề vô tri, sinh động như có thật vậy, chạy qua chạy lại mãi không ngừng. Nhìn đám mây mới quen kia, Chỉ Hủy cảm thấy hơi buồn ngủ.

“Này, về được rồi!” Cuối cùng giọng của Tĩnh Nguyên cũng vang lên bên tai.

“Ôi, lúc này giáo viên phụ trách nói gì vậy?”

“Cậu không nghe à?”

“Lúc đầu mình nói đôi ba chuyện với Thu Bồn Du, sau lại ngủ quên.”

“Kế hoạch hoạt động của cả kì. Nào, để mình xem!” Tạ Tĩnh Nguyên mở sổ ghi chép trong tay. “Gần nhất là đại hội thể thao.”

“Hình như thông báo cho cả lớp hơi khó!”

“Ừ, cứ đến giờ trưa là họ phân tán ra khắp nơi.”

“Hình như ai cũng phải tham gia à?”

“Theo quy định thì là như thế.”

“Nhưng Liễu Khê Xuyên thì sao?”

“Cậu ấy có chuyện gì à?”

“Hoàn toàn không biết gì về thể dục cả. Tiết Thể Dục sau cậu để ý là sẽ biết.”

“...”

“À? Cậu mang theo nó làm gì vậy? Có dùng được đâu.” Chỉ Hủy chỉ quyển sổ tay từ vụng trong tay cậu nam.

“Học từ vụng.”

“Cậu học được à?”

“Ừ, vừa nghe giáo viên nói vừa học.”

“...”

Im lặng một lúc sau, cuối cùng cậu cũng không kiềm được nữa, bật hỏi: “Sao thế?”

“Cậu là người à?”

...

“Rốt cuộc là cậu muốn thế nào đây?” Sa Hạnh Cửu trừng mắt nhìn Liễu Khê Xuyên, nhặt lại quả bóng đã lăn về phía xa.

Quả bóng tiếp theo cô nhất định phải đỡ được. Liễu Khê Xuyên thăm hạ quyết tâm trong lòng. Tuy ai cũng bảo cô “vô dụng” nhưng làm gì cũng cần nỗ lực hết mình phải không?

“Khê Xuyên, đỡ bóng!” Trái bóng bay đến từ phía xa, tạo một đường parabol duyên dáng trên không trung.

Vươn tay ra, phải đón được nó. Trong nháy mắt, tiếng gió thổi trở nên rõ ràng.

Khê Xuyên, cố lên!

Thăm cổ vũ chính mình. Cũng như lần trước, cô đều nói với bản thân, không gì là không thể.

Nhưng mà...

Rõ ràng có thể đón được rồi, ấy vậy mà vẫn buông tay, quả bóng bay bật lên.

Cô chán nản ngồi xuống mặt đất, bàn tay xoa lấy xoa để phần đầu bị đau, trái bóng đập xuống gần bên cạnh.

Ầm – Ầm – Ầm – Két két két két

Tiếng vọng của bóng rổ và giày vang khắp sân tập.

Tại sao? Tại sao? Tại sao lại như vậy? Cô ngồi bệch xuống, cúi đầu, nước mắt giàn dụa.

“Cậu đang làm gì vậy? Làm ơn, tập trung chút được không? Cậu định tham gia hội thao bằng kiểu này à?”
Sa Hạnh Cửu hồn hển chạy tới, đẩy cô xuống mặt đất.

“Xin lỗi..” Giọng nói nghẹn ngào, chỉ chực đứng dậy rồi bỏ chạy.

Chạy bán sống bán chết, chạy không biết đến đâu.

“A-” Va vào một thứ gì đó, cơ thể của cô lúi lại, té trên mặt đất. Ngẩng đầu, là Tạ Tĩnh Nguyên?

Cậu là bí thư của lớp, trong đầu xuất hiện rất nhiều tin đồn về cậu: Công tử Thánh Hoa vạn năm đứng nhất, quý công tử mặt lạnh, chủ động chuyển từ lớp A sang lớp K... Cho dù vậy, người này chưa từng nói chuyện với cô.

Chống tay đứng dậy, định chạy đi thì nghe cậu mở miệng. “Tiểu não cậu có vấn đề?”

“Sao?”

“Thân thể không giữ được cân bằng, luôn mất đà. Không phán đoán được vị trí vật thể, không thể đỡ bóng. Những chuyện này là vì tiểu não bị tổn thương không?”

Sự sợ hãi ánh lên trong mắt cô gái chứng minh cậu suy luận không sai.

“Cậu chuyển lớp đến lớp K này vì không muốn mọi người biết một con người toàn vẹn tại sao lại thành thế này đúng không?” Gương mặt cậu bình tĩnh, nhìn cô gái đang há hốc. “Vậy tại sao một thiên tài nổi tiếng toàn thành phố, giật được đủ loại giải thưởng lớn nhỏ thành ra thế này, cậu nói mình nghe xem!”

“Bởi vì... giá đỡ công trình ập xuống.”

15>>

Ngày khởi đầu của mùa hè.

Ra khỏi lớp học thêm, dừng chân ở quầy bán đồ ăn vặt trước tiểu khu, mua hai cây kem rồi mới về nhà.

Khê Xuyên ngẩng người trưởng năng trời một lúc. “Lên lớp mười hai rồi, Tân Tuần, cậu có sợ không?”

“Ừm? Còn cậu có sợ không?” Cậu trai hơi ngạc nhiên. “Có lẽ cậu không có cảm giác này đâu.”

“Mình chưa từng thất bại bao giờ, nhưng cứ tưởng tượng lỡ một lúc nào đó té ngã thì sao? Mình cứ nghĩ, lỡ đâu thi đại học không tốt, nếu vậy mọi thứ sẽ uống phí phải không?”

“Đại tiểu thư, cậu nghĩ nhiều quá rồi. Nếu cậu thi rớt đại học thì làm nghệ sĩ dương cầm, nghệ sĩ violin, tác giả... Có gì cậu không thể làm sao?” Cậu sẵn sóc nắm chặt tay cô.

Cành liễu phát phơ ven đường, không khí ngập tràn mùi vị của hạnh phúc. Trên họ là một công trình đang thi công.

“Dù cậu thất bại, mọi chuyện cũng không thay đổi gì cả.

“Còn Tân Tuần thì sao?”

“Mình?”

“Cậu có thay đổi không?”

Khóe miệng cậu nhún lên đầy dịu dàng, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Giọng nói êm tai nhưng vang vọng từ chân trời.

“Cho dù có chuyện gì xảy ra, vẫn luôn bên cạnh cậu, cổ vũ cậu, yêu thương cậu.”

Que kem tan chảy trong miệng, thản nhiên tan, thản nhiên ngọt.

Nếu tầm nhìn là một tấm ảnh, vội bối cảnh sẽ là dàn liễu xanh biếc, sức sống dồi dào. Cô hơi nghiêng đầu bốn lăm độ, từ sâu trong ánh mắt chỉ mỗi màu xanh biêng biếc.

Hồn nhiên như vậy, ngây thơ là thế, nụ cười nở rộ, giống như mùa hè vĩnh viễn không từ biệt.

Cô đứng ở một góc, vẫy vẫy tay. “Tạm biệt.”

“Mai gặp nhé!”

Tân Tuân, cậu có biết chiết liểu là lần từ biệt không?

Nếu mình thất bại, cậu muốn mình đối mặt với sự thương hại và thông cảm của cậu thế nào đây?

Cho dù chuyện gì xảy ra, cậu luôn nói cậu sẽ bên cạnh mình, nhưng xin lỗi, mình phải đi rồi. Thật sự, thật sự xin lỗi.

Cậu nam sinh mỉm cười quay lưng đi, giàn giá đỡ công trình âm ầm rơi xuống sau đó.

Mùa hạ có những chuyện đã trôi qua.

6. Chương 5

17>>

“Hạ Tân Tuân?” Tạ Tĩnh Nguyên cố gắng lục lại trong ký ức cái tên này. À, thì ra là cậu ta.

Hóa ra là cậu nam sinh trong lần thi Toán lớp mười một, yên tĩnh, nho nhã, điềm đạm. Tĩnh Nguyên chỉ nhìn thôi đã cảm thấy khó ưa, giống như gặp được kỳ phùng địch thủ.

Lần tiếp theo gặp mặt là giải Vật Lý quốc gia, hai người giải nhất đứng chụp ảnh cạnh nhau, tuy nhìn có vẻ thân thiết nhưng thật sự đều ngăm chề bai người kia. Chưa từng nói với nhau câu nào nhưng ý thức được sự tồn tại của nhau.

“Ừ, chắc cậu biết cậu ấy.” Khê Xuyên cúi đầu trên bậc thang sân vận động, nhẹ nhàng đáp lại.

“Đã gặp, không phải cậu ta biết hết về cậu sao? Cần gì phải trốn?”

“Cậu ấy không biết. Mình chỉ nói tay trái bị gãy còn những thứ khác thì không động đến.”

“... Đây không phải cách hay. Chắc bây giờ cậu ta rất...”

“Chắc là bất ngờ và dằn vặt lắm. Mình biết. Nhưng mà càng dài càng lâu sẽ dằn vặt hơn nữa. Với cả, đừng nhìn mình với ánh mắt thương hại.” Cô nghiêng đầu sang một bên, thả lỏng người.

Chiều sau tiết Thể Dục cô có thể về nhà nhưng lại bị cậu trai đứng trước mặt tỏ vẻ thông minh, lôi kéo đến phòng y tế xử lý vết thương cho bằng được. Khê Xuyên không biết nên bực bội hay biết ơn.

“Ui... Đau quá! Trời ơi!” Tiếng gào khóc thảm thiết khiến tay của giáo viên trực phòng y tế run rẩy.

“Sạch mủ rồi, em ráng chịu một lát!”

“Vâng. Rất đau!”

Lúc ra khỏi phòng y tế, hoàng hôn đã phủ rợp.

Cậu giúp cô mang cặp, gương mặt không thay đổi gì. “Nghe cậu kêu la vậy, mình rất ngạc nhiên cậu có phải thực nữ mọi người hay bàn tán không.”

Cô nhún vai tỏ vẻ không sao cả. “Trên đời này làm gì có thực nữ, mình không phải, những cô gái khác cũng không phải.”

Cậu cười khê. “Sao mình nghe đâu cậu có biệt danh là “Tây Thi tài hoa” ấy nhỉ? Không phải ai nghe cũng cảm thấy rất thực nữ sao?”

“Khụ... Biệt danh đó chỉ là lời đồn thôi! Không phải người ta cũng gọi cậu là “quý công tử mặt lạnh” đó sao? Trời ạ... Lạnh quá đi! Chẳng lẽ quý công tử đây thích ăn đồ lạnh đến mức bị gọi vậy sao?”

“... Cuối cùng mình cũng chứng kiến nhân vật trong truyền thuyết là thế nào rồi.”

“Hân hạnh!” Im lặng một lát lại bĩu môi tự giễu: “Nhưng mà, mình đã trở thành kẻ vô dụng rồi.”

Cậu ngăn người trong chốc lát, cảm thấy từ “vô dụng” quá tàn khốc. Quay lại, hai bàn tay đặt lên vai cô gái, nghiêm nghị nói: “Đừng cam chịu sự thất bại của bản thân. Một năm Hạ Tân Tuần không ở đây, mình sẽ bảo quản cậu thay cậu ấy.”

Cô gái bất chợt ngẩng đầu, trong ánh mắt thấp thoáng sự dịu dàng. Nhìn lại, cho dù lời nói chân thành bao nhiêu, đáy mắt Tj Tĩnh Nguyên vẫn rất bình tĩnh.

“À này, Tạ Tĩnh Nguyên, có ai nói thế này với cậu chưa...”

“Nói gì?”

“Cậu rất là xinh!”

“Hả?” Gương mặt cậu trở nên mờ mịt.

Tuy dùng từ “xinh” để miêu tả vẻ ngoài của một cậu con trai không phù hợp nhưng cậu vẫn đỏ mặt nơi giữa rặng liễu.

Khê Xuyên bật cười tạm biệt cậu ở ngã đường. Cũng chẳng sao cả, cậu dùng từ “bảo quản” dùng cho đồ vật để nói mình, vậy mình phải khiến cậu biết thế nào là ngược, coi như hai bên đã huề nhau.

18>>

Một câu “Cậu rất xinh!” này, nếu như truyền ra bên ngoài chắc chắn nhận được sự đồng tình của vô số người.

Sáng sớm mới đến lớp học, cậu mở tủ giày ra, một loạt thư tình xanh đỏ đủ cả đổ xuống đất. Tạ Tĩnh Nguyên chợt hiểu thế nào gọi là bất lực rồi.

Còn Chung Quý Bách, người đã quá quen với chuyện này lại hơi bất ngờ. Sao chỉ trong một đêm mà được nhiều người thầm thương trộm nhớ thế?

Dù sao thì Tạ Tĩnh Nguyên cũng là một cậu thiếu niên hoàng kim, một người rất có cá tính, yêu cầu chuyển lớp gây chấn động toàn ban. Tuy tính tình vẫn phớt lờ mọi thứ như trước nhưng chịu đảm nhận chức vụ trong lớp kể cũng không hề hững hờ. Quan trọng nhất là tương lai sáng lạn, thành tích hạng nhất. Có lẽ cậu là loại người ngoài lạnh trong ấm chẳng?

Nhìn thế nào cũng vượt trội hơn Chung Quý, cho dù thư tình có chất chồng thành núi cũng là điều chấp nhận được.

“...Xin gặp mình tại cây thứ ba đối diện cửa phòng đa năng.” Quý Bách ghé mắt lại nhìn lên phong thư trong tay Tạ Tĩnh Nguyên. “Trời, lại là dây cây nữ hả? Bao nhiêu cây trong trường đều bị mọi người biến thành nơi tỏ tình rồi?” Bỗng nhiên lại nhớ đến một ai đó.

“Thật tế nhát.” Tĩnh Nguyên đóng cửa tủ, gương mặt bình thản khoác cặp bước đi.

“Không đem về sao? Quý Bách đứng sau sốt ruột hộ cậu.

“Không rảnh.”

“Lại nữa à!”

Người này luôn đem thời gian ra làm một cái có, đối với Tạ Tĩnh Nguyên, từng phút từng giây quan trọng hơn một cô gái.

Trước đây bước vào lớp học, thứ đầu tiên đập vào mắt Tạ Tĩnh Nguyên là dãy “còn xx ngày nữa sẽ đến kì thi đại học” trên bảng đen. Vậy mà hôm nay là người vừa mới đổi trang phục học sinh. Áo sơ mi tay ngắn trắng phau, ruy băng cùng tông đen với chiếc váy, cuối cùng là đôi giày cọ màu đen sáng. May mặc giống nhưng nhìn thế nào cũng khác những nữ sinh còn lại.

Có lẽ vì Thánh Hoa và Dương Minh là hai trường khác nhau nên phong thái của nữ sinh mỗi trường cũng khác nhau sao?

Hoặc có thể là, cùng giữ chung một bí mật nên mới thấy khang khác.

Hai cô gái ngẩng đầu nhìn ra cửa, một cậu trai mang áo sơ mi trắng cổ bẻ ngay ngắn, vác cặp trên vai bước vào, bỗng dừng phòng học như bừng sáng.

“Tại sao Tạ Tĩnh Nguyên càng ngày càng trở mã...” Hai người ngồi cùng bàn bất chợt đồng thanh, sau đó ngạc nhiên bật cười.

Khê Xuyên vỗ mạnh bả vai Chỉ Hủy.

“Sao đấy!”

“Gặp trúng vậy may rồi?”

“Hửm?”

“Nếu cùng nói chung một lời tức là gặp vận may với nhau, vận may tiền tài đấy nhé!”

Ánh mắt Chỉ Hủy sững sốt. “Cậu có còn nhớ đâu, sao lại mê tín thế này?”

“Mê tín cũng có khả năng xảy ra mà.”

Đúng lúc này, bài tập thể dục buổi sáng vang lên.

“Mình xin phép, mình không ra tập.” Khê Xuyên ngồi lại xuống ghế.

Chỉ Hủy thở dài, nói theo dòng người lại gặp phải Tĩnh Nguyên ngoài hành lang.

“Cậu ấy lại không xuống?”

“Ừ.” Cô thở dài vẻ bất đắc dĩ sau đó lướt qua cậu.

“Xuống tập đi!”

Khê Xuyên cúi đầu không đáp lại.

“Đúng là rất mất mặt nhưng dù sớm hay muộn, sau này cậu cũng phải đối mặt thôi.”

Vẫn ngoan cố không nhúc nhích.

“Không hề giống cậu.”

“Sao?”

“Cậu không còn là cậu lúc trước nữa. Cậu từng quay đầu lại nói với tôi rằng “Không cần sợ, tưởng tượng khán giả là củ cải trắng thì sẽ ổn. Đúng là lúc thuyết trình, mình run đến mức mọi người đều cười nhưng vẫn lấy làm biết ơn cậu. Cô gái đó, thật sự là cậu?”

“Mình?” Sững sờ trong thoáng chốc. Chợt nhớ lại, năm lớp mười, cô cũng từng tham gia một cuộc thi hùng biện.

Làm sao cô biết được, sau khi kết thúc trận đấu, từng có một cậu nam sinh băng qua đám người tìm cô?

Cậu nói xong bước qua từng dãy bàn xuống lầu.

Không hề giống cậu.

Thật ra đâu cần nói cho mình nghe điều này. Đây đâu phải là “duyên phận” trong những cuốn tiểu thuyết sứt mẻ. Tại sao sự thật lại khắc nghiệt đến thế? Tại sao người đã từng nhận được bao ánh nhìn ngưỡng mộ chỉ vì sơ ý mà mất hết tất cả? Mình không hiểu được tại sao mình không còn là mình lúc trước nữa.

Khê Xuyên vẫn ngồi yên một chỗ, điều hòa trên đỉnh đầu cứ phả ra hơi sương, luồng khí lạnh quay quanh cô.

Trong lúc bài “thời đại vẫy gọi” vang lên, Chung Quý Bách đứng đầu lớp K cảm giác có rất nhiều người đang ở sau. Quay đầu lại nhìn, cậu chợt thấy hội thao này không xong rồi, tay chân mọi người không nhịp nhàng gì cả. Đang định cười thì lại thấy một gương mặt nghiêm túc khiến cậu ngớ người.

19>>

Đây là buổi thi tháng đầu tiên, tất cả mọi người trong phòng học đều nôn nao đến lạ kì.

Kì thi quan trọng là thế nhưng đến tận lúc chuông vang lên, Liễu Khê Xuyên mới vào lớp học. Nhìn cô trông rất mệt mỏi, lớp vấy còn dính cả bùn đất, chắc hẳn lại té ngã ở đâu rồi.

Dựa vào ghế, lấy đồ dùng ra tạo nên những âm thanh thật lớn, hòa cùng tiếng thở dốc nặng nề khiến không khí trường thi càng chùng xuống hơn. Giám thị phòng thi không thoả mái nhìn cô, nhưng cô lại vờ như không hay.

Khiến người khác không biết làm gì hơn cả là những kẻ lúc nào cũng hồn nhiên.

Ngồi trước Liễu Khê Xuyên là Tạ Tĩnh Nguyên chứ không phải ai khác. Vị được mệnh danh là “Công tử mặt lạnh” này đây đang nở nụ cười.

Lúc nộp bài thi, Tĩnh Nguyên nhận bài thi từ tay của Khê Xuyên nên có lướt mắt quá. Đó là A, đó là C, phần tự luận còn viết dài hơn cậu.

Có rất nhiều từ viết xiên xiên vẹo vẹo, cả bài thi không mấy đẹp đẽ, nhìn không giống bài thi của một cô gái chút nào. Nhưng nhớ lại, có lẽ đây không phải là thói quen của cô, chắc hẳn là di chứng sau sự cố.

Tại sao lại bắt giác đánh giá bài thi của người khác như vậy? Tĩnh Nguyên nhớ rõ trước đây cậu không hề có thói quen này.

“Này, câu sau của “cầu thả lợi quốc gia sinh tử dĩ” là gì? Mình không nhớ ra được.” Nhìn cô nom rất ảo não.

“Khởi nhân họa phúc tị xu chi.” Cậu bình tĩnh đáp, bình tĩnh đến độ không có gì gợn sóng.

“Ồ, ra là câu này!” Cô hốt hện gục đầu xuống.

“Năm câu làm được bốn là tốt rồi.” Sau khi nói xong lại thấy không ổn nhưng không ổn chỗ nào thì lại không biết.

Sau khi về nhà nhớ lại chuyện này mới nhận ra, có lẽ từ đầu đến cuối, Liễu Khê Xuyên không hề quan tâm đến lần thi này, không coi cậu là đối thủ cạnh tranh. Đây chính là điều không ổn nhất.

20>>

Tờ giấy đỏ khổ bự dán trên một góc hành lang. Người qua đường ai cũng lấy làm thù ghét nó nhưng lúc nào cũng ngẩng đầu mà nhìn.

Đây là lần đầu tiên Tạ Tĩnh Nguyên chờ đợi kết quả thi. Nhìn thấy dòng chữ nhỏ màu đen “Hạng nhất môn văn Tạ Tĩnh Nguyên, hạng hai Liễu Khê Xuyên” thì thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sau đó lại căng thẳng không thôi.

Cô nữ sinh phiền toái kia không biết sẽ phản ứng thế nào đây? Nổi giận? Xấu hổ? Tự ti? Nghĩ ra mọi loại tình huống, Tĩnh Nguyên không yên lòng vào lớp học, đầu tiên vẫn là tìm chỗ ngồi của học sinh chuyển trường.

Không có gì khác lạ, vẫn cười nói bên cạnh Chỉ Hủy, khiến Tĩnh Nguyên thấy mình thật thất bại.

Có lẽ còn chưa đọc kết quả chẳng.

Nhưng lại nghe thấy lời nói vọng về từ phía trước.

“Lần này môn Văn mình hạng hai, cậu hạng sáu, đúng là bạn cùng bàn có khác.”

“Đúng rồi.”

Có lẽ là giả vờ vui vẻ chẳng?

Nhưng lại không thấy manh mối gì.

Cứ nghĩ cô là một học sinh ưu tú luôn để ý đến thành tích, bây giờ nhìn xem chỉ mình cậu để ý đến “hạng nhất Dương Minh hay hạng nhất Thánh Hoa tài hơn.” Nghĩ lại, Tạ Tĩnh Nguyên cảm thấy mình thật đần độn, nhạt nhẽo.

Nếu cô phản ứng gay gắt, có lẽ còn khiến cậu cảm thấy hưng phấn nhưng đối thủ không màng đến, thản nhiên chấp nhận như vậy, cố gắng thế nào cũng như quăng cục đá vào khoảng không.

Cho đến lúc cô giáo bước vào lớp học, Tĩnh Nguyên vẫn cảm thấy khó chịu.

“Lần thi này... Khụ khụ... Cô rất vui vì có đến sáu bạn trong lớp lọt vào top 20. Đây đúng là thành tích tuyệt vời. Theo tình hình này, thi vào các trường đại học trong nước không khó gì. Nhưng hai mươi chín bạn khác lại nằm ở sáu trăm người sau cùng. Thành tích thế này... Tóm lại, nhiệm vụ rất gian lao, mọi người phải nỗ lực hơn trong cuộc sống!” Cô Thiệu Như hơi do dự nhưng vẫn nói ra câu ấy. “Cả lớp chúng ta nhất định phải vượt qua đại học nhé!”

Giống như hòn đồ nhỏ chốn biển khơi, ấy vậy lại gây ra sự giao động.

“Sao làm được?”

“Nhiệm vụ gian lao gì chứ? Nó là bất khả thi.”

Còn có người bộc trực. “Cô à, đừng nằm mơ nữa.”

...

“Tôi rất ghét những học sinh không có ý chí!” Cuối cùng cô giận đến bức bối, quăng lại một câu trẻ con là thế rồi bước ra khỏi lớp.

Chỉ Hủy nhìn Lương Thiệp đang ồn ào: “Chúc mừng, cậu chọc giận cô thành công rồi đó!” Sau đấy muốn đến văn phòng tìm cô về lớp.

Bỗng đứng lại bị cậu nam sinh ngồi sau kéo lại: “Để cô bình tĩnh lại đi. Dù sao cô cũng phải đối mặt với sự thật, chuyện này không hề dễ dàng. “

21>>

Theo thường lệ, sau khi hoàn tất kì thi sẽ có một lần “Tổng động viên học sinh cuối cấp.” Thầy phó hiệu trưởng miệng lưỡi lưu loát trên bục diễn thuyết, cứ nhắc đi nhắc lại “thi đậu” “quan trọng là” “Điều đầu tiên.” “Thứ hai.” Những chủ nhiệm lớp ngồi một bên cười vô cảm gật gù.

Trường đã từng có một bề dày lịch sử thành tích! Mỗi học sinh nghĩ như vậy cũng có chút tự hào nhưng lại chẳng để ý rằng, quá khứ huy hoàng ấy không liên quan đến mình. Một số người tỉnh táo như Tạ Tĩnh Nguyên tất nhiên đã thả hồn đi rất xa.

Sân khấu được dựng lên trước bức màn xanh, người bình thường đầu nghĩ rằng phía sau đó có lẽ là bức tường lớn, nhưng do lúc sơn cầu thả nhìn không được đẹp mắt nên mới treo màn lên che lại làm sân khấu.

Đó là suy nghĩ của người bình thường.

Sự thật hoàn toàn khác xa với suy nghĩ của mọi người. Năm lớp mười một, Tạ Tĩnh Nguyên phụ trách quét dọn sân khấu mới biết phía sau là một nhà kính khá lớn được hàng cây che khuất với thế giới bên ngoài. Trong nhà kính ấy là một vườn hoa thu nhỏ, cây cối um tùm không tên và những hòn núi giả. Gạch lát

đường một màu đỏ thẫm, cách trang trí phù hợp với kiến trúc tổng thể ngôi trường. Phóng tầm mắt ra bên ngoài là khu dân cư trắng phau bên cạnh.

Tạ Tĩnh Nguyên nhìn phó hiệu trưởng đang kích động như Hitler muốn phát động chiến tranh trên sân khấu, cuối cùng cũng quyết định trốn đi. Nơi khuất trong trường bao giờ cũng có sức hấp dẫn mãnh liệt hơn những phòng ký túc xá.

Thành thật mà nói, trên đời này không có gì chán hơn việc ngồi nghe thầy cô dong dài. Tạ Tĩnh Nguyên cân nhắc một lúc thì nhân cơ hội tốt chuẩn bị. Cậu chạy đến vườn hoa sau màn nhưng lại bắt gặp chuyện không đoán trước.

Bước vào vườn hoa liền nhìn thấy một cô nữ sinh dựa vào thành tường học từ đơn.

“Chỉ Hủy?”

“Tạ Tĩnh Nguyên?”

Hai người đều lắp bắp ngạc nhiên. Không ngờ rằng “quyền sở hữu cá nhân” nay lại thành “tài sản chung”.

“Sao cậu biết nơi này?” Cô là người hỏi đầu tiên.

“Lớp mười một mình có đến đây dọn dẹp. Còn cậu?”

“Đoán mò thôi.”

“Đoán mò?”

“Kiến trúc của trường chúng ta theo chủ trương đối xứng. Đối xứng với phòng nhạc là một vườn hoa, chắc chắn phía sau sân khấu cũng phải có.”

“Ồ, thông minh thật.” Cậu cảm thán từ đáy lòng. “Mình cảm thấy Chỉ Hủy không hạng nhất toàn khối là do che giấu năng lực.”

“Bớt châm chích đi!”

“... Có ổn không, chuyện hội thao ấy?” Đúng là nếu cả hai cùng làm cán sự sẽ có nhiều đề tài chung.

“Đến giờ vẫn chưa có ai tự nguyện đăng ký phần thi cả.” Cô cụp mi xuống, nét nhìn không rõ ràng.

“Có lẽ nên tìm một cơ hội nào đó nói với cả lớp.”

“Phải”

Sau cuộc đối thoại ngắn ngủi là sự im lặng, một lúc lâu sau, cả hai cười rộ lên.

“Sao lại cười?”

“Cậu nói trước đi.”

“Mình đang cười học sinh ưu tú Tạ Tĩnh Nguyên chuyển đến lớp K rồi mà vẫn còn tâm trạng lo cho đại hội thể thao.”

“Trước đây mình bắt cần lắm sao?”

“Cũng không hẳn.” Cô trả lời mà còn thấy nghi ngờ bản thân. “VẬY, còn cậu? Sao lại cười?”

“Bỗng nhiên mình nghĩ, nếu vì một chuyện gì đó, phó hiệu trưởng kéo tấm màn xuống thì sẽ như thế nào. Có lẽ toàn bộ học sinh sẽ há hốc mồm chẳng.”

“Ồ?” Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này nhưng hơi cảm thấy lo lắng.

“Hiện tại chúng ta đang diễn một cảnh thanh xuân vườn trường đấy.”

Tình cảm là một thứ khéo léo ẩn nấp trong cuộc sống muôn vàn điều vụn vặt. Ví dụ như, đằng trước là phó hiệu trưởng khí thế hiên ngang ra sức động viên, đằng sau là một cảnh thanh xuân vườn trường ngọt ngào như kẹo, tất cả chỉ cách nhau một tấm màn sân khấu. Dẫu vậy, hơn sáu trăm học sinh còn lại không ai hay.

7. Chương 6

21>>

Chuyện tình cảm có rất nhiều thứ mầu chốt. Giữa vườn hoa, nam thanh nữ tú, không khí ngọt ngào. Trong những lúc như vậy, có ai không nghĩ đó là yêu?

Tình cảm là một thứ khéo léo ẩn nấp trong cuộc sống muôn vàn điều vụn vặt. Ví dụ như, đằng trước là phó hiệu trưởng khí thế hiên ngang ra sức động viên, đằng sau là một cảnh thanh xuân vườn trường ngọt ngào như kẹo, tất cả chỉ cách nhau một tấm màn sân khấu. Dầu vậy, hơn sáu trăm học sinh còn lại không ai hay.

“Vậy cậu ấy thừa nhận thích cậu?”

Cả tối trần trọc không yên, cô đành điện thoại cho Vân Xuyên kể lại chuyện đó. Đầu dây bên kia, cô gái nhỏ đang cuộn trong mền ấm ngay lập tức nổi máu tám chuyện, ôm điện thoại phân tích suốt một tiếng, cuối cùng vui vẻ đưa ra kết luận.

“Thật?” Chỉ Hủy không hiểu cô gái này nghĩ thế nào mà đưa ra kết luận vậy được.

“...Này, nói mới để ý, Tạ Tĩnh Nguyên cũng không tệ. Nếu mình không phải hoa đã có chủ chắc chắn cũng sẽ đổ cậu ta.”

“Sao? Hoa có chủ? Chung Quý Bách ấy à?”

“Trời ạ, đừng nói thẳng ra vậy mà, mình ngượng chết mất!”

Vậy nên từ đề tài Kinh Chỉ Hủy và Tạ Tĩnh Nguyên ngay lập tức chuyển qua Vân Huyền và Chung Quý Bách, lại thì thầm to nhỏ thêm một tiếng nữa.

Bỏ tai nghe ra, đầu óc Chỉ Hủy vẫn rất hỗn độn, không nhẹ bớt chút nào.

22>>

Trước khi vào lớp.

Chỉ Hủy do dự mãi, cuối cùng cũng bước lên bục giảng. “Mình mượn mọi người mười phút, chúng ta bàn về đại hội thể thao lát nhé.”

Dưới bục sững sốt trong ba giây, sau lại ồn ào tiếp.

“Im lặng!” Khí thế cũng ngang ngửa Sa Hạnh Cửu lúc nóng giận.

Cả phòng cuối cùng cũng chịu im lặng nhưng gương mặt mỗi người đều tỏ ra khó chịu.

“Tuy là cuối cấp, mình biết mọi người ai cũng bận rộn cả, nhưng đây là đại hội thể thao cuối cùng của trung học.” Cô nhấn mạnh từ “cuối cùng.”

Chỉ Hủy nhìn thấy không ai dám hé lời mới tiếp tục.

“Sau khi tốt nghiệp, có những người sẽ thi lên đại học, có những người phải ra ngoài làm việc rồi, lúc ấy có muốn quay lại thời học sinh vô ưu vô lo này cũng không còn cơ hội nữa. Cả ba năm cấp ba, thứ khắc sâu vào chúng ta nhất, không phải ban giám hiệu thao thao trên bục giảng, không phải là thầy cô chủ nhiệm mỗi năm, càng không phải là thứ hạng trong mỗi lần thi đua. Thứ chúng ta nhớ nhất đó là những hoạt động tập thể cả lớp cùng nhau làm, huấn luyện quân sự, hợp xướng, thể dục đầu giờ, đại hội thể thao, tuần lễ thi đua. Sau đó là đã đến lễ trưởng thành.”

“Một ngày nào đó khi chúng ta ba mươi tuổi, năm mươi tuổi, bảy mươi tám tuổi, nhớ tới mỗi một lần cả lớp kề vai chiến đấu vì chiếc huy chương không ảnh hưởng gì đến tương lai với lòng tự hào, có vậy mới không hối hận.”

“Đúng là, chúng ta là lớp K, bị dán cho cái mác “không có tương lai”, sẽ có rất nhiều bạn cho rằng chúng ta là lớp kém cỏi nhất, dù cố gắng đến mấy cũng sẽ không có nổi huy chương, tương lai mịt mù vô định. Nhưng mà...”

“Nhưng mà, chúng ta phải cố gắng. Nếu ngay từ đầu cả nỗ lực cũng không dám thì tương lai cũng chẳng có gì để nhớ lại, điều này thật đáng buồn.”

Khoảng chừng ba mươi giây, cả lớp im lặng đến lạ lùng.

“Đầu tiên! Cậu muốn bọn này làm gì thì nói đi!” Lương Thiệp là người đầu tiên lên tiếng, khí thế ngút trời.

“Đúng vậy! Vượt lửa qua sông! Sẽ không chối từ!”

“...”

Tuy khẩu hiệu vừa hô lên có hơi giống với phường trộm cắp thời xưa nhưng cô gái đứng trên bục giảng kia khẽ thở phào, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tạ Tĩnh Nguyên chống cằm, trầm nghĩ, những lời này có lẽ rất đơn giản nhưng rất xúc động. Chỉ có điều, trước đây không nghĩ rằng, cô nhóc Chỉ Hủy kia còn có khả năng kêu gọi mọi người.

“Đây là lần đầu tiên mình thấy học sinh lớp K cũng dễ thương lắm!” Liễu Khê Xuyên hàng trên quay đầu xuống cười.

23>>

“Cho cháu hai cánh gà cay!”

“Cho cháu một hộp takoyaki!”

“Một phần bò viên!”

Ba cô nữ sinh tíu ta tíu tít trước cửa hàng ăn vặt Quan Đông. Sau khi nhận được thức ăn mà miệng vẫn chăm chú hàn huyên.

“Hôm nay cậu nói hay thật đấy!” Vân Huyền vừa cắn viên bạch tuột nóng bỏng, vừa nói với Chỉ Hủy bên cạnh.

“Bình thường, bình thường thôi!” Chỉ Hủy vô cùng khiêm tốn nhưng trong lòng đã bay đến tận trời mây.

“Cuối cùng, tất cả mọi người đều đăng ký sao?”

“Ừ, ngoại trừ Khê Xuyên. Cậu muốn đăng ký môn gì đấy?”

“Mình không định đăng ký!”

“Sao lại thế được? Mọi người đều đã đăng ký rồi! Mình biết cậu không giỏi thể dục cho lắm nhưng đăng ký một môn lấy lệ cũng được. Ví dụ chạy 50 mét, cho dù chạy một nửa đường bỏ cuộc cũng không sao.

“Mình nói là không định đăng ký!”

“Nhưng mà càng nhiều học sinh tham gia, điểm thi đua của lớp sẽ càng nhiều hơn. Lớp mình ít thành viên hơn lớp khác, nếu cậu tham gia...”

Còn chưa nói xong đã bị ngắt lời. “Mình không muốn trở thành trò cười cho cả trường.” Liễu Khê Xuyên nói xong những lời này liền quay đầu đi mất.

“Không đăng ký thì thôi! Cậu ấy sao vậy chứ?” Không ngờ rằng lại tạm biệt trong bầu không khí kì cục này.

Chỉ Hủy tức giận bóp mạnh ly nhựa đang cầm trong tay.

“Chỉ Hủy này.” Vân Huyền run run nói. “Mình cảm thấy...”

“Cảm thấy?”

“Nếu cậu ấy thật sự tham gia, chắc chắn sẽ trở thành trò hề cho cả trường.”

“Sao?”

24>>

Nếu trải qua một ngày dài mệt mỏi, ban đêm cơn ác mộng sẽ ập đến.

Thật ra, chính Chỉ Hủy cũng biết rằng cô đang nằm mơ. Nhưng cảm giác này rất lạ, dù biết là mơ vẫn không thể nào tỉnh dậy.

Cô đứng lên, đóng cửa nhà, bước đến bến đỗ xe. Dọc theo đường khi vắng tanh không một bóng người. Vừa lúc, chuyến 130 đỗ lại đây, bên trong vắng tanh, chỉ có một mình Chủ Hủy vịn vào tay cầm lạnh cứng bước lên, sau đó đến thùng trả tiền màu xám rồi chọn lấy một chỗ ngồi bên cạnh ô cửa sổ.

Cửa của xe buýt không sạch lắm, bên ngoài còn một làn bụi mỏng manh, mọi thứ ở phía xa đều không rõ hình dạng, cũng không biết là thật hay ảo. Không biết là mùa gì nhưng nhìn chính cô, chiếc áo sơ mi bên trong và áo khoác đen bên ngoài, có lẽ không phải là mùa hè. Lúc ngẩng đầu nhìn lên lại bắt gặp một cậu nam sinh đạp xe bằng qua dây ô tô bên đường, cậu cũng mang đồng phục màu đen, cổ áo bẻ chỉnh tề, vì làn sương trắng vây quanh mà không thấy rõ mặt, nhưng cô biết chẳng thể là ai khác.

Thì ra cậu đạp xe vì không muốn người khác quấy rầy mình. Chỉ Hủy Biết rõ đây là mơ nhưng vẫn không dám chắc chắn lắm, cảnh trong mơ và cảnh đời thật xen kẽ vào nhau, tháng ngày như đang chất chồng.

Tĩnh Nguyên cứ đạp xe đi xa dần. 130 không phải là taxi, cô không thể yêu cầu lái xe tăng tốc. Chỉ Hủy đành phải nhìn theo bóng dáng cậu biến mất trong làn sương.

Sau khi xuống xe, mọi thứ không có gì khác lạ cả. Vẫn là đài phun nước mát mẻ sáng sớm. Cô nhìn thẳng tòa nhà chính lát gạch đỏ cam, trên đỉnh là một đài thiên văn, camera được bắt đầu đó quanh đây, nhìn rõ những dãy phòng học bày trí âm áp hai bên. Điều duy nhất khác là, hôm nay thay vì bước vào hành lang gạch đỏ để đi đến lớp học, cô lại rẽ phải, đến vườn hoa bí mật kia.

Cứ bước đi như vậy thì thấy Tạ Tĩnh Nguyên.

Cậu ngẩng đầu, cây cối khẽ rung rinh, mọi vật như bừng sáng. “À, cậu đến rồi.” Dường như cậu đã đợi cô từ trước.

Cậu đứng lên. “Mình còn vài việc, phân bổ thời gian cho hội thao có trong máy tính, cậu tự xem nhé!”

Chỉ Hủy ngăn ngại nhận lấy máy tính từ tay Tạ Tĩnh Nguyên rồi nhấn nút khởi động.

Mọi chuyện thật kì lạ. Cô không thể giải thích tại sao cậu lại đạp xe nhanh hơn cả phương tiện giao thông công cộng, tại sao một lần nữa cậu lại biến mất vào sương mù.

Cứ nghĩ mọi chuyện rất ổn, nhưng đó là tự lừa mình vì mọi chuyện có rất nhiều chỗ lạ lùng. Tuy nhiên, lúc này đây, Chỉ Hủy ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào mặt mã Windows, tại sao Tĩnh Nguyên lại cho rằng cô biết mật mã máy tính cậu?

Chẳng lẽ là viết tắt tên cô?

JZH.

Sai.

Là sinh nhật sao?

0531

Sai.

Là “ILU” sao?

Sai.

Thật mờ mịt. Cuối cùng là cái gì?

Cô nhập vào ba chữ theo bản năng. Cuối cùng cũng mở được.

Đáp án đó đáng sợ đến mức cô run rẩy bầy cả người. Nhưng sau khi tỉnh lại, cô vẫn không biết mật mã là gì. Mất hết ký ức, chỉ để lại một câu hỏi không lời giải, càng không thể hỏi Tạ Tĩnh Nguyên thật sự, bởi lẽ cậu không hiểu giấc mộng của cô.

25>>

Trải qua một ngày lễ cuối tuần đầy lo lắng.

Chuyện Liễu Khê Xuyên không để ý đến mình nữa có lẽ là chuyện đáng cho cô phiền não nhưng lại không chú ý chút nào.

Một ngày sáng sớm, Chỉ Hủy đeo cặp trên vai, đến bến xe như trong giấc mơ. Nhưng lần này lại đông quá sức tưởng tượng. Chèn vào lại cảm thấy bị chèn ép.

Nhớ lại sáng sớm trước kia, dường như cũng đã mấy đời trôi qua nhưng thật ra cũng đâu có xa mấy, chỉ gần hai tháng mà thôi.

Hai tháng đối với Chỉ Hủy không quá dài, cô quen cậu, biết cách liên lạc, cùng lớp, trở thành bạn ngồi bàn trước bàn sau, cùng làm cán sự, cùng chia sẻ vườn hoa bí mật, rất nhiều.

Nhưng hai tháng vẫn chưa đủ để cô kể giấc mơ đó cho cậu.

Chuyện lộn xộn trong đầu nhiều lắm, dù ánh mắt vẫn phóng tầm nhìn tự do. Bỗng dưng lại thấy một bàn tay vói vào túi xách của người khác.

Cô không hề nghĩ ngợi, hét thật to: “Có kẻ trộm.”

Từ đầu đến cuối mọi người đều qua về nhìn cô nhưng ánh mắt ai nấy cũng chết lặng. Không một động tác, rất lạnh lùng nhìn cô nữ sinh mới la lên. Ánh mắt này khiến cô nhớ đến Tạ Tĩnh Nguyên.

Kẻ trộm không kiên dè chừng mắt nhìn cô, nhân lúc dừng lại mà xuống bến xe.

Chỉ Hủy ngay lập tức phản ứng lại, đây là bến đỗ trường cô, cô xuống vì đó là điều tất nhiên. Không ngờ sự nguy hiểm lại ập đến sau lưng.

Cổ tay cô bị siết chặt, kéo chạy như điên vào một ngõ nhỏ không người. Gương mặt quen thuộc trên chuyến xe buýt ban nãy lại bày ra, lần này đã hoàn toàn tức giận.

Con dao gọt hoa quả lóe sáng dưới nền trời bạc, vung lên nhắm vào xương sườn nữ sinh.

Một tiếng gào to vang lên cuối ngõ nhỏ. “Dừng lại!”

Kẻ trộm sững sốt một chút, vì chột dạ nên hắn không dám quay đầu lại, chỉ quay đầu chạy bán sống bán chết.

Thật là suýt soát.

Chỉ Hủy ngẩng đầu, môi trắng bệch, đó là người đã mơ thấy, rực rỡ hơn cả Mặt Trời ngày trong, chiếc cà vạt màu đen hơi buông lỏng. Cô định đứng lên nhưng chiếc cặp lại kéo xuống.

Cô gái bị dọa sợ nay vẫn còn run, muốn khóc lại khóc không thành tiếng. Tựa vào tường sau, ngồi bệch xuống.

Cậu nam sinh mỉm cười nhẹ nhàng quỳ xuống trên thảm rêu xanh ngọc, ôm lấy cả người cô vào trong lòng. Bàn tay trái vuốt ve mái tóc ngắn ngang cổ. Cô gác cằm lên vai cậu, tay ôm thật chặt. Cậu nói nhỏ bên tai: “Không sao cả.”

Nói cho cô biết, đây không phải là mơ.

Thời gian qua mau.

Đầu tuần là buổi chào cờ như thường lệ.

Lớp trưởng lớp K Kinh Chỉ Hủy đứng đầu hàng nghe thầy cô dặn dò dưới quốc kỳ, gương mặt đỏ bừng.

Lúc ôm cô ngủ được mùi xà phòng trên trên đường may áo cậu. Rõ là hạ qua thu đến nhưng cô vẫn ngủ thấy mùi cỏ cây vẫn vương. Bỗng rằng thời gian cứ thế quay sai, dừng lại ở hình ảnh trong thoáng chốc này. Dựa sát vào người Tỉnh Nguyên, trái tim được bảo bọc trong sự ấm áp. Suy nghĩ cứ thoát ra khỏi vỏ mà bay xa.

Đây là ký ức tốt đẹp có thể găm nhăm mãi.

Một giọng nói rõ ràng, đẹp đẽ, dịu dàng, chân thành.

Không sao cả...

26>>

Thật sự không sao cả?

Tại sao sự ảo não cứ một ngày một nhiều? Thầm nói lời cảm ơn đến cả ngàn lần trong đầu nhưng lại không thể nói với cậu được một câu. Tiết này tiết nọ lại trôi qua, không thể làm được gì, đôi mắt chỉ biết đảo quanh.

“Hôm qua... Hạ Tân Tuần...” Cậu nhìn Liễu Khê Xuyên muốn nói nhưng lại thôi. “Mình thấy cậu ta ở gần trường, chắc vì lo cho cậu?”

Chỉ Hủy không hiểu hai người họ nói gì, cũng không thể chen vào.

Thì ra cậu cũng có bí mật riêng với người khác.

“Ừ, mình cũng thấy.” Giọng nói nhỏ lại, khiến Chỉ Hủy bận tâm.

“Cậu không định nói với cậu ta?”

“...” Cho dù im lặng vẫn khiến cô để ý.

“Mình nói này, đây không phải là cách.”

Không nghe nổi nữa. Chỉ Hủy tập trung quay về với đề Toán trước mặt, nhưng dù thế nào đầu óc vẫn nghĩ về cuộc trò chuyện kia.

Từ khi nào, bọn họ có nhiều chuyện để nói đến vậy?

Đang suy nghĩ, cuộc trò chuyện đã thay đổi.

“Tại sao không thể ở cạnh nhau?” Tiếng bút của cậu hơi ngừng lại. “Cậu ấy không để ý đâu.”

Cô nữ sinh ngồi trước cúi thấp người. “Đừng nói nữa.” Chấm dứt cuộc hội thoại.

Cạch? Tay cầm bút của Chỉ Hủy run run, thiếu chút nữa đã không cầm chặt cán bút.

Tại sao không thể ở cạnh nhau? Cậu ấy không để ý đâu.

Đây là ý gì?

Có lẽ ý khác? Là ý khác.

Nhưng là ý gì chứ? Cứ ầm ứ trong lòng, không thể giải tỏa. Tâm trạng của cô chùng xuống, hóa ra là tự mình đa tình.

“Liễu Khê Xuyên” Giọng nói nén giận. Thậm chí người gọi cũng không biết mình gọi để làm gì.

“Sao?” Cô nữ sinh kia chau đôi mày thanh tú quay đầu.

“Đại hội thể thao cậu đăng ký môn gì?”

“Mình đã nói rồi, không đăng ký.” Gương mặt cứng ngắt.

Cô cố tình quay đầu lại, vừa muốn chứng thực, vừa muốn gây gổ, cô lạnh lùng nói với người ban nãy còn rất biết ơn: “Cậu định thế nào đây? Cậu ấy không muốn tham gia.”

“À?” Cậu ngạc nhiên, không ngờ rằng bầu không khí lại nồng nặc mùi thuốc súng thế này. Chính cậu cũng hơi mờ mịt, vì trước giờ đại hội thể thao là việc của lớp trưởng, sao nay lại quay sang hỏi bí thư? Chần chừ một lát, cứ nghĩ đây là việc nhỏ nên đáp cũng không lo lắng: “Quên đi, thiếu một người cũng không sao cả.” Không hề tỏ thái độ, đầu cũng không ngẩng lên, bút trong tay không ngừng lại.

“Có thể nghĩ đến vinh dự của tập thể không?” Cô nổi giận, không thể nhịn được nữa, đập thẳng xuống bàn, tiếng vang lạnh lùng khiến mọi người quay đầu lại.

Không phải giận dữ với Tạ Tĩnh Nguyên mà là với Liễu Khê Xuyên,.

Sau khi mọi chuyện kết thúc mọi người lại thấy sự mâu thuẫn giữa ban chấp hành.

Mà người ngồi gần đó thì biết nhiều hơn, mâu thuẫn này từ việc đại hội thể thao.

Càng u ám, tâm tình lại càng rét lạnh, như mặt biển dưới chân núi, không thể thấy, không thể chạm vào.

Chỉ có Chỉ Hủy then quá hóa giận, chạy ra ngoài cửa mới hiểu, đại hội thể thao, đăng ký môn thi, vinh dự tập thể, tất cả đều là lí do thoái thác, là lấy cớ mà thôi.

Để lại hai vị đương sự không rõ chuyện gì, quay đầu nhìn nhau.

8. Chương 7

27>>

“Chỉ Hủy, cậu sao vậy?” Giọng nói của Vân Huyền vang lên sau lưng. Cô cứ mong rằng đó là Tạ Tĩnh Nguyên dù biết là không thể nào. “Cậu tức giận vì việc con con như vậy không đáng.”

Cô thở dài đầy náo nê, nếu sau khi tức giận không ai an ủi thì cũng mất mặt thật nhưng vẫn cứ hy vọng người đến là người trong lòng.

“...Cậu?” Giọng Vân Huyền chợt lạc đi, không biết đằng sau đã xảy ra chuyện gì/

“Đừng để ý đến mình, một lát sau mình sẽ ổn thôi.” Chỉ Hủy siết mạnh lang can trong tay.

“Coi như giữ thể diện cho mình đi, đừng tức giận nữa nhé.”

“Sao?” Cô quay phắt lại, thật sự là cậu.

“Còn lúc này.” Cậu nam sinh ấy thật sự đến bên cạnh cô. “Cơ thể cậu ấy có lý do đặc thù, không thể vận động mạnh. Về sau, cho dù có chuyện gì xảy ra, mình cũng sẽ ủng hộ cậu, được không?” Nụ cười khiêm tốn lấp ló nơi khóe miệng, khiến cô không thể chối từ.

“Cậu nói là...” Con người cô đảo một vòng, rồi cũng bật cười. “Cho dù chuyện gì xảy ra?”

Đôi mắt tươi cười híp mí, gật một cái thật khẽ.

“Được rồi!”

“Vậy cậu cũng đừng giận đối nữa nhé.” Tạ Tĩnh Nguyên như trút được gánh nặng, quay đầu nhìn cô cười. Chẳng ngờ lại phát hiện ra một mối phiền phức lớn hơn ở đằng sau.

Một loạt học sinh lớp K túm ba tùm năm bên khung cửa sổ.

“Mấy cậu thật nhiều sự!” Cậu quay mặt đi chê trách nhưng vẫn rất xấu hổ.

“Này, người ơi, rút tay về được rồi đó!” Không biết trong chùng đó bạn học, có vị cao nhân nào đã hét to lời này. Lúc ấy, Tĩnh Huyền mới phát hiện tay mình đã đặt lên vai Chỉ Huy khá lâu rồi.

Từ lần đầu tiên va phải cô đến giờ, hai người họ như được mắc nối với nhau, công cô đến trường, chuyển lớp vì cô, làm bí thư lớp, để chiều lòng người mà nói lời hứa hẹn, giờ đây, cậu không thể dỗi theo ai khác ngoài cô. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trong nháy mắt, cậu xấu hổ lui về phía sau vài bước. Sau lưng như một con sông lớn, cậu muốn tìm cầu để bỏ chạy.

Cậu hít một hơi thật sâu, lấy lại vẻ nghiêm túc thường thấy rồi đi vào phòng học.

Chỉ trong một tích tắc, Chỉ Huy nghe thấy cậu thì thầm...

Lần sau có thấy trộm cũng đừng vậy nữa nhé, mình sợ cậu...

Mình sợ cậu... Sợ chuyện gì? Đáp án bị gió thổi bay xa.

Cuối cùng cũng không nói ra.

Nhưng dù không nói đi chăng nữa, sự ầm ập đã đâm chồi nảy lộc từ lòng đất, chạm vào mũi chân, lan ra xương tủy, tỏa vào da thịt, dần dần thấm sâu và mạch máu, cả hình hài như đắm chìm.

Về sau, cho dù chuyện gì xảy ra, mình cũng ủng hộ cậu, được không?

Lời này, khi Liễu Khê Xuyên nghe được, tại sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy?

Bất giác, ngón tay cô gãi nhỏ bầu vào làn da, nổi đau cứ lan dần. Vô thức, một mảnh ký ức không muốn nhớ lại đến quấy rầy.

“Mình không đồng ý!” Người này giờ im lặng – Liễu Khê Xuyên vỗ bàn đứng lên, khiến những người đang ngồi trong bàn tròn nghếch mặt, đúng là kết luận này hơi quá quắt nhưng tất cả đều bo bo giữ mình, không ai dám nhiều lời. Lẽ ra, ai lên tiếng cũng được, nhưng không ngờ là cô – một cô gái rất được lòng mọi người.

Không khí như đông cứng lại.

“Khê Xuyên, đừng để tình cảm lấn áp công việc.” Chị cô thân là hội phó cảm thấy cục diện bất lợi liền ra mặt hòa giải ngay lập tức. Vừa ấn cô gái xúc động kia vào chỗ ngồi, vừa thì thầm bên tai: “Đừng tranh chấp với quyền thế.”

Đây là đáp án của chị sao? Khê Xuyên quay đầu sang, nhìn chị mình với vẻ khó tin. Chỉ vì hai học sinh đánh nhau mà một người là thân thích của hiệu trưởng, còn người kia chỉ là con cái gia đình bình thường thì sẽ khác biệt sao?

“Em muốn gì đây?” Chị cô đáp trả bằng ánh mắt căm tức. “Cho dù mọi khi rất nổi bật nhưng em chỉ là ủy ban văn nghệ thôi, chị cũng đâu đặc tội được với hiệu trưởng hay hiệu phó.”

“Tất cả mọi người đều bỏ phiếu thuận cả rồi. Khê Xuyên, chuyện này phải theo số đông. Sau cùng, người quyết định còn có cả hội trưởng hội học sinh nữa.” Ủy viên kỷ luật a dua theo, chuyển hướng sang Hạ Tân Tuần. “Tân Tuần, nếu không còn vấn đề gì thì cậu chốt lại đi!”

Một giây, hai giây, ba giây...

Có gì đó không ổn lắm. Toàn bộ học sinh ngồi đây đều ngẩng đầu lên vị trí cao nhất bàn họp.

Không có gì thay đổi.

“Phản đối có hiệu lực.”

“Sao?” Tất cả mọi người đều sững sờ.

“Phản đối có hiệu lực.” Hạ Tân Tuần kiên định lặp lại, sau đó đưa bản báo cáo đã xử lý đẩy qua đầu bàn bên kia. “Nhờ ủy viên kỷ luật viết lại một biên bản khác. Tan họp.”

Vì quá kinh ngạc nên không ai kịp phản ứng lại, cứ nhìn nhau trân trối.

Cậu thở dài bảo: “Nếu ngay cả tháp ngà voi cũng bị vấn đục...” Cậu tháo huy hiệu “Hội trưởng hội học sinh” rồi đặt trên bàn.

Một sự yên lặng ngán ngùi.

Tất cả ủy viên tháo huy hiệu trước ngực rồi đặt lên bàn.

Ủy viên kỷ luật là Lưu Hải cúi gầm mặt xuống, như có một tảng đá lớn đè lên vai, không thấy chút cảm xúc gì. Hồi lâu sau, ngẩng đầu dậy, thì ra là đang cười. Một cô gái trẻ nói với giọng nhẹ nhàng: “Hiểu rồi. Cùng lắm thì tổ chức lại một cuộc họp nữa. Tân Tuần, cậu là hội trưởng tốt nhất của chúng tôi. Còn cả Khê Xuyên nữa, mình nể cậu!”

Cho đến mọi người lục tục đi hết, Khê Xuyên vẫn không thể tin vào mắt mình. Cô nhìn một dây huy hiệu gần nắp chính tề trên bàn, rất cảm động.

“Sao lại thế?” Cô thì thào.

Hội trưởng định ra ngoài bước chậm lại. “Vì cậu đúng nên dù thế nào cũng ủng hộ cậu.”

“Vì cậu nghĩ mình đúng hay vì mình là Liễu Khê Xuyên?” Không hiểu tại sao cô lại hỏi như vậy. Trước giờ cô vẫn là thần tượng trong lòng của các bạn nam, chưa bao giờ để ý đến cảm giác của người khác như vậy.

“Sao?” Ngoài ý muốn, cánh tay ôm chồng tài liệu của cậu không thể chịu được lực, vài tờ giấy rơi lả tả xuống mặt đất. Cúi đầu nhặt lên, cậu bật cười, ngẩng đầu. “Chắc là cả hai.”

Cô nữ sinh nhỏ mơn màng nhớ lại, nắng ban ngày rọi lên song cửa sổ, tạo nên những đường gãy khúc, đập lên gương mặt khiến cậu chạy mày. Lúc ấy, hoa như nở rộ, nhìn thấy sự chân thành, cứ có cảm giác đây là ngọt ngào của một đời.

Chỉ Hủy an tâm bước vào lớp học, cô gái ngồi cùng bàn ngẩng đầu lên, khoe miệng vẫn còn vương nét cười: “Tuy rằng mình khờ khạo nhưng kéo co vẫn biết chơi.”

“Sao?” Không thể ngờ đến.

“Khụ khụ... Mình nghĩ rất lâu mới dám nói đấy nhé.

28>>

Sau khi tan học.

Lương Thiệp là người đầu tiên bật dậy khỏi ghế ngồi! “Mở đường! Mau tập kéo co nhân dân ơi!” Đám đông nhanh chóng tụ lại, hùng hổ ra sân thể dục.

Dường như không giống với lớp mang danh kém cỏi nhỉ? Cô Thiệu Như chưa kịp quay về văn phòng, tay còn ôm giáo án, khẽ cười cười.

“Như vậy đó, bình tĩnh lại, không tuột dây là được. Khê Xuyên, giữ chặt dây thừng lại một chút.”

“Vân Huyền, hôm nay cậu sai nhiều quá.”

“Ồ? Đâu có!” Tất nhiên là có. Cứ nghĩ đến người sau mình là Chung Quý Bách, cô không tài nào tập trung nổi. Từ lúc mười ba đến mười tám tuổi, lần đầu tiên dựa sát vào cậu đến vậy, đến nỗi chân đứng còn không vững.

“Này! Rốt cuộc cậu kéo thẳng dây ra được không?” Lần thứ n cô thả tay ra khỏi dây, Chung Quý Bách không nhin nổi nữa, rống lên.

“... Mình xin lỗi.” Cô cúi đầu thật thấp.

Bốn phía lặng thinh. Một cơn gió thu ngang qua, gương mặt mọi người đều rất.

“Hầy... Quý Bách, đừng nóng như vậy, Vân Huyền không cố ý mà! Được rồi, được rồi, tập tiếp đi!” Lương Thiệp là người phản ứng nhanh nhất, vội vàng ra hòa giải.

Cậu ngoay ngoắt, gương mặt không cảm xúc: “Lãng phí thời gian.” Khoác cặp lên bước đi.

“Vân Huyền.” Chỉ Hủy lo lắng lay cô gái. “Không sao chứ?”

“... Không sao.”

“Chỉ không ngờ vì mình mà giải tán trong bầu không khí thế này.” Cô nữ sinh ngồi ở bậc thang cần một miếng takoyaki nhưng không thể nuốt trôi.

“Sau đó thì sao?” Chỉ Hủy lo lắng nghiêng đầu. “Cậu và Chung Quý Bách...”

“Đúng rồi, mình đơn phương mà. Vì thấy cậu ấy ở sau nên hơi mất tập trung.”

“...Thâm yêu..”

“Thôi. Cũng đâu tệ lắm, mình quen rồi.”

“Quen rồi?” Miệng vẫn còn đang lúng búng bỏ viên, Liễu Khê Xuyên lặp lại.

“Từ lúc năm đầu đến giờ, cậu ấy luôn được sẵn đón, còn mình chỉ biết đứng nhìn trong một góc. Mình không xứng với cậu ấy phải không?”

“Làm gì có chuyện đó? Chỉ có cậu ta mới không xứng với cậu, đừng nghĩ nhiều làm gì! Chỉ Hủy vội vàng xua tay.

Khe Xuyên lén chép miệng... Lời nói xúc phạm sự thật này, thật dũng cảm khi nói ra.

Ai có mắt cũng tự biết một người tuần tú hết phần người khác như Chung Quý Bách sao lại không xứng với Vân Huyền gương mặt phổ thông, lẫn trong đám người cũng không ai hay?

Vì nói ra lời quá khác với sự thật, sợ người khác không tin, Chỉ Hủy còn bổ sung son sắt: “Yên tâm, cậu đáng yêu như thế, nhất định cậu ta sẽ theo đuổi cậu!”

Hai người ngồi bên sườn nhìn Chỉ Hủy với vẻ bất lực.

Chỉ Hủy biết là chột dạ nhưng vẫn tránh anh. “Hoặc là, tìm một cậu bạn trai đẹp mã hơn cậu ta thôi... Ờ này, có một cậu nam sinh trong quán đối diện cứ nhìn cậu chăm chăm.”

“Đâu?” Hai cô gái đồng loạt ngẩng đầu.

“Không phải người trường mình, cậu ta mang đồng phục Dương Minh.” Đôi mắt Vân Huyền mê mang.

“À... Mình về nhà trước nhé.” Khê Xuyên bối rối đứng lên.

“Ồ, sao lại gấp thế? Ăn xong đã đi!”

“Mình no rồi!” Nhìn lại đã không thấy người đâu.

“Lạ quá, có phải Khê Xuyên biết cậu ta không? Chỉ Hủy quay đầu hỏi Vân Huyền.

“Khê Xuyên chuyển đến từ Dương minh mà.” Tâm trạng uể oải ngay lập tức phấn chấn khi vớ được tin bất quá. “Người mù cũng thấy họ rất đáng nghi!”

“Này, nhìn cậu kìa, giống người mới bị rống xong sao?”

“Chuyện này là chuyện này, chuyện đó là chuyện đó.”

“Cậu đúng là thể loại chỉ cần bất quá là có thể sống qua ngày. Mình không quan tâm cậu nữa, về nhà!”

29>>

Tuy rằng luôn tỏ vẻ phóng khoáng trước mặt mọi người, nhưng sau lưng vẫn gặm nhấm ủ rũ một mình. Đi trên đường, gió càng mạnh, quét qua hai bên má như một sợi dây thừng siết qua. Mang một bộ quần áo mỏng manh như vậy, Vân Huyền vội vàng chạy nhanh hơn, đúng là làm gì cũng không xong cả.

Mọi thứ không xong? Sao nghe quen thế?

“Đúng là mọi thứ đều không xong, mới vừa mang đồ ra ngoài phơi thì TV liên dự báo có bão đổ bộ về. Trời ơi, mùa thu mà, bão cái gì mà bão!”

Mới sáng sớm, mẹ cô đang bức bối lăm bằm bên tai. Lúc này thật sự rất lạ. Cô rùng mình. Bão?

Thật hay giả?

Cô còn chưa kịp suy nghĩ đã thấy một đoàn mây đen che khuất đường chân trời. Cây ngô đồng bị gió lớn quật qua quật lại, bầu trời um ám, tiếng rít gào vang lên bên tai. Hình như là thật rồi.

Gió thô bạo cuốn hạt cát trên mặt đất. Cô nữ sinh ngồi xồm xuống, cuộn tròn mình lại, không biết phải làm sao.

Cảnh mơ hồ như hiện lên giữ vùng gió dữ.

Mười ba tuổi. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu bị mắng vì không mang đồng phục. Chiếc áo sơ mi trắng bị gió thổi căng phồng, cậu kiêu ngạo ngẩng đầu không sợ sệt, đôi mắt thật cương nghị. Nhìn thấy mình khệ nệ một chồng bài tập Anh, là ai đã mang giúp mình?

Mười bốn tuổi. Mình trộm hỏi sinh nhật cậu, dành một tháng rong gáp sao may mắn định đem tặng lại vô tình phát hiện hộp chocolate tự làm trong thùng rác. Đó là quà một cô gái khác tặng cậu.

Mười lăm tuổi, nhìn thấy danh sách học sinh đạt được học bổng thể thao trên hành lang, mình đã hạ quyết tâm nhất định phải thi đỗ Thánh Hoa.

Mười sáu tuổi, mình và cậu lướt ngang nhau chốn đường đi, mùa hạ thật là đẹp. Sắc xanh của cỏ cây nhuộm lấy đôi mắt cậu, thản nhiên cầm ly trà sữa trong tay, theo lệ thường, cậu vẫn không nhìn đến mình.

Mười bảy tuổi. Mình đã nghĩ thành hay bại là ở lúc này. Vườn trường. Thư Tình. Bày tỏ. Hết thấy đều hoàn mỹ như một câu chuyện xưa. Cuối cùng lại bị cậu cười nhạo dù rằng mình đã biết kết quả từ sớm.

Mười tám tuổi. Mình và cậu là bạn cùng bàn. Bất an vì thấy khó xử lại làm cậu giận dữ. “Lãng phí thời gian”

Lãng phí thời gian.

Mình không hy vọng xa vời, chỉ mong nhìn thấy cậu mỉm cười cũng ổn lắm rồi. Bây giờ nhìn lại, đúng là lãng phí thời gian.

30>>

“Xin phép?”

“Vâng ạ. Cậu ấy nói hôm qua về nhà gặp mưa to nên đổ bệnh.” Chỉ Hủy cầm điện thoại trong tay, đọc lại tin xin phép của bạn mình lần nữa.

“Được rồi. Nhắc em ấy giữ sức khỏe.” Cô giáo mỉm cười, ra khỏi phòng học.

“Thành thật là... Nhà cậu ấy xa quá! Trước khi bão đến mình đã kịp về nhà rồi.” Liễu Khê Xuyên gập sách giáo khoa lại.

“Ừ, đúng là rất xa, nhưng có lẽ đổ bệnh không phải vì mắc mưa.” Chỉ Hủy nói xong, liếc xéo Chung Quý Bách. “Ngày hôm qua ăn nói quá đáng như vậy, giờ còn ngông ghênh là thế, không biết phải trái gì mà.”

Liễu Khê Xuyên nhận được ám hiệu của Chỉ Hủy, lập tức diễn theo: “Đúng vậy, là con trai mà nổi đóa nhanh thế!”

“Phải rồi, mình ghét nhất là loại con trai chỉ biết bắt nạt con gái, vô dụng thật!”

“Không phong độ!”

“Thiếu tầm nhìn!”

“Được rồi, hai vị, tới đây dừng được rồi.” Tạ Tĩnh Nguyên lên bục giảng lấy thêm nước đã quay lại, sau khi đặt hai ly cà phê trước mặt các cô thì nói. “Cậu ta đi rồi.”

“Hả?” Quay đầu lại, quả nhiên chỗ ngồi của Chung Quý Bách đã trống từ bao giờ.

9. Chương 8

Tiết trời mùa thu vẫn oi ả, đội hình thi đấu của lớp K mới lác đác vài ba người. Chỉ Hủy đội một cuốn sách Toán lên đầu che chắn cái nắng gay gắt trong khi Liễu Khê Xuyên bên cạnh đã lo bôi kem chống nắng trước rồi.

“Lớp trưởng, chầu tiếp sức lúc một giờ cần sáu người nhưng không thấy Sa Hạnh Cửu và Hòa Văn Anh, chẳng biết lại chạy đi đâu rồi. ” Trán Lương Thiệp lăm lăm mồ hôi, cậu chạy đến, thở hồng hộc.

“Ồ, sao lại mất tích nhanh vậy? Ban này còn thấy đi bộ dọc hành lang cơ mà.”

“Có lẽ leo rào trốn ra ngoài chơi rồi”

“Leo rào?”

“Thì ra học sinh Thánh Hoa cũng thích leo rào, mình cứ ngỡ đó là đặc sản của Dương Minh cơ đấy.” Liễu Khê Xuyên quay đầu lại tiếp lời.

“Đây không phải là lúc nói chuyện này, phải đi tìm hai người thay thế mới đúng.”

“Hai người?” Kinh Chỉ Hủy nhìn xung quanh với vẻ khó xử, đội hình cả lớp chỉ còn mỗi cô và Liễu Khê Xuyên. “Nhưng Khê Xuyên không chạy được.”

“Vậy phải làm sao đây?” Lương Thiệp thở hắt ra. “Hay chúng ta bỏ quyền?”

“Đợi một lát.” Đôi mắt Khê Xuyên lấp lánh niềm tin. “Không chừng họ về ngay thôi.”

“Mong là kịp lúc chạy đồng đội.”

“Đúng là phiền thật, học sinh Thánh Hoa không có trách nhiệm gì cả, trường cũ mình không có chuyện này xảy ra đâu nhé.” Liễu Khê Xuyên vác cán ô lên vai, nhìn những người đang chạy xa xa, lẩm bẩm.

“Này này, rốt cuộc cậu là học sinh trường nào vậy? Nghe như đang đến đây là gián điệp ấy.” Chỉ Hủy liếc xéo sang đây.

“Hiện tại là Thánh Hoa.” Khê Xuyên ngượng ngùng le lưỡi.

“Cảm giác cậu mang đồng phục Thánh Hoa không hợp. Đúng là không tự nhiên!”

“Cậu đang trả đũa đấy à?”

...

“Sao thế?” Sa Hạnh Cửu đứng dậy từ mặt đất, phải gỡ sắt từ hàng rào đang mắc kẹt trên quần mình.

Văn Anh cúi đầu không lên tiếng.

“Thật tình, mình nói, nếu đi chơi thì tươi tắn lên đi!” Sa Hạnh Cửu bá vai cô. “Chẳng lẽ cậu không biết đi mạnh mẽ nó thế nào sao?”

“Làm vậy...có ổn không?” Một lát sau, Văn Anh hỏi.

“...Mười hai rồi, trốn ra ngoài khó khăn biết bao!”

Giống như đó là trò nghịch ngợm cuối cùng hay niềm vui trước tận thế vậy. Ngoại trừ bài tập ra thì những điều bình dị đều trở thành dấu vết đáng quý nhất của một thời cấp ba.

“Hay là... Đừng đi nữa?”

“Sao?”

“Hạnh Cửu, sau khi tốt nghiệp mình sẽ về làm việc cho xí nghiệp của ba mẹ.” Văn Anh ngồi xuống một bậc thang.

“Nghĩa là không học đại học?!” Hạnh Cửu hơi bất ngờ.

“Mẹ nói, dù có chuyện gì, xí nghiệp vẫn là tài sản thừa kế của mình.” Văn Anh cười nhạt. “Với cả, mình học hành cũng đâu tử tế gì cho cam.”

“Ra là vậy...”

“Ừ, cho nên bây giờ, tất cả đều là lần cuối cùng.”

“Cả đại hội thể thao cũng là lần cuối cùng sao?”

“Phải”

...

“Vẫn chưa quay về à?” Trong vòng mười phút, đây là lần thứ ba Lương Thiệp tắt tả chạy về.

Chỉ Hủy nhún vai bất đắc dĩ.

“Đây rồi! Chỉ Hủy, Khê Xuyên, ăn kem không này?” Vân Huyền hào hứng giơ hai cây kem ngọt lịm lên, chạy lại.

“A!” Đầu óc Chỉ Hủy đột nhiên nảy ra một suy nghĩ. “Vân Huyền, cậu cần bao nhiêu giây để chạy hết năm mươi mét?”

“Cậu đừng trông chờ nhiều.” Liễu Khê Xuyên ngồi bên cạnh thẳng thừng

“Mình á?! Tầm khoảng mười giây, mà có gì à?” Cô nữ sinh mập mạp vui vẻ liếm vị kem ngọt lịm.

“Quả nhiên.” Đôi mắt Khê Xuyên lộ rõ vẻ đắc ý

“Vậy à? Không có gì, không có gì đâu.” Chỉ Hủy đành chấp nhận khả năng bị mọi người chê cười. “Thôi thì đành bỏ quyền.”

“Thật sự không có gì sao? Thì ra với lớp trưởng, bọn này là những kẻ có cũng được, không có cũng sao. Biết vậy đã không chạy thực mạng về rồi!”

Sa Hạnh Cửu tựa người vào thân cột bóng rổ, khoanh tay trước ngực. Ngày mùa thu Mặt Trời chói chang, tạo thành một vòng sáng nhạt trên mái tóc đen, giọng nói hờ hững nhưng gương mặt lại rất ấm áp.

Chỉ Hủy ngạc nhiên quay đầu lại, Sa Hạnh Cửu khó ưa trước kia nay lại trở nên đáng yêu đến lạ. Cả sự ngạo mạn kia phút chốc cũng trở nên thân thiết

32>>

“Đến rồi, ai tham gia kéo co đi lấy số báo danh nhé!” Chỉ Hủy phấn khởi hô to.

Vân Huyền – người nhận được một dải băng màu trắng, bên trên có chữ đỏ lại có một phát hiện mới. “Nhìn này, trên đây có một dãy số đấy!”

“Đâu nào?” Liễu Khê Xuyên tò mò chớp lấy dải băng trên tay Vân Xuyên, một dãy số tám tấp, nét mực đen nổi bật trên nền trắng. “Hình như là số điện thoại di động.”

“Chắc là số của chủ cũ rồi. Đáng tiếc màu đỏ là dành cho học sinh nữ, nếu không biết đâu là sự sắp đặt của vận mệnh dành cho Vân Huyền nhà ta.” Chỉ Hủy nhận lấy dải băng nhưng nhanh chóng trả cho Vân Huyền bởi lẽ cô không hứng thú.

“Chuyện này!” Khê Xuyên chọc Chỉ Hủy. “Cậu cũng có sự sắp đặt của vận mệnh hay sao?”

Kinh Chỉ Hủy sửng sốt.

Sự sắp đặt của vận mệnh?

Bất giác, đôi mắt cô tìm kiếm bóng hình người ấy trong đám đông. Những cậu trai khác túm ba tùm năm hát hò, đập bàn hoặc lập sóng, còn cậu lại an tĩnh hơn rất nhiều. Cậu không bung dù, cũng chẳng đội sách, khờ khạo phơi mình dưới nắng, lớp da đã sạm hơn thường ngày.

Cậu thiếu niên áo trắng trên đường đua. 100 mét, 200 mét, 400 mét, 1000 mét. Như đã là bản năng, tận sâu nơi đáy mắt, bóng dáng cậu như con diều thả bay, bất kể cô đi đến đâu, bất kể cô cố gắng phớt lờ đến mấy, đôi mắt vẫn không tự nhủ được, dõi theo đến điểm cuối trời. Có lẽ đây là thói quen

Lòng Chỉ Hủy nhộn nhạo.

Cô lén nấp đằng sau người khác, vậy mà vẫn cạnh khố: “Còn cậu, ngoại trừ bài tập ra đã gặp sự đưa đẩy nào của vận mệnh chưa?”

“Vận mệnh đưa đẩy? Đường như là có đấy.” Giọng của Vân Huyền vang lên.

Hai cô ngẩn người

“Lúc này mình có gọi, giọng nam rất dễ nghe.”

Trợn tròn mắt. “Cậu dám gọi?”

Vân Huyền cầm chặt điện thoại, hơi gãi đầu, tua lại cuộc hội thoại ngạc nhiên ban này.

“Xin chào?”

“Chào anh... À vâng... Anh là học sinh tốt nghiệp trường Thánh Hoa phải không ạ? Em là vận động viên cầm dãi băng có số điện thoại anh ở trên, nên... Em điện thoại xem thử...” Cô căng thẳng đến toát mồ hôi hột.

“Àm.” Đầu dây bên kia như hoá đá, một lúc lâu vẫn không đáp lời.

Một lúc sau. “À... Xin hỏi số của em là? _

“À? 15901033xxx”

“Không, không phải. Anh hỏi số báo danh của em.”

“Vâng... Là 43012 ạ.”

“Ừ... Anh biết rồi. Cảm ơn em! Anh là tiền bối của em, nhưng giờ có chút việc bận nhé.”

“Ồ, ra vậy... Ra là vậy. Tiền bối, nếu anh bận thì em không quấy rầy nữa nhé!”

Lóng ngóng ngóng ngắt cuộc gọi trong tay. Toàn bộ chỉ như thế. Nhưng mắt nhìn, tai nghe, hết thấy xúc giác đã có này, tất cả đều chỉ hướng về một người mặc dòng thời gian trôi. Dù là sự sắp đặt của vận mệnh cũng nào biết làm sao?

Lời ca nhẹ nhàng vang lên từ MP3: Cả thế giới này đều biết, đeo đuổi là một niềm đau. Nhưng chẳng một ai hay rằng, trao đi đâu nuôi tiếc điều gì...

33>>

Cuối cùng, chạy tiếp sức cũng không đoạt giải.

Sa Hạnh Cửu lôi khăn lau mặt ra, trùm lên mái tóc ngắn đã ướt nhẹp, cô ngồi trên bãi cỏ sau khán đài, nhận thức uống Giang Hàn đưa cho. “Mặt mặt lắm phải không?!”

“Sao cậu lại hỏi thế?” Cậu nam sinh hơi khó hiểu

“Thua không đáng. Nếu biết vậy đâu cần chạy về, trốn đi ngay từ đầu vẫn hơn.” Cô lẩm bẩm rồi uống một ngụm nước.

“Không cần an ủi mấy lời như “đã cố gắng hết sức” đâu.” Cậu trai liếc mắt về phía cô gái muốn nói nhưng thôi.” Nghe Kinh Chỉ Hủy lặp đi lặp lại đã đủ buồn nôn rồi.”

“Nếu đã không thích sao lại còn tham gia?!”

“Chỉ vì Văn Anh thôi.”

“Cô gái hay trốn sau lưng cậu?”

“Ừ, đứa trẻ đáng thương. Cấp hai ba bệnh nặng qua đời, gia đình vẫn giàu, vẫn còn nhà xưởng. Nhưng không lâu sau đó mẹ cậu ấy cưới người khác, lại mang thai, không muốn cậu ấy học tiếp mà phải quay về nhà làm việc. Còn đứa bé thứ hai kia, có lẽ dốc lòng bảo bạn, bồi dưỡng biết chừng.”

“Vậy liên quan gì đến hội thao?” Cậu khó hiểu.

Cô liếc ngang. “Lười giải thích lắm!”

Cô nữ sinh buông ống quần xuống.”Sắp đến phần thi nhảy dây rồi. Khi nào kết thúc, đợi mình ở cổng trường nhé!”

Nhìn bóng lưng cô xa dần, cậu trai chép miệng. “Vậy mà bảo không muốn tham gia.”

34>>

“Mời vận động viên hai đội vào vị trí!”

...

140. 141. 142

– Rốt cuộc cậu có biết nhảy hay không?

150.151.152

– Lãng phí thời gian.

Sắp đến phiên cô rồi, phải làm sao để không nhớ đến cậu đây?

...

143. 144

– Xin lỗi.

150...

– Có lẽ bị cảm vì mắc mưa rồi!

...

Nhắm mắt lại, cô thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nhảy qua. Nhưng ngay đúng lúc này lại có cảm giác như đang vấp vào một thứ gì đó.

“Trời ơi!” Dây thừng tuột khỏi tay Liễu Khê Xuyên. Toàn bộ thần kinh trong Vân Huyền đều căng cứng, nhìn sợi dây màu nâu đất văng vèo trên không trung, bụi bặm li ti tản ra.

Trong nháy mắt, mọi thứ như một cảnh quay chậm.

Nó quất về phía cô. Dù biết rất rõ là vậy nhưng cô không kịp phản ứng gì, phải đứng yên hay né sang một bên? Vân Huyền cảm thấy đầu óc mình như ngưng trệ.

Nhắm mắt lại.

Một tiếng vút văng lên. Sợi dây thừng cô cứ ngỡ sẽ quất vào mặt mình, nay lại chẳng thấy đâu.

“Được rồi, được rồi. Tiếp tục. Đừng ngắt quãng nữa.” Cô mơ mắt ra, chỉ thấy Kinh Chỉ Hủy vỗ tay hét to. Tất cả mọi người đều quay về vị trí.

153. 153... Ba trăm hai mươi...

Không bị vấp.

Giải nhất rồi!?

Hò hét. Nhảy nhót. Mọi người sục sôi.

Đầu óc còn mịt mờ, không thể theo kịp mọi người. Đợi sau khi nhớ lại mới cảm thấy không hợp lý. Sợi dây ấy rõ ràng sẽ quất lên má cô, tại sao lại đổi hướng?

“Vừa nãy cũng may Quý Bách đỡ hộ.” Liễu Khê Xuyên cười mờ ám, đi đến vỗ vai Vân Huyền.

Quý Bách?

Đôi mắt cô vượt qua đám người. Cậu nam sinh mang đồng phục trắng tinh, trên vai có một đường vết bản. Cho đến khi thay áo ra, mảng da chỗ ấy đã ửng đỏ.

Đầu óc như bỏ cô mà đi. Thì ra lúc ấy là cậu chắn trước mặt.

Cậu nam sinh tai tiếng này, bất kể bao nhiêu người to nhỏ về cậu, trong lòng cô, cậu vẫn giữ lấy vị trí đặc biệt nhất. Không gì có thể thay thế những từ ngữ thuộc về cậu. Thông minh, chu đáo, tĩnh lặng, kiêu ngạo, và rất nhiều điều khác nữa.

35>>

Có những lúc cô không tài nào hiểu nổi cậu đang nghĩ gì. Vẫn là kiểu cách “không cần cậu quan tâm” kênh kiệu kia, lời nói vẫn lạnh nhạt không khách sáo, thỉnh thoảng còn chêm thêm đôi ba lời độc địa, nhưng lúc cần lại sẵn sàng đứng ra. Khiến cho người khác bức mình hơn nữa là, sau khi mọi chuyện trôi qua lại về với vẻ hờ hững ban đầu, người khác muốn cảm ơn cũng không biết mở lời thế nào.

Ví dụ như bây giờ, tình trạng này khiến Vân Huyền đau đầu. Đã hơn ba ngày trôi qua kể từ đại hội thể thao, nhưng mỗi lần cô nhìn Chung Quý Bách, cậu lại tỏ vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Bệnh nặng rồi!” Đợi đến khi có người gõ mặt bàn, cô mới bừng tỉnh.

“Đi về nhà thôi. Thật là, sau ngày anh hùng cứu mỹ nhân thì cậu đã trồng cây si đến mức này rồi, không có tổ chất tâm lý vững vàng gì cả.” Chỉ Hủy tức giận kéo cặp cửa Vân Huyền qua, tự tay dọn dẹp đồ đạc hộ.

“Chẳng lẽ cậu ta vẫn mặc kệ như trước?” Liễu Khê Xuyên vừa thu dọn xong, liền mang cặp đi đến.

“Ừ. Mình có chủ động nói chuyện với cậu ấy, nhưng chỉ được đáp vài ba câu nhất gừng.”

“Có phải cậu ấy thích ai khác rồi không?”

“Không biết nữa. Ngày nào cậu ấy cũng lao đầu vào tập luyện, lấy đâu ra thời gian mà yêu đương.” Vân Huyền lắc đầu bất đắc dĩ.

“Được rồi! Cái gì mà yêu với đương chứ? Ngày mai là kiểm tra cuối tháng rồi, loại người chỉ biết nghĩ linh ta linh tinh như cậu thì kiểm tra kiểu gì đây?” Chỉ Hủy đẩy túi xách đến trước mặt Vân Huyền, nom vẻ mặt rất “kì thị”

“Gì mà nghĩ linh ta linh tinh chứ?” Một vùng im lặng.

Khe Xuyên biết ý phối hợp. “Ngày mai thi Văn đầu tiên đấy nhé!”

“Ừ đúng rồi, bạn học Chỉ Hủy, ăn nói không văn vẻ như cậu thì thi thố thế nào đây?” Đến lượt Vân Huyền cười nhạo Chỉ Hủy rồi.

“Này này, nghiêm túc lại đi! Mấy người! Mấy người, cười gì nữa? Không quan tâm các cậu nữa, đi về!”

36>>

Ngày hôm sau.

“Ồ?” Tạ Tĩnh Nguyên vừa bước vào phòng học đã ngẩn ra. “Hôm nay cậu tới sớm thế?”

Liễu Khê Xuyên biết cậu đang nói mình, không ngẩng đầu trả lời. “Ừ, dậy sớm trước một tiếng. Mình cũng không muốn vì vội vàng mà té ngã vào vũng nước như lần trước đâu.”

“Ngã vào vũng nước?” Nam sinh cười cợt, không thể nào tưởng tượng được cảnh một cô gái xinh đẹp chật vật thế nào.

“Dừng! Có gì vui mà cười chứ? Hỏi cậu mấy câu, nếu không trả lời được thì không cần thi cử đâu.”

Cậu cười không đáp, có gì mà cậu không trả lời được chứ.

“Xin hỏi: Ai là tác giả có số xui xẻo nhất trong sách Ngữ Văn?”

“Sao?” Cậu không nghĩ là sẽ hỏi thế này, chẳng biết phải lần mò ra sao.

“Mình nói rồi mà, cậu ấy không trả lời được đâu.” Chỉ Hủy cười, quay đầu lại xen vào.

“Là ai? Cậu nói đi!”

“Mình có biết cũng không nói cho cậu.”

“Này, không có tình người gì cả.”

“Ừ, bọn mình chung một giuộc cả mà. Cậu cứ thông thả suy nghĩ. Đến lúc thì là được.”

“Này, làm vậy ảnh hưởng đến tâm trạng thi cử!”

“Ai bảo cậu không biết tưởng tượng.”

...

Trước bảng thông báo.

“Sao rồi? Cậu cảm thấy thế nào? Tỉnh Nguyên, lần này Khê Xuyên đứng trước cậu đấy. ” Chỉ Hủy khoanh tay trước ngực, dương dương tự đắc.

“Các cậu cạnh tranh công bằng được không? Đều đồng hạng cả, sao Khê Xuyên đứng trước mình được?”

“Ai bảo cậu họ Tạ? Chữ cái đầu tiên là X? Còn cậu ấy chữ cái đầu tiên là L, xếp hạng trước cậu là tất nhiên.”

“Đúng là... Quá vô lý. Sao lại thông đồng bầy mình?” Cậu tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Người nãy giờ im lặng là Liễu Khê Xuyên đột ngột lên tiếng. “Vì cậu quá quan tâm đến thành tích!”

“Vậy thì sao?”

Quá quan tâm đến thành tích. Thật ra từ kì kiểm tra trước đã thấy rõ rồi. Cậu không thể bì được với Liễu Khê Xuyên lấy việc học làm niềm vui.

“Đúng là thành tích Tỉnh Nguyên rất tốt, nhưng dường như cậu không thật sự thích học, chỉ để ý đến thứ hạng mà thôi. Người ngoài nhìn vào cũng thấy mệt mỏi.” Chỉ Hủy nở nụ cười nghiêm túc.

“Nếu không thể tận hưởng cuộc vui thì hiệu quả học tập cũng không cao. Như một nhà tu hành mài kinh dùi sử cả ngày cũng không bằng một kẻ hứng khởi bước đến vậy.”

“Số người như vậy rất ít. Trước đây chưa từng thấy học sinh nào thích đọc sách cả.” Cậu phản bác.

“Không phải bây giờ đã thấy rồi sao? Đã năm thứ ba rồi, Tỉnh Nguyên, cậu không thấy mình đã bỏ lỡ cuộc sống cấp ba bình thường sao? Hoạt động với bạn bè ra sao? Quan tâm người khác thế nào? Những sự kiện phải giải quyết những gì, sau khi vào lớp K cậu mới học được.”

“Được rồi, đừng hùa theo phê bình mình nữa. Mình vẫn học cơ mà.” Cậu cười tủm tỉm, thì thầm bên tai Chỉ Hủy. “Nói mình nghe được chưa?”

“Nói gì?”

“Ừ... Thì là... Người xui xẻo nhất trong sách Ngũ Văn ấy.”

“Trời, cậu còn chưa nghĩ ra à? Tất nhiên là Lý Mật Lạp rồi, kờ thật đấy!”

“Tại sao?” Cậu tròn tròn mắt.

Liễu Khê Xuyên tỏ vẻ hên hoan khi đưa ra lời giải thích: “Vì cả nhà đều chết sạch. Cô đơn cả kiếp người.”

Đôi mắt đang tròn tròn tỏ vẻ khinh khỉnh: “Đúng là... Câu hỏi và đáp án...”

“Không cảm thấy sáng tạo sao? Trời ạ, không biết nghĩ thoáng gì cả. Cái con người này!”

10. Chương 9

Giờ nghỉ trưa, toàn bộ học sinh trong lớp lại mất tích theo lệ cũ.

Vân Huyền do dự một chốc rồi cũng đến trước mặt Chỉ Hủy và Khuê Xuyên, vùi đầu ăn cơm. “Trường có biết cơm ở căn tin khó lắm không nhỉ?”

“Tất nhiên là biết rồi. Chỉ cần là người bình thường thì không ai nghĩ là nó ngon đâu.”

“Nhưng mà cũng đâu còn cách nào, đây là căn tin của trường mà! Chúng mình làm gì được đây?”

“Hay là mua từ bên ngoài vào đi?”

Vân Huyền vừa mới đề nghị, Chỉ Hủy đã thẳng thốt: “Trường mình không cho mua thức ăn từ bên ngoài mà! Nếu bị phát hiện sẽ phải chịu phạt, viết bản kiểm điểm hoặc là đình chỉ học tạm thời đó.”

Tất cả học sinh băng ngang qua cửa sổ đều ghé mắt vào.

“Đâu đến mức đó! Ai mà chẳng như vậy. À, tất nhiên là ngoại trừ các học sinh có thành tích tốt như các cậu rồi, cho nên đừng ngạc nhiên thế, được không?”

Không ngờ còn có một Khê Xuyên kích động hơn cả, cô ấy níu tay áo Vân Huyền đầy thảm thương. “Nhanh, nhanh lên, gọi cho mình một phần với! Trời ạ, cơm trưa ở trường không thể nào ăn nổi nữa rồi. Trước đây mình còn chê thức ăn ở Dương Minh không ngon, đến Thánh Hoa mới biết “đã kém lại còn kém hơn.”

Vân Huyền cười ngượng ngùng. “Thật ra mình cảm thấy “không có kém hơn, chỉ có kém nhất.”

“Vân Huyền, cậu không phải là bạn bè tốt của mình sao? Khai giảng lâu vậy rồi mới nói cho bọn này biết có thể gọi thức ăn từ bên ngoài.” Khê Xuyên vừa húp cháo, vừa giận dỗi bất mãn.

“Không trách mình được, mình cứ nghĩ học sinh ngoan như các cậu sẽ không vi phạm nội quy trường cùng bọn mình.”

“Các cậu, bọn mình cái gì chứ? Đều học chung lớp K thì ngại ngần gì nữa? Chỉ cần là chuyện hợp lý thì vi phạm kỉ luật cũng đâu có sao. Cơm ở căn tin rõ nuốt không trôi mà còn bắt chúng ta ăn cho bằng được, đúng là độc tài!”

“Nói vậy... Cũng đúng.” Chỉ Hủy do dự nhìn quanh quất, chỉ sợ bị quản sinh phát hiện.

“Được rồi, mau ăn đi. Lúc này ai cũng lo chuyện ăn uống cả, đâu có người nào nhàn đến nỗi đi lo cho cậu? Nói không chừng, quản sinh cũng gọi suất ăn từ bên ngoài đấy.”

“Thật ra không chỉ mỗi chúng ta đâu, còn rất nhiều người mang theo sẵn, tới giờ trốn ra rừng cây ăn đấy!”

Nhận ra mình không phải là thiểu số, Chỉ Hủy mới thở phào nhẹ nhõm.

Khe Xuyên bắt lực vỗ vỗ vai cô. “Cậu trở tài suốt hai năm ở đây mà chẳng biết theo sát tình hình gì cả. Rõ là thiếu hiểu biết! Mình thấy cậu còn hơn cả Tạ Tĩnh Nguyên nữa.”

Nghe được cái tên quen thuộc, từ không có việc gì, Chỉ Hủy đột ngột la lên: “Ồi, nóng nóng nóng nóng!”

Khe Xuyên tò mò quay đầu hỏi Vân Xuyên: “Tại sao mỗi lần mình nhắc đến Tạ Tĩnh Nguyên, cậu ấy lại phản ứng như thế? Chẳng nhẽ hai người này có gì đó sao?”

“Tất nhiên, rõ ràng vậy mà cậu cũng không nhìn ra. Cậu cũng kém hiểu biết thôi... Nhưng mà đâu thể trách cậu được, chuyện tĩnh lặng mạn xảy ra trước khi cậu đến một ngày, không được nghe trực tiếp rồi.”

Chỉ Hủy kích động quay phắt người lại ngắt lời. “Nói chuyện lúc ăn sẽ đau dạ dày đấy!”

“Đừng quan tâm, Vân Huyền, kể nhanh đi! Mình cũng muốn nghe chuyện vui mà!”

“Tĩnh Nguyên chuyển qua lớp K là vì Chỉ Hủy đó!”

“Thật sao? Trời, đúng là kì diệu. Đâu có giống cậu ta... Quá sức tưởng tượng mà.”

“Không phải, không phải thế! Khê Xuyên, cậu đừng nghe cậu ấy xuyên tạc, có nguyên nhân riêng cả đấy...”
Đôi má của Chỉ Hủy đỏ bừng.

“Không vì cậu thì vì ai?” Một cậu nam sinh diêm tĩnh bước ra từ vườn cây, khiến cả ba cô gái hoảng hồn.
“Cẩn thận không đau dầy dềnh nhé.” Đã vậy mà vẫn thản nhiên bưng hộp cơm tiện lợi đã ăn đến chỗ thùng rác.

“Cậu ấy ở phía sau bao giờ thế? Đúng là không biết trước được.” Chỉ Hủy ảo não quay đầu nhìn về khu vườn đằng sau. Cậu bắt đầu nghe từ lúc nào vậy? Mong là không nghe hết.

“Ai nói cậu ta chỉ biết vui đầu vào học? Cậu ta thức thơi hơn cậu nhiều, biết gọi phần ăn bên ngoài rồi cơ đấy.” Khê Xuyên nhìn Chỉ Hủy với ánh mắt đồng cảm.

“Chủ đề chính, đương sự thừa nhận rồi nhé!~” Chỉ mỗi Vân Huyền bắt được mẩu chốt vấn đề.

“A?” Gương mặt cô còn đỏ hơn.

38>>

Theo sau cảm giác nửa mừng nửa lo ấy là những lời đồn đại từ người ngoài.

Học sinh thời nay, đến 80% tin đồn họ nghe được không hề có chứng cứ xác thực, chẳng qua do lúc ban đầu, đương sự đắm chìm trong cảm giác được chú ý nên không hề tức giận. Nhưng bằng đi một thời gian, sau khi mọi người đã sa đà quá sâu, một tường chắn sẽ được xây nên trong khoảng không, mọi người đùa nhiều quá lại đâm ra thành thật. Người trong cuộc từ đắm chìm lại chuyển sang cảm giác lo sợ mất đi.

Người cô thương dù cho có bị bao nhiêu người đàm tiếu, bêu xấu, vị trí trong lòng cũng không lung lay, không một lời nói nào có thể ảnh hưởng đến sự cương nghị, sự thông minh, sự điềm đạm và những gì cậu đang có.

Lời xin chào lúc bước vào cửa lớp, lời tạm biệt mỗi lúc tan trường, tất cả đều đã hóa thành sự bối rối trông mong mỗi ngày. Lúc ở nhà, chỉ mong nhanh chóng được đi học để nghe lời chào kia. Lúc ở trường, chỉ mong trông đánh nhanh nghe lời tạm biệt.

Một tháng trôi qua, không biết được, cuối cùng cô thích đến trường hay thích tan học nữa. Nhưng một ngày nọ lại nhận ra rằng, điều cô thích nhất, chính là cậu. Bất kể tháng ngày, bất kể thời tiết, bất kể chốn nào.

Còn tại sao lại lo lắng? Đó là vì cô quan tâm cậu cảm thấy thế nào. Cô thích cậu nhưng lại lo rằng đó chỉ là đơn phương. Mỗi một câu nói bình thường của cậu lại khiến bản thân cô nghĩ nhiều, nghĩ hoài nghĩ mãi, nghĩ rằng đó là sự bình thản hay sự ầm áp đơn thuần. Tất cả những điều đó đều ảnh hưởng đến tâm tình của cô.

Cho dù là vui mừng, cho dù là lo lắng, tất cả đều là băng khuôn thời niên thiếu, sau khi bình tĩnh lại cân nhắc từng mạch cảm xúc vẫn không thể yên lòng.

...

Chỉ Hủy ngẩng đầu nhìn lên bảng thông báo thành tích, nhìn đi nhìn lại tên của người kia. Sau đó đôi mắt lướt ngang, tìm thấy tên của mình. Không biết tại sao lại có sự hài hòa không nói thành lời.

“Xem chưa đủ sao? Vạn năm hạng sáu. Có vẻ say mê lắm, chẳng qua cậu chỉ may mắn được chung hạn với Tạ Tĩnh Nguyên và Liễu Khê Xuyên thôi.”

Cô tức giận ngoay ngoắt lại, hóa ra là tên Chung Quý Bách bất cần đời. Cô định tìm vài từ ngữ độc địa để phản bác trở lại thì gương mặt cậu ta chợt chết lặng.

“Sao thế?”

“Tên của Liễu Khê Xuyên, sao lại...?” Cậu ta ú ớ. “Không phải do cậu bắt bình nên làm chứ?”

“Sao?” Liễu Khê Xuyên cũng nhìn qua, một cái tên ở hạng nhất nay không thấy đâu nữa, một tờ giấy thông báo đỏ thắm đang bị móc trên khung cửa sổ. “Sao lại là mình?” Cô cũng thẳng thốt.

“Tên cậu bị móc xuống?” Vâng Huyền lo sợ nhìn qua Liễu Khê Xuyên. “Cậu có gây sự với ai không?”

Đầu óc cô mờ mịt, lắc đầu.

“Theo lý tuyết, Khê Xuyên mới chuyển đến không lâu, đâu quen biết nhiều người, sao có thể gây thù kết oán được?” Chỉ Hủy chống cằm, phân tích.

“Vậy là Tạ Tĩnh Nguyên sao?” Vân Huyền la lớn, trêu chọc cậu con trai đang vui đầu làm bài. “Dù sao đây là lần đầu tiên cái ngôi đệ nhất của cậu ta bị lung lay đấy thôi!”

Cậu ngẩng đầu lên, đôi mắt bén nhọn. “Nhìn tôi giống người rảnh rỗi vậy à?” Thay vì phản ứng theo kiểu “nhàm chán”, “khó chịu”, mọi người chỉ cười ngượng ngùng gạch tên Tạ Tĩnh Nguyên ra khỏi danh sách “người bị tình nghi.”

Không một người nào biết ai đã làm chuyện này, vì người có động cơ lớn nhất lại không hạ mình cho trò thấp hèn. Vậy cuối cùng là ai đây? Là một trò đùa dai, hay là sự bức dọc? Không một ai rõ. Sau khi tan học trở về nhà, trên đường đi, Chỉ Hủy càng nghĩ càng thêm lo sợ, cô cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như thế.

Lúc xem bảng thông báo, cô không nhận ra có gì đó không ổn, cho đến khi nói chuyện với Quý Bách, quay đầu lại mới thấy một chỗ trống trên bảng đen.

Ngẩng đầu, cúi đầu, quay đầu lại, lại quay đầu.

Vài động tác đơn giản thường ngày tại sao lại trở nên lạ lẫm đến thế?

Do lòng không yên.

Cô cảm thấy bảng thông báo hài hòa là vì chỉ có Tạ Tĩnh Nguyên và Kinh Chỉ Hủy mà không có Liễu Khê Xuyên sao?

Bề ngoài là bạn bè chia sẻ mọi thứ với nhau, trong tiềm thức cô lại coi cô ấy như đối thủ. Làm người có thể đối trá được đến nhường ấy, cô cảm thấy khâm phục chính mình.

Cô lại nhớ đến chuyện ban nãy, ẩn mình trong đám đông hò hét muốn tìm người tình nghi, có khi cô là người dốc sức nhất. Trên thực tế không một ai nghi ngờ rằng, cô luôn mong mọi người hãy quên đi. Thậm chí, cô còn tự nghi ngờ rằng, trò đùa này là do mình làm lúc vô thức.

Tại sao lại như thế? Từ lúc nào cô lại có ý định xấu xa như vậy với bạn bè thân thiết?

Một khung cảnh trong giấc mộng cách đây mấy lâu xuất hiện: sáng sớm đầy sương, vườn hoa bí mật, Tạ Tĩnh Nguyên nở nụ cười xin lỗi, đưa máy tính qua, mặt mã kế hoạch đại hội thể thao là LXV – Liễu, Khê, Xuyên.

Đáp án này lướt qua trong giây lát. Như một mái ngói phủ đầy bụi bặm, như một khung cửa sổ đã đóng băng, như một bí mật vùi sâu trong lòng đất. An toàn, kín kẽ, ngay cả cô cũng không thể chạm đến, cũng không một ai có thể lôi ra.

Ngày hôm nay, lớp ngực trang bình tĩnh mỏng manh cũng đã sụp đổ.

39>>

Lúc ăn cơm, Chỉ Hủy vẫn không yên lòng.

Mẹ cô gõ đũa lên viền bát. “Coi chừng con cắn gãy cả đũa.”

“Dạ?” Lúc này cô mới sực tỉnh.

“Con của cô Lãnh dưới lầu, học trường Dương Minh, nay đã được cử đi thi quốc gia. Còn con?”

“Bên con còn sớm, danh sách đề cử chưa được công bố.”

Cha cô chậm rãi nhai từng miếng. “Có phải thành tích của con không đạt được không? Nếu không được phải nói cho ba biết. Cho dù dùng tiền ba cũng phải lấy được.”

Cô mất hết mọi kiên nhẫn, cắt ngang. “Con nói là chưa công bố, phải đợi thi giữa kì xong đã.”

“À.” Họ như trút được gánh nặng.

“Lần sau nhớ nói chuyện đằng hoàn với ba con. Nếu không phải ngày nào mặt mày con cũng như khúc gỗ, không có chút sức sống thì ba mẹ nào lo như vậy.” Mẹ cô mất vui, bà lấy chén cơm trong tay cô, bước vào bếp múc thêm canh.

“Thành tích của con không cần ba mẹ đi cửa sau.” Cô hờn dỗi nói.

“Đây đâu phải là đi cửa sau. Nếu bây giờ con không tranh với người khác, người khác cũng sẽ tranh với con! Không phải ba không tin con mà chỉ muốn đảm bảo con đường con đi không gặp khó khăn thôi.”

“Được rồi.” Cô tức giận đập đũa xuống đấy, quay người đi vào phòng. Cô lẩm bẩm: “Tại sao mình lại có cha mẹ thực dụng đến vậy?”

Hôm sau.

Dõi theo dòng người ngược xuôi vào lớp học, Khê Xuyên trông thấy Chỉ Hủy cuối đầu, bước từng bước chậm chạp. “Sao thế? Lại ỉu xìu vậy rồi?”

“Không có gì đâu.” Bất giác, dòng suy nghĩ bị cắt đứt khiến cô lo sợ. “Khê Xuyên, mình hỏi, Dương Minh đã công bố danh sách cử đi thi quốc gia rồi sao?”

“Đúng rồi, hôm trước bạn mình gọi điện đến than thở, cô ấy bị một người dùng mối quan hệ để tranh suất.”

“Thật sự có chuyện bất công như vậy à?”

“Tất nhiên. Giáo viên dạy trung học có mấy người không quan tâm đến chuyện tiền bạc? Muốn bao nhiêu điểm, bao nhiêu đề cử, chỉ cần đưa thêm đồ tể vào hồ sơ là có cả. Nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ cuộc thi thử đại học sang năm ra thì kì thi công bằng nhất chính là thi đại học đó. Những học sinh gia đình bình thường như chúng ta không trông mong gì vào chuyện được đỡ đần ngay ngôi trường này đâu.”

Chỉ Hủy nghe xong, lòng trở nên rối bời, cha mẹ cô cũng là “người dùng mối quan hệ” như vậy phải không?

Đôi mắt lảo liếng xung quanh, đột nhiên phát hiện một thứ khiến người khác bất ngờ. “Trời, Khê Xuyên, sao lưng cậu toàn mực xanh thế?”

“Mực xanh?” Cô nữ sinh hơi chột dạ, muốn nhìn ra phí ấu. “Không phải chứ, mình có dùng bút xanh đâu.”

“Bị vấy vào rồi, ai đó lại chọc cậu à?”

Sau khi đưa ra kết luận, bỗng dưng cô thở phào nhẹ nhõm, hóa ra trên đời này còn có người khó chịu với cô ấy hơn cô. Sự ghen tị cứ thế âm thầm phá kén trong người cô, dần dần lan tỏa khắp lồng ngực. Nếu vậy, cô ấy sẽ bị tổn thương, nhưng lại không liên quan gì đến cô. Vậy cũng ổn.

Nhưng bề ngoài, cô vẫn tỏ vẻ không có chuyện gì, thậm chí còn giả vờ lo lắng muốn truy ra người bày trò.

“Rốt cuộc là ai? Đúng là bực bội mà! Có giặt cũng không sạch!” Khê Xuyên đứng ở chỗ vòi nước, cố gắng xoa vết mực trên áo.

“Tất nhiên không sạch rồi.” Tạ Tĩnh Nguyên dứt hai tay vào túi quần, thông thả bước qua. “Thiên tài chuyên Văn, cậu học Hóa có biết nước không tẩy được mực chưa?”

“Vậy phải làm sao đây?” Cô tức giận chỉ vào chiếc áo của mình, sau đó khoác áo của cậu lên. “Phải để vậy một ngày?”

“Tôi còn chưa giận dỗi gì đấy!” Cậu rùng mình. “Áo khoác cậu cứ giữ, tôi mặc áo sơ mi còn lạnh hơn nhiều. Đúng là, không biết cậu đã đắc tội với ai nữa.”

Cậu không kiềm được lăm bầm nhưng cô phản bác lại ngay: “Không phải là do học sinh Thánh Hoa biến thái à?”

Hết nói nổi rồi.

40>>

Một cô gái tỏ vẻ vô tội.

Một cậu trai chuyện trò vui vẻ.

Chỉ Hủy lạnh nhạt nhìn Liễu Khê Xuyên và Tạ Tĩnh Nguyên. Rõ ràng đó là người cô thích, chơi thân với người khác cũng thôi đi, tại sao lại im lặng, kiêu căng trước mặt cô, không biết phải nói chuyện gì sao?

Trong mắt Liễu Khê Xuyên, cậu chỉ là một nam sinh cau có, thông minh, nhưng ít nói.

Nhưng trong mắt cô, cậu không chỉ tuần tú, mà giọng nói cũng khắc sâu, không chỉ mỗi sự thông minh mà bao hàm cả

con người biết đạo lý. Không chỉ biết nói ngoài miệng, mà còn biết cảm nhận trong lòng.

Nhưng tại sao, cậu lại không nhìn cô, dù chỉ một chút?

Từ đôi mắt lan đến cả cơ thể này, tất cả đều đau đơn. Vậy mà cô có thể tỏ vẻ như không có chuyện gì, gương mặt vẫn rất bình tĩnh, như thể không liên quan.

Khi đã thù hận một ai đó rồi lòng sẽ rất đau, đau không nói nên lời. Bỗng dưng cô lại lóe ra một ý nghĩ, chẳng lẽ cô ấy tự làm ra chuyện này để nhận được sự chú ý của Tĩnh Nguyên?

Cô lại càng hoài nghi.

Cô bỏ qua chuyện đây là vấn đề không thể phá sinh.

Liễu Khê Xuyên che mắt sau lưng mình, cố gắng không để người khác chú ý.

Đừng lo lắng như vậy!

Một cô gái xinh đẹp, bề ngoài cười đùa đơn giản, ra vẻ cơ thể gầy yếu để nhận được sự yêu thương của mọi người. Là cô ấy cố ý, có phải không?

11. Chương 10

41>>

Dòng thời gian càng trôi, sách vở và bài tập càng dồn dập. Chưa nói đến bước lên vị trí cao vời vợi của Liễu Khê Xuyên, muốn bảo vệ vị trí thứ sáu toàn khối của mình, cô cũng phải cố gắng hết sức. Thử vài bài trắc nghiệm nhỏ, mỗi lần làm xong phần bài sóng sin, lòng cô cũng bập bênh như nó vậy.

Cô ngủ muộn hơn, từ mười hai giờ đêm kéo đến hai giờ sáng hay thậm chí là khi trời tờ mờ ửng nắng. Thứ bầu bạn cùng cô lâu dài nhất có lẽ là từng cốc, từng cốc cà phê.

Lúc nào cũng có cảm giác rằng, vừa mới ngã lưng xuống giường đồng hồ báo thức đã vang lên. Mùa đông chậm chậm kéo đến, mỗi khi tỉnh dậy lại thấy cả không gian xung quanh tối đen, cô mò mẫm một lúc lâu cũng không thấy đồng phục đâu cả, giật mình nhận ra, tối qua một đến độ không thay áo đã ngủ rồi.

Mặc bộ đồng phục màu tím đầy nếp nhăn của mùa đông, cắn nuốt một chiếc bánh bao chừng mười centimet, đôi mắt thâm quầng như gấu trúc, cô bước vào phòng học. Ấy vậy mà người bạn cùng bàn kia đã ngồi dưới lớp đèn sáng trưng, như hoa sen mới nở rộ, chiếc váy dài phủ xuống chân, xung quanh thấp thoáng một mùi hương dịu nhẹ. Ngồi cùng bàn lại hóa thành sự đối lập.

Phút chốc, cô thật sự muốn vỡ òa.

Khiến cô lo lắng hơn nữa là, người ngồi đằng sau mình, người cô để ý nhất lại chọn đúng lúc này để ngẩng đầu lên. Gương mặt điềm tĩnh, lịch sự, nhìn lên một chút rồi cuối đầu, tiếng đi bút “sàn sạt” vang lên.

Cô không hy vọng xa vời nhưng ngay cả việc lọt vào mắt cậu cũng không đủ tư cách.

Kéo ghế ra ngồi xuống, cô chợt phát hiện quyển tập cậu đang chép đúng là của Liễu Khê Xuyên. Bốn màu mực chữ, trình bày rõ ràng.

Lúc quay người lên, khí lạnh như đập vào cô, lông mi run rẩy, đáy mắt chỉ chực trào ra.

Cách biệt một trời một vực sao?

Thật ra cô không quá tệ, trước đến nay luôn một trong những người được ngưỡng mộ. Đây là điều khiến cô tự hào, nếu những cô gái được hỏi “Nếu có thể, các em muốn trở thành ai.” Có lẽ mọi người sẽ không do dự mà viết tên Chỉ Hủy.

Vậy vấn đề rốt cuộc ở đâu? Bất giác, như một bộ phim thanh xuân, trong thế giới của ba người, cô trở thành nhân vật đáng thương nhận được sự đồng cảm của người đời, chính bản thân cô cũng tự thấy mình thật kém cỏi.

Lúc lên lớp, cô bạn ngồi bên nhanh nhẹn chép lại từng dòng trên bảng nhưng dù cô có cố gắng thế nào cũng không đủ tinh tâm để làm chuyện tương tự. Quyển vở nào cũng viết được ba, bốn trang rồi bỏ ngổ. Cuối cùng, để tiết kiệm thời gian, cô đành cắn răng mượn quyển vở của cô ấy để chép lại.

Ánh sáng bên ngoài lượn lờ vào trong, len lỏi qua từng kẽ hở, những suy nghĩ trong cô như được phơi bày, chua chát, đắng cay, nghẹn ngào mãi.

Cuối cùng cô cũng không có khả năng đưa bài vở cho cậu chép như Liễu Khê Xuyên. Chuyện sách vở vài bài tập là chuyện cô luôn tự nhắc bản thân nhiều nhất, thậm chí đến khi chìm trong giấc mơ cũng không buông tha. Khi tỉnh lại nước mắt đã ướt đầm cả gối.

“Con sao đấy, áp lực quá sao?” Cha cô đến gọi con mình dậy lo lắng.

Đầu tiên Chỉ Hủy lắc đầu, sau lại gật đầu, đôi mắt ngây dại bước ra khỏi chăn.

41>>

Cô không thể nói được cảm giác trong mơ ra sao, chỉ rời giường rồi vào bếp ăn sáng. Chỉ Hủy nuốt hết bữa ăn mẹ cô chuẩn bị tỉ mỉ vào trong họng một cách máy móc mà không cảm nhận được chút mùi vị gì.

Trước khi cô tốt nghiệp cấp hai, bữa sáng của gia đình do người giúp việc nấu hộ. Bỗng dưng ngay khi cô lên cấp ba, mẹ lại nổi hứng nấu thức ăn sáng cho con, tuy lúc nào cũng bị Kinh Chỉ Hủy ôm cặp lao ra khỏi nhà như cơn lốc, gào lên “con ăn không kịp” cũng chẳng nản lòng.

Thậm chí cha cô, một chủ tịch nắm quyền công ty hơn mấy ngàn nhân viên cũng không để cho cô được ngủ thoải mái. Sáng nào cũng đứng ngoài cửa phòng con gái, tránh trường hợp cô không nghe báo thức mà dậy muộn.

Cuộc sống thay đổi quá nhiều.

“Từ từ đã, đừng gấp con ơi! Từ hôm nay về sau, ba sẽ bảo chú Lý lái xe chở con đi học vào sáng sớm, như vậy yên tâm hơn.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt dịu dàng của cha mình lại không biết phải trả lời như thế nào.

“Vậy thì tốt rồi. Sáng mùa đông lạnh vậy rất dễ cảm. Con không thể để mình bệnh được đâu, lãng phí thời gian lắm.” Mẹ cô tiếp lời.

Cứ vậy mà chào tạm biệt chuyến xe 130 đã đi được hai năm.

Đặc biệt là, cô không có sự lựa chọn, bỗng chốc dâng trào cảm giác có lỗi. Nhìn như cô tự đẩy mình vào đường cùng còn thảm hại hơn là phải chiến đấu một mình.

Ngồi trên xe nhà, cô có thêm thời gian để học được chút đỉnh. Khi xe gặp đèn đỏ phải dừng lại, Chỉ Hủy cầm quyển từ đơn mà đầu óc vẫn choáng váng, bỗng dưng cô quên mất lúc ngồi xe đọc sách sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Trên đời này luôn có những chuyện cố tình khiến người ta bực tức như vậy.

Chỉ Hủy ngẩng đầu nhìn đông nhìn tây, chợt thấy một người. Đó là cậu, dựa bên song cửa chuyến xe 130.

Bánh răng thời gian đột ngột quay ngược lại.

Một tháng trước, cậu ôm chặt con người sợ đến nỗi không đủ sức đứng lên, thì thầm an ủi bên tai: “Không sao cả.”

Hai tháng trước, cậu chuyển đến lớp kềm cỡi nhất, với lý do “người gây chuyện không nên sung sướng một mình ở gian phòng phía Nam âm áp” đầy sứt sẹo.

Ba tháng trước, cậu lỡ cùng một chuyến xe với cô, còn cổ vũ: “Chỉ Hủy, cố lên!”

Cùng một chuyến xe...

Bây giờ vận mệnh lại xoay chuyển thành thế này.

Hơi nước lu mờ lăng kính thủy tinh, gương mặt cậu nam sinh cũng mơ hồ không rõ. Chỉ Hủy biết xe nhà cô dùng loại kính không thể xuyên thấu, cho dù thị lực của cậu tốt đến thế nào chẳng nữa cũng chẳng thể nhìn thấy cô. Vậy nên trong vài giây chờ đợi, cô nhỏ bé ngẩng nhìn cậu mãi.

Sau khi đèn giao thông nhảy về màu xanh, chiếc xe của cô vội vàng bỏ xa chiếc xe buýt công cộng già nua đằng sau.

Hóa ra đây chỉ là lần gặp gỡ một chiều.

42>>

Sau khi giờ tự học kết thúc, Hứa Dương bước vào phòng học, phát bài kiểm tra của kì thi giữa kì ba ngày trước. Cả không gian bị nhấn chìm trong cảm giác im lặng áp lực. Hứa Dương không để ý đến lòng tự tôn của những đứa trẻ, thầy để mọi người tự chuyển bài cho nhau.

Vậy nên, điểm người ngồi sau lại bị người ngồi trước thấy hết cả, không thể giấu điểm được gì.

Tất cả mọi người đều ngược lại với Tạ Tĩnh Nguyên, điểm sáu người ngồi trước đều không tốt, ai nấy cũng lấy làm xấu hổ.

Cho đến tay Chỉ Hủy thì chỉ còn lại hai bài một trăm ba mươi điểm và một trăm năm mươi điểm, sự chênh lệch này thật lớn.

Chỉ Hủy cắn môi cố gắng không quay đầu lại, chỉ đặt tay lên bàn sau, cô sợ càng xem sẽ càng không kiểm được chính mình.

Đúng vào lúc trăm triệu lần không nên này, bài thi chuyển xuống dãy bên cạnh còn bắt mắt hơn, cô chỉ liếc mắt thôi cũng đã hối hận đến nửa năm, một trăm bốn mươi tám điểm.

“Kì thi lần này các em làm bài chưa ổn lắm, trung bình cũng chưa tới một trăm, chỉ có ba người ngoài một trăm ba mươi. Mọi người tự tổng kết thành tích lại, trưa nay tôi ở văn phòng, các em nhớ đến để phân tích bài thi nhé.”

Giọng của Hứa Dương trở nên nặng nề, trong bầu không khí im phăng phắc lại rất rõ ràng, chỉ có mình Chỉ Hủy không nghe thấy gì cả.

Cô ngẩn người đến nửa phút, không hề chạm vào bút cũng không tổng kết lại gì, không nói không rằng ngồi yên một chỗ, cúi cùng mạnh bạo gấp bài thi lại nhét vào chỗ sâu nhất trong cặp.

Sau tiết Lịch Sử, cô điên cuồng chép bài giảng.

“Sao hôm nay lạ thế, còn chép bài nữa chứ.” Cuối cùng, giữa tiết, Khê Xuyên cũng phát hiện ra chuyện lạ.

“Ừ, từ hôm nay trở đi phải chép bài chăm chỉ mới được.” Chỉ Hủy hơi cao giọng, đôi mắt lén lút liếc về phía sau.

Không có động tĩnh gì.

“Để mình xem... Đúng là hơn mình nữa. Phân thành nhiều mảng mục như vậy, còn rõ ràng hơn cả mình.”

Không biết Khê Xuyên nghĩ một đằng nói một nẻo hay không, nhưng Chỉ Hủy vẫn vui vẻ, tiếp tục cười. “Ừ, chữ mình cũng dễ nhìn mà.”

“Tất nhiên rồi.”

Nhìn qua không có gì khác lạ cả, giống như đang cố biến sự kiêu ngạo của mình thành lời đùa đơn thuần, không hiểu cô đang nghĩ gì nữa.

Chỉ Hủy hơi nghiêng đầu, thong thả ngả người nhìn ra đằng sau Khê Xuyên.

Vẫn không có phản ứng.

“VẬY NHỮNG NGƯỜI MƯỢN VỞ KHÊ XUYỀN TÌM TỚI MÌNH ĐÂY NHÉ?” Vẫn là giọng đùa vui như thế.

“Tất nhiên rồi.” Bạn cô dường như không để tâm mấy.

Sao cậu vẫn chưa nghe thấy? Chẳng lẽ tập trung làm bài vậy sao?

Cô bồn chồn định nói thêm gì đó nhưng Hứa Dương đột ngột xuất hiện ngoài cửa, gọi: “Tạ Tĩnh Nguyên! Tạ Tĩnh Nguyên! Em ra ngoài gặp tôi một lát!”

Linh cảm xấu đột ngột ập đến. Cậu trai đặt bút xuống, len qua dòng người trong phòng học, ra ngoài.

Vậy cái này cũng không dùng được nữa.

“Chỉ Hủy, Chỉ Hủy.”

Lòng nhiệt tình đã giảm xuống, cô quay đầu qua, nhìn Vân Huyền đang tươi cười ở dãy bên. “Cho mình mượn vở Lịch Sử một chút.”

Cô không nói gì, đưa quyển vở đã được ghi chép tỉ mỉ kia qua cho cô ấy.

Lúc tập bài thể dục mắt, Chỉ Hủy nghe được tiếng bước chân, dù có nhắm mắt lại, cô cũng biết đó là ai.

Cho đến khi người đó dừng chân bên cạnh cô, “Thầy Hứa bảo tôi hỏi cậu có muốn thi chuyên Toán không, lớp ta dành được hai suất, thầy không muốn lãng phí.”

Tất nhiên không phải nói với cô.

“Không quan tâm lắm.” Người bên cạnh nhanh chóng đáp lại.

Cô vẫn đang chờ đợi, nhưng không có sau đó. Cậu nam sinh im lặng quay lại vị trí.

Cậu thật sự không nghĩ đến việc hỏi Kinh Chỉ Hủy sao?

Đây là khoảng cách chênh lệch giữa một trăm ba mươi điểm và một trăm bốn mươi tám điểm sao?

Cho dù lãng phí cũng không thể hỏi thêm một người được nữa sao?

Mùi vị chua xót trào lên nơi đáy lòng.

Tiết Toán, thầy viết một bài tập lên bảng đen, đợi đến mười phút chỗ giải vẫn trống. Một số người đang múa bút, một số khác lại mờ mịt ngây ra, đợi thầy đưa ra lời giải, hoặc đợi Liễu Khê Xuyên hay Tạ Tĩnh Nguyên ghi kết quả.

Những câu hỏi bình thường chưa đến lượt Tạ Tĩnh Nguyên, một mình Khê Xuyên là đủ giải quyết rồi, nhưng “vấn đề bình thường” của Khê Xuyên lại là sự áp lực lớn lao mà Chỉ Hủy ôm lấy.

Không cam tâm, nhưng không còn cách nào cả. Nếu thầy cô cần một đáp án chính xác, hoàn chỉnh, ngoại trừ Khê Xuyên và Tĩnh Nguyên ra cũng sẽ không gọi người thứ ba. Chỉ Hủy khó chịu với sự ăn ý này.

Đề tài “ai vì ai chuyển đến lớp K” đã trở thành quá khứ. Bây giờ, bất kì lúc nào cũng nghe thấy tên Liễu Khê Xuyên và Tạ Tĩnh Nguyên đi đôi với nhau.

Vậy nên lúc Chỉ Hủy băng ngang thứ hạng kì thi, nhìn một chỗ để trống thì niềm vui sướng lẫn át cả sự gượng gạo.

Người đứng hạng nhất môn Văn lại bị lấy xuống. Cô không nghĩ nhiều cũng biết có một cái tên đứng chung vị trí với Tạ Tĩnh Nguyên. Cô thật sự chua chát với cái tên ấy.

Cho dù mình không còn ở hạng nhất, khéo miệng Chỉ Hủy vẫn nhovn lên.

Nhưng tâm trạng này cũng chẳng được bao lâu.

“Khê Xuyên, tên của cậu lại...”

Giọng nói nhuốm màu sung sướng đột ngột nghẹn lại nơi cổ họng, bởi vì nhìn thấy quyển vở trên tay cậu.

Rõ ràng đó không phải là tập chép bài của cô.

Bỗng dưng Chỉ Hủy nhận ra, đây không phải là sự chênh lệch giữa một trăm ba mươi và một trăm bốn mươi tám. Trong khoảnh khắc này, cô như bị lạc trong khu rừng rậm đen tối, chẳng biết tìm ánh sáng nơi đâu.

“Ồi? Sao vậy?” Cô nữ sinh cùng bàn nghe thấy giọng cô lại ngẩng đầu lên.

“Bị lấy xuống.” Giọng cô đặc lại, nghiêng răng nhả từng chữ ra.

“Ừ, cũng đừng quan tâm đến nó. Lúc trước ở Dương Minh mình cũng thấy cảnh người ta ghen tị nên kéo thứ hạng của người đứng nhất xuống rồi.” Khê Xuyên khoát tay, không để ý lắm.

“Ghen tị sao?” Chỉ Hủy nở nụ cười miễn cưỡng rồi ngồi xuống.

Ghen tị và ngưỡng mộ.

Cảm giác cô dành cho cô ấy, chắc chắn không phải là loại thứ hai.

Trước lúc Liễu Khê Xuyên xuất hiện, ngoại trừ Tạ Tĩnh Nguyên ra, mọi khi thi xong, Chỉ Hủy lại trở thành đề tài để mọi người bàn tán.

Tính tình hoạt bát dễ gần, cho dù trường hợp nào cũng bình tĩnh đối đáp, mỗi một lần có hoạt động trường sẽ chỉ huy các bạn nữ, bá vai kêu gọi “anh em” với các học sinh nam. Cho dù gặp phải tin đồn độc địa cũng mỉm cười kiêu ngạo nhìn xuống. Nếu thật sự có cuộc bầu chọn, nhất định cô sẽ là hoa hậu giảng đường của trường trung học Thánh Hoa.

Vậy mà bây giờ, cô hoa hậu giảng đường này ngày nào cũng chỉ vợ tạm một bộ đồng phục xộc xệch, gặm bánh bao bước vào trường, tính toán chi li với thành tích và điểm số, cho dù kiểm tra được một trăm ba mươi điểm, ai nấy đều ngưỡng mộ những vắn bức bối trong lòng, cuối cùng còn tị nạnh với người khác.

Thật là nực cười.

Cô đứng trước văn phòng giáo viên, cố gắng vuốt thẳng bài kiểm tra. Chỉ Hủy cảm thấy sự thay đổi của cô thật buồn cười.

Trên thế giới này, có chuyện gì có thể khiến con người như được sinh ra thêm lần nữa đây?

Câu trả lời không thể thay đổi chính là, lớp mười hai.

“Sao thế? Em có chỗ nào không hiểu à?” Hứa Dương ngạc nhiên nhìn bài kiểm tra đầy nếp gấp lặn vào lòng, hỏi.

“Vâng. Có một số chỗ không hiểu.”

Đây chỉ là một câu trả lời qua loa lấy lệ, thầy giáo cũng không có ý định thả cho. “Em có thể mượn bài làm của Tạ Tĩnh Nguyên...”

Một đòn cảnh cáo.

“Tạ Tĩnh Nguyên... À... Nếu em không thân với em ấy...” Thì ra trong mắt các giáo viên, Tạ Tĩnh Nguyên cũng là một người khó gần như thế, chợt lòng cô như được xoa dịu. “Hay em có thể mượn bài của Liễu Khê Xuyên.”

Lại là một tảng đá đè xuống.

Chỉ Hủy không thể nào nói được câu “Khê Xuyên, cho mình mượn bài kiểm tra dò lại nhé!”, thậm chí cô còn không dám nhắc đến kì thi Toán trước mặt cô ấy, sợ nói xong, đối phương sẽ lơ đãng hỏi: “Chỉ Hủy, cậu được mấy điểm vậy?” Đó là câu hỏi mà cô không thể trả lời.

Khi nhìn thấy vẻ mặt muốn chực khóc đến nơi, thầy giáo ngơ ngác, cuối cùng cũng lấy bút đỏ ra giảng lại.

“Hình học không gian trước nhé. Phần không gian vectơ em làm vậy chưa ổn lắm, nếu làm cách này sẽ dễ tính sai...”

Thật ra Chỉ Hủy không còn tâm tư nghe thầy giáo giảng bài nữa.

Thầy là một người rất hiểu ý người khác, lúc Chỉ Hủy định bước ra văn phòng, thầy vẫn dặn dò thêm một câu: “Em đã giỏi rồi nhưng nếu muốn học tốt hơn thì nên tham khảo bạn bè.”

Hành lang dẫn đến văn phòng như trở thành một ống thủy tinh cỡ lớn, mỗi một bước đi là mỗi lần hít thở nặng nhọc. Ngay cả ánh nắng cũng trở nên u uất lạ lùng.

Muốn bỏ chạy nhưng cơ thể cứ như một cái xác không hồn, cô nữ sinh nhỏ bé loạng choạng trên cầu thang mấy lần.

Lúc vào học, giáo viên Lịch Sử, Ngữ Văn và Anh Văn đều ở đây. Rất nhiều bài thi dồn dập đến khiến mọi người vừa trông đợi, vừa lo.

Chỉ Hủy cúi đầu băng qua bụi giảng, trở về chỗ ngồi, Liễu Khê Xuyên đang thảo luận đáp án của câu hỏi với cô giáo dạy Văn, Tạ Tĩnh Nguyên chăm chú đứng nhìn.

Cho đến lúc cô vào chỗ ngồi mới nhận ra, ban nãy đi trên đường, đôi mắt Tạ Tĩnh Nguyên không hề rời đi bài thi Toán cô đang cầm trên tay. Bỗng dưng cô rất giận, có lẽ là thấy điểm rồi.

Toàn bộ bài thi được chuyển xuống đổ lên bàn Chỉ Hủy, cô như một pho tượng cứng đờ, cúi đầu không nhúc nhích. Cho đến khi cậu nam sinh bàn sau đành phải bước lên phân bài thi của Chỉ Hủy và mình ra.

Bị thấy điểm thì sao chứ? Không quan trọng gì cả.

Một lúc sau, cả người cô bị lay từ phía sau. Giọng nói trầm thấp bên tai bị che khuất bởi tiếng bút rơi giòn xuống đất. Cuối cùng Chỉ Hủy không nhin nổi nữa, nhảy dựng lên tại chỗ, đá bay ghế quay lại gào lên với cậu con trai.

“Nếu cậu muốn cười nhạo thì cười lớn lên đi! Không phải cậu là con cưng lúc nào cũng đứng nhất sao? Cần gì phải nghĩ đến tôi cảm thấy thế nào? Dù sao ngoại trừ chính cậu ra cậu cũng không để ai vào mắt! Trào phúng từ lâu rồi đúng không? Cần gì nhin đến bây giờ! Dù sao người đi sau như tôi nên học tập cậu đúng chứ?”

Giọng nói vang vọng khiến cả lớp như ngừng lại. Tất cả bài thi ngưng đọng giữa không trung, mọi ánh mắt đều hướng về phía sau lớp, ngay cả ba giáo viên đang kêu gào cũng đồng loạt im lặng.

Cứ làm đi, không sao cả.

Hơn nửa phút không động tĩnh.

Nhưng mà, tại sao cậu lại nhìn cô với ánh mắt xen lẫn ngưỡng mộ, mờ mịt và vô tội như vậy? Có gì đó không đúng ở đây.

Chỉ Hủy mất tự nhiên, cô hạ giọng xuống, nhưng vẫn còn chút giận dữ. “Lúc này cậu nói gì?”

“Mình nói cho mình mượn bài Anh.”

“Ồ?”

Đó là câu trả lời không thể ngờ đến.

Cậu nghĩ cô nghe không rõ, đành tiến thêm một bước lặp lại: “Mình nói là cho mình mượn bài thi Anh dò lại một chút.”

Cô liếc nhìn bài thi tiếng Anh điểm tối đa trên mặt bàn, á khẩu không nói nên lời. Cô không để ý đến nó, rốt cuộc đã thả hồn ở nơi nào?

Cuối chiều ánh sáng rực rỡ, mọi người lại thông thả quay về việc phát bài thi.

Sau trận phong ba “bùng nổ trong im lặng” bên này, có rất nhiều người chạy đến thân thiết hỏi Tạ Tĩnh Nguyên làm gì bấy bọ với cô phải không. Một lúc lâu sau, Chỉ Hủy mới cười xấu hổ. “Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm thôi.”

(1) Sóng sin: là loại sóng dao động điều hòa và thường được diễn tả dưới 1 hàm toán học theo thời gian và được ứng dụng nhiều trong thực tế như vật lý, toán học, kỹ thuật, xử lý tín hiệu,...

(2) Không gian vectơ: Giả sử F là một đại số. Các phần tử của F được gọi là số vô hướng. Một không gian vectơ V định nghĩa trên đại số F là một tập hợp V không rỗng mà trên đó hai phép cộng vectơ và phép nhân với số vô hướng được định nghĩa sao cho các tính chất cơ bản được thỏa mãn

12. Chương 11

43>>

Sáng sớm mùa đông, phòng học bị bao phủ bởi một làn hơi sương, một làn sa trong suốt khẽ lấp đi cửa sổ, bên trong ấm áp hơi bên ngoài rất nhiều.

Bởi vì thành tích môn Lịch Sử không được cao lắm nên tiết tự học ban sớm trở thành một buổi tự kiểm điểm phê bình, khiến tất cả ngáp ngáp ngáp dài.

Kể đến là môn Toán, thầy Hứa Dương đến trước hai phút đợi ngoài cửa, lúc bước vào thì nghe Phùng Thiệu Như hùng hồn. “Dùng toàn bộ thời gian các em vào WC để học Lịch Sử.” Vậy là thầy tiếp lời một câu. “Thế các em dồn hết thời gian ngoài WC cho môn Toán nhé!”

Đôi lấy vài tiếng cười rải rác của Thiệu Như và học sinh.

Cuối cùng, bầu không khí cũng dịu lại một chút.

Đúng vào lúc này, thầy chủ nhiệm bộ môn xanh mặt xuất hiện ngoài cửa sổ, gọi cô Thiệu Như ra ngoài. Không bao lâu sau, Thiệu Như vẫy tay ngoài cửa. “Hạnh Cửu, ra đây một lát em nhé!”

“Có vẻ không phải chuyện tốt gì.”

Khê Xuyên tò mò huých huých Chỉ Hủy.

“Ừ, có vẻ không tốt lắm.”

Quả nhiên, bên ngoài vang lên tiếng tranh chấp ồn ào. Nhưng không ai nghe rõ nội dung là gì. Đang tiếp tục “hóng hớt” lại bị Hứa Dương gọi. “Liễu Khê Xuyên, lên bảng làm bài, em không cần dài cổ vậy đâu.”

Mọi người có thể hình dung là chỉ trong giây lát, bởi lẽ sau đó có một chốc, Sa Hạnh Cửu đã vào cửa, đôi mắt khuất sáng, không thể chút gì tươi vui. Mọi học sinh trong lớp đều nhìn về phía cô, dù không biết ra sao nhưng ai nấy đều thấy rõ từ “delete” trên người cô ấy.

Gương mặt thầy chủ nhiệm u sầm, lướt qua cửa sổ như một cơn bão. Tất cả mọi người đều trở nên yên tĩnh, tiếng phấn chạm bảng không ngắt quãng của Liễu Khê Xuyên bỗng chốc trở nên chói tay.

Có chuyện gì xảy ra phải không?

Có gì đó vừa thay đổi đúng chứ?

Sau khi tiếng chuông tan tiết vang lên, tiếng xì xầm nổi rõ trông thấy.

“Mình thấy hình như cậu ấy đã khóc.”

“Thật hả? Cậu ấy mà biết khóc à? Mặt Trăng mọc ban ngày đấy!”

“Đừng nghĩ như thế! Ai cũng có lúc khó khăn mà!”

“Nhiều người đồn là vì Giang Hàn đó.”

“Giang Hàn? “Cắm y dạ hành” hồi mười một ấy à?”

“Ừ. Lớp A, nghe đồn cậu ta là thần tiên giáng trần đó.”

“Sa Hạnh Cửu thật bất hạnh.”

“Ừa, không phải là Kenji Fujima phiên bản sống sao?”

“Trời ơi, cậu nghĩ thế nào mà tin đồn cũng cần tính xác thực vậy? Kém gì nhau sao?”

“Bỏ qua, bỏ qua, cậu nói đi, Giang Hàn thế nào?”

“Cậu ta... Mình cũng không biết.”

Rốt cuộc cậu ta bị sao?

Đề tài mọi người bàn tán xôn xao này giờ đột ngột tạm ngừng, khiến mọi người ngây ra. Thật nhạt nhẽo!

Khi biết Tạ Tĩnh Nguyên học trong lớp A nhưng không quen biết nhiều người, ai ai cũng phó thác kỳ vọng cho Kinh Chỉ Hủy. Thật ra mục đích chính của mọi người chỉ có việc nghe được càng nhiều càng tốt thôi. Vậy là sau bài tập thể dục theo radio hôm nay, tất cả đều mượn danh nghĩa báo tin để đến lớp A dò hỏi.

“A Giang ấy à?! Sáng nay bực tức bỏ ra ngoài, giờ vẫn không thấy đâu.” Tất cả cô gái tụ tập ngoài hành lang, tìm đến Thu Bồn Du, dù giọng cô ấy có vẻ do dự nhưng không ai dám ngắt lời.

“Đúng là có liên quan đến cậu ta rồi.”

“Nhắc tới... Mình cũng biết chút chút”

Phải vậy chứ, bạn họ không tìm lắm người. Nếu nghe được toàn bộ thì không có gì hay hơn.

“Chuyện là hai người bọn họ hẹn hò với nhau rồi chụp vài tấm hình kỷ niệm. Ngờ đâu, cùn ngày hôm đó, Sa Hạnh Cửu làm rơi nó bên bến xe.”

“Vậy thì liên quan gì?!”

“...Thầy hiệu trưởng nhất định được.”

“Trời... Thật đó à?! Còn có chuyện này nữa á?”

“Ừ, lúc trước lúc thi toàn thành phố, thầy hiệu trưởng tự tay trao giải cho A Giang, lúc chụp hình hai người họ đều mặc đồng phục Thánh Hoa, thầy không nghi ngờ mới là lạ đấy.”

“Thầy hiệu trưởng có nói gì không?” Chỉ Hủy hỏi theo sau.

“Nói gì chứ? Thầy chẳng nói gì cả.”

“Ý cậu là sao?” Chỉ Hủy mông lung.

“Thầy hiệu trưởng không tán thành cũng không phản đối, thầy có bao giờ quan trọng hoá vấn đề này đâu. Chỉ là hôm qua lỡ miệng với chủ nhiệm lớp mình mà thôi. Thầy chủ nhiệm mới là người phản đối gay gắt nhất, mắng rửa thậm tệ. Thậm chí là “con gái lớp K không ra thể thống gì, chưa lo học hành đã lo tán tỉnh học sinh xuất sắc lớp A”. Chiều hôm qua khi phát bài xong còn nặng nề với cô của các cậu trong văn phòng đấy.”

“Trời! Quá quái lắm rồi! Nói vậy mà nghe được à?”

“Vậy nên A Giang mới nổi đóa. Huống hồ...”

Thu Bồn Du muốn nói lại thôi. Chỉ Hủy sốt ruột huých khuỷu tay cô ấy, ý bảo tiếp tục.

“Mình cũng không biết cho nên nói với cậu không nữa, chỉ là phỏng đoán của mình thôi, không có căn cứ gì đâu, nhưng sự thật là “lòng dạ Tư Mã Chiêu”...”

“Này, cậu lại ngập ngừng nữa rồi, người một nhà cả mà, giấu giếm mãi vậy.”

“Được rồi, tóm lại thầy chủ nhiệm chỉ mong A Giang quen với Nhan Duyệt mà thôi.”

“Gi? Thật à? A Giang với Nhan Duyệt?”

“Cậu đừng quên Nhan Duyệt đến trường sớm, nhỏ hơn chúng ta một tuổi.”

“Nhưng dàn xếp cho con gái mình như vậy không phải rất quá đáng sao?”

“Thầy chủ nhiệm đang tính đường kết thông gia đấy. A Giang thông minh, gia đình giàu có, thậm chí còn hơn Nhan Duyệt nữa, nên lúc nào thầy cũng cố vũ cậu ấy vào đại học P.”

“Bởi vì Nhan Duyệt thi đại học P sao?” Giọng cô cao lên một cách đột ngột, Chỉ Hủy bi ai bưng tỉnh.

Tuy Thu Bồn Du cứ ấp úng mãi, nói câu được câu mất nhưng toàn bộ sự tình cũng đã rõ ràng. Thật ra chuyện yêu đương còn trung học cũng rất bình thường, cha mẹ thầy cô ngăn cản cũng bình thường nốt nhưng sự thật trước mắt nay đâu còn bình thường nữa, nó đang đi ngược với chiều hướng phối bày ra.

Thầy chủ nhiệm bộ môn, cũng chính là chủ nhiệm lớp A ngăn cấm chuyện này thái quá như vậy, bởi lẽ Sa Hạnh Cửu xuất hiện, cản trở kế hoạch nhận Giang Hàn làm con rể của ông ta.

Nhìn đi nhìn lại đều là một bụng mưu mô.

Ít nhất cũng không có chút quang minh nào cả.

Càng phức tạp càng khiến người ta phiền muộn, cảm giác giống như lời bài hát xướng lên. “Thế giới năm chúng ta trưởng thành đâu thấy được dáng hình trọn vẹn.” Chỉ Hủy cảm thấy kinh tởm như nuốt phải một chú ruồi nên quyết định không nghĩ về chuyện này nữa. Nhưng nào ngờ sự quyết tâm của cô bị đập nát ngay khi bước vào lớp K.

Sa Hạnh Cửu thật sự khốc. Không hề có nước mắt trà ra, chỉ có một tấm lưng run rẩy của cô gái nhỏ bé tựa lên viên bàn. Thầy chủ nhiệm bộ môn còn đứng trên bục giảng, chỉ tay xuống dưới cô gào ta: “Gọi ba mẹ trò đến đây, tôi rất muốn hỏi kiểu người nào có thể giáo dục ra loại con gái vô liêm sỉ như vậy.”

Chỉ Hủy đứng trước phòng học, một luồng lửa giận bốc lên trong người, lan ra khắp dây thần kinh, giống như sẵn sàng trào ra bất kì lúc nào.

Một hơi thở lạnh lẽo như nước biển cuộn cuộn ập vào... Khoan đã.

Có ai đó đang nói.

“Xin thầy chú ý lời nói của mình.”

Trong nháy mắt, Chỉ Hủy còn tưởng rằng người ở sau mình là Tạ Tĩnh Nguyên, lúc quay đầu lại mới biết đó là Giang Hàn. Cậu ấy có gì khác với mọi khi.

Cậu nam sinh này trong trí nhớ của cô đúng là một con người rất “mâu thuẫn”. Giỏi khoa học tự nhiên đến sánh vai với Tạ Tĩnh Nguyên, nhưng môn Văn lại yếu đến nỗi có thể đếm được số từ. Gương mặt vô cùng tuấn tú, mỗi lần cười lại để lộ hai lúm đồng tiền, đáng yêu đến mức khiến nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ tan nát cả cõi lòng. Vậy nên lời đồn của cậu ta chia làm hai phiên bản. Một là “tiên giáng trần”, hai là “Kenji Fujima” cứ luân phiên nhau.

Đúng là bên ngoài rất cá tính nhưng trong mắt một người chơi được với tất cả như Chỉ Hủy, cậu chỉ là chàng trai chưa lớn lên. Hơn nữa, cậu nam sinh đáng thương này còn bị Thu Bồn Du thu nhận làm “em trai”. Vậy mà giờ đây, trong ánh mắt đó là sự lạnh lẽo mà Chỉ Hủy chỉ thấy ở mỗi Tạ Tĩnh Nguyên.

Không phải sự chống đối trẻ con, không phải sự bộc phát thiếu suy nghĩ, đó là một lời “đề nghị” rót nước lạnh đến tận cốt lõi.

Xin thầy chú ý lời nói của mình.

Dùng từ “xin” lại tạo thành sự đối lập với cụm “vô liêm sỉ”, tư cách giữa giáo viên và học sinh bị đảo ngược, hành vi tôn trọng trong hoàn cảnh hiện tại như một sự châm chọc khinh thường.

Bỗng nhiên, Chỉ Hủy lại nhớ đến lý do khiến Giang Hàn trở nên nổi tiếng. Vốn là bạn Giang Hàn đây từng có chiến tích nửa đêm leo rào trường bị bảo vệ bắt được nên phạt kéo cờ, đọc bản kiểm điểm. Nào ngờ, một bản kiểm điểm nghiêm túc không thấy đâu, đổi lại thành: “Một đêm trăng thanh gió mát, ta – cảm y dạ

hành bất hạnh ngã cương ngựa trước...” khiến cả đội ngũ chỉnh tề cười đến quặn thắt cả bụng. Tuy biết bài viết đó là do Thu Bồn Du gõ nhưng dám đọc trước toàn thể mọi người trong buổi lễ chào cờ cũng không phải là lỗi suy nghĩ bình thường.

Vậy bắt đầu từ lúc nào? Từ bao giờ cậu con trai “cầm y dạ hành bất hạnh ngã cương ngựa” khiến mọi ố á, thiếu điều mắt chưa rơi khỏi trông lại trở thành một cậu thanh niên biết gay gắt “xin thầy chú ý lời nói của mình”?

Giống như một cây Thủy Sam trong chớp mắt đã vươn đến tận trời mà không ai hay.

Chỉ Hủy đứng đơ tại một chỗ, ngây người đến nỗi quên đẩy cậu nam sinh đứng trước mình ra.

Người ngây như phỗng còn có cả thầy chủ nhiệm bộ môn, trợn mắt há mồm đến nửa phút, không thể ngờ rằng mình lại bị chính học sinh dùng thái độ coi rẻ đó để đối đáp. Thậm chí, đến nói cũng lắp bắp: “Giang, Giang Hàn, em em em về lớp A cho tôi!”

Cậu ngoảnh mặt làm ngơ, ngay lập tức đi đến nắm lấy tay Sa Hạnh Cửu. Ngay lúc cô ấy ngẩng đầu, ai nấy đều thấy nước mắt trên khóe mi. Mọi người đã quen với sự ngông nghênh của cô ấy, nhìn cảnh này thấy sót cả lòng.

Giang Hàn nắm chặt tay, dẫn cô ra ngoài.

“Giang Hàn! Em buông trò ấy ra!”

Thầy chủ nhiệm như bị phản đòn, nhất quyết không chịu buông tha mà đuổi theo.

Sa Hạnh Cửu lại nhìn thầy với đôi mắt như đã rõ tất cả, tất cả học sinh lớp K ở đây đều nghe rõ ràng lời nói từ miệng cô: “Thầy làm vậy, bạn Nhan cũng không vui.”

Thầy giáo ngẩn người, suy nghĩ vụ lợi của mình bị phơi bày ra ánh sáng trong phút chốc, không còn gì giấu giếm được nữa cả. Nhất thời, thẹn quá hóa giận, cái gì cũng bắt chấp, giơ tay định tát vào mặt Sa Hạnh Cửu.

Đúng lúc Giang Hàn quay đầu lại, theo phản xạ có điều kiện, cậu đẩy cô nữ sinh qua một bên nên tránh được trong suýt soát. Thầy chủ nhiệm dùng lực quá lớn, lại không tìm được chỗ đáp, không giữ được trọng tâm, loạng choạng sang bên cạnh, đúng lúc đang ở bực giảng, cánh tay đập mạnh vào bảng đen.

Đây là khung cảnh khiến người xem khoái trá đến nhường nào.

Duy Chỉ Hủy ý thức được: Không xong rồi.

44>>

Quả nhiên, như dự cảm của cô.

Cho đến ngày hôm sau, chuyện đã đi đến mức không thể văn hồi. Sáng sớm đã có người bóng gió rằng, trường sẽ buộc Sa Hạnh Cửu thôi học.

Thành tích không tốt, vô lễ với thầy cô, yêu sớm, hơn cả, thầy chủ nhiệm bộ môn còn tạo ra một tội trạng không thể cứu vớt: hành hung giáo viên.

Nghe xong, Liễu Khê Xuyên bất mãn quay lại nói: “Mình rất nghi ngờ, không biết trường ra quyết định đuổi hay thầy chủ nhiệm bộ môn ra quyết định nữa.”

“Có khác gì nhau đâu.”

“Khác chứ, trường học đâu phải chỉ một người.”

“Nhưng mà bây giờ quyền trong tay thầy ấy, bọn mình có xì xào đi nữa cũng đâu làm được gì.”

“Thế giới này thật bất công.”

“Chỉ Hủy, hôm qua cậu ở đó phải không?” Cậu ngồi phía sau, nói chen vào.

“Ừ, mình ở đó.”

“Cậu biết thầy chủ nhiệm bộ môn đúng không?”

“Hỏi thừa.”

“Cậu quen Sa Hạnh Cửu đúng không?”

“...” Cô đẩy ngà quyển sách cậu đang dựng lên.

“Thị lực cậu có tốt không?” Chưa nói xong, cậu đã nở nụ cười.

“Vừa đủ. Cậu đang nghi ngờ tinh thần hào hiệp của người chứng kiến này sao?” Chỉ Hủy hiểu ý của cậu.

“Mình cho cậu mượn giấy và bút.”

“Nhiều lúc mình rất ngại trí thông minh của cậu.”

Khê Xuyên thấy hai người họ tôi một câu, cậu một câu thì không hiểu gì cả. Cho đến khi Chỉ Hủy viết dòng “Kiến nghị” đưa Khê Xuyên ký tên.

“À, ra là thế, nhưng mình lo là danh hiệu “lớp K” này đã đánh mất lòng tin của thầy hiệu trưởng.”

“Sao lại vậy?” Chỉ Hủy khó hiểu.

“Bởi vì chúng mình là lớp K.”

Sau khi Khê Xuyên nói xong, cả ba người đều im lặng.

Mấu chốt vấn đề là ở chỗ, bọn họ không có cái danh “con cưng của trường”, là lớp kém cỏi nhất, dưới mắt nhìn của mọi người, đến quyền đòi công bằng cũng không có.

Chuyện xảy ra ở lớp K, nếu mượn giao tình có lẽ lớp A cũng đồng ý giúp đỡ, nhưng không phải ai cũng tự mình chứng kiến, chỉ căn cứ vào lý do “bọn em tin tưởng cậu ấy” thì mấy ai phục đây?

Chỉ Hủy quay đầu nhìn Tạ Tĩnh Nguyên vò tóc suy nghĩ, đây là điều mà chưa từng thấy ở cậu. Từ trước đến giờ, cứ ngỡ cậu là ánh sáng Mặt Trời dù ngày đông cũng không lụi tàn. Chẳng có tưởng tượng được rằng, trên thế giới này sẽ có chuyện khiến Tạ Tĩnh Nguyên trở nên bất lực.

Đây là sự thật, đây là sự tàn khốc.

Năm tháng còn trẻ, chúng ta có một thế giới của riêng mình, chúng ta vẽ nên những màu sắc đẹp đẽ nhất cho nó, trời xanh mây trắng, bầu không khí đơn giản hòa ái, tình cảm thuở thiếu thời đi đôi với từng trang bài vở. Nhưng bỗng dưng có một ngày, thế giới hoàn mỹ của chúng ta chẳng thể nào lan tỏa đến mọi ngõ ngách cuộc sống. Có một thế giới khác rộng lớn hơn nữa, nhưng ở đó không phải lúc nào cũng là ngày đẹp trời.

Từng góc của cuộc đời này đều vương màu bụi bặm.

Nhưng đây là những cô cậu thiếu niên quật cường, họ không dễ dàng bỏ cuộc.

Khiến Tạ Tĩnh Nguyên ngạc nhiên chính là, đến giữa trưa đã có một nửa học sinh toàn trường đến ký tên vào bản kiến nghị.

“Đúng là mình cũng cảm động nhưng có những chuyện không thể chỉ thế này. Chúng ta phải tìm cách khác.” Tạ Tĩnh Nguyên khẽ chau mày.

“Này, cậu bị quan gì chứ? Thầy hiệu trưởng chưa chắc đã để ý đâu.”

“Không phải mình bị quan nhưng Liễu Khê Xuyên nói đúng, chuyện này không thể chỉ mỗi vậy.”

Cô nữ sinh vừa được nhắc đến trơ mắt trên chỗ ngồi, nghe thấy Tạ Tĩnh Nguyên gọi “Liễu Khê Xuyên” mà Chỉ Hủy như mở cờ trong bụng.

Liễu Khê Xuyên. Chỉ Hủy.

Một sự khác biệt. Có thể là cô nhỉnh hơn một chút, cho dù cậu chỉ buộc miệng cũng khiến cô mừng rơn.

“Này, sao ngây người ra thế?”

Nhìn người kia gọi mình à “Này” mà không còn là Chỉ Hủy nữa, tâm trạng cô tốt hẳn lên, tinh thần cũng được lên dây cót.

“VẬY... ĐÁNH CƯỢC ĐI?”

“...”

“ĐỪNG NHÌN MÌNH IM LẶNG NHƯ THẾ.” Cô khoát tay áo cậu nam sinh. “CẬU DÁM ĐÁNH CƯỢC VỚI MÌNH KHÔNG?” Vì cậu trả lời quá chậm nên cô lặp lại thêm lần nữa.

Cậu nhìn cô với vẻ hứng thú quan sát một loài động vật nhỏ. “ĐƯỢC, VẬY CẬU MUỐN ĐÁNH CƯỢC GÌ?”

“Nếu cậu thua thì mời mình ăn Haagen Dazs đi!”

“Sao cậu không cân nhắc trường hợp “nếu mình thắng?”

“Không cần đâu, mình có quyết tâm thì sẽ thắng chắc mà.”

“Mình không có vấn đề gì, nhưng cậu chắc muốn ăn Haagen Dazs vào thời tiết này sao?”

“A!” Lúc này cô nói không cân nhắc đến vấn đề thời tiết.

Định mở miệng thêm lần nữa cuộc đối thoại đã bị một bạn học sinh lớp D đột ngột xuất hiện ngoài cửa cắt ngang. “Kính Chỉ Hủy, Tạ Tĩnh Nguyên, Liễu Khê Xuyên. Thầy Cao tìm các cậu.”

Cô hơi sững sốt, Tạ Tĩnh Nguyên đứng dậy dành gọi cô về mặt đây. “Đi thôi, bọn mình đi trước đi.” Cả người cô đều oán giận, tại sao mỗi lần cô có cơ hội nói chuyện với cậu lại toàn bị những kẻ qua đường cắt ngang cơ chứ!)

(1) Lòng dạ Tư Mã Chiêu: một câu thành ngữ, ý nói âm mưu hoặc dã tâm hoàn toàn lộ rõ, ai ai trong thiên hạ đều biết.

(2) Haagen Dazs: là thương hiệu kem của Mỹ được thành lập tại the Bronx, New York vào năm 1961.

13. Chương 12

Lớp K và lớp D học chung một giáo viên Ngữ Văn. Mỗi lần học sinh lớp D “có việc truyền lời” xuất hiện nghĩa là có ai đó trong lớp K chưa làm bài tập, quên học bài hoặc viết sai chính tả. Nhưng lần này không thể nằm trong những trường hợp tên được. Kính Chỉ Hủy, Tạ Tĩnh Nguyên, Liễu Khê Xuyên, bộ ba này luôn khiến mọi người an lòng.

Sao cô lại nghĩ như vậy được nhỉ?

Đợi đến lúc phản ứng lại, Chỉ Hủy bức bối đến mức tự nhéo má mình.

“Mình nói này, sao cậu...” Cậu nam sinh quay đầu lại, đứng cách cô nửa bước.

“Sao?”

“Sao cậu hay làm những hành động kì quặc thế nhỉ?” Nhìn gương mặt ngêch ra của cô, lại đành phải giải thích dông dài hơn. “Lần trước là ôm loa nhảy, lần này là tự nhéo mặt mình.”

“VẬY HẢ?” Cô lập tức nhận ra, trong vô thức, tay đang hành hạ mặt mình.

Cô bất lực nhận ra mình đúng là dạng “tay nhanh hơn não”, nhìn thấy cậu cười bảo: “Cậu đúng là kì quặc đến đáng yêu” thì lập tức nghiêm túc nói rõ: “Tạ Tĩnh Nguyên, không cho cậu cười!”

“Sao lại thế?”

“... Lực sát thương quá lớn.”

Không đợi nam sinh bắt kịp, cô vòng qua trước mặt cậu, đi vào văn phòng giáo viên.

Bây giờ, không chỉ mỗi cái danh “Hay làm trò kì quặc”, mà còn thêm một cái mác “tức giận vô cớ.”

Nhưng thật ra, cô không hề nổi giận.

Lúc trước, khi còn chưa bên cạnh Tĩnh Nguyên, cậu không tài nào nhớ nổi Kinh Chỉ Hủy là con người như thế nào. Chỉ Hủy cũng vậy, ấn tượng của cô về cậu là những đường nét nét nhạt nhòa.

Có một ví dụ nghĩ đến thật buồn cười, đó là hình ảnh những đường phấn công an khoanh vùng nạn nhân vậy, thật buồn là, hai năm trước, Tạ Tĩnh Nguyên đã tồn tại trong trí nhớ Chỉ Hủy như thế.

Hình ảnh thiếu niên ngồi bên cửa sổ, chống cằm nhấc bút, không nói một lời, không thể hiện điều chi sao trở nên xa xôi đến thế?

Vậy nên chưa bao giờ ngờ rằng cậu lại có nụ cười khuynh quốc khuynh thành này. Cũng không phải nụ cười rõ ràng gì, chỉ là đôi mắt có thần ấy nhẹ nhàng híp lại, khóe mắt run run, không hề có sự giả tạo.

Lực sát thương quá lớn.

Để cô cảm thấy mình nhỏ bé như chú châu chấu đá xe. Vậy nên, không cho cậu cười nữa. Không cho cậu cười với mình.

Những cậu con trai sẽ chẳng bao giờ hiểu được tâm tư của một người con gái, hoặc có lẽ họ không nghe thấy, đến tận lúc ra khỏi phòng cũng không thấy gì lạ.

“Thi Ngữ Văn sao lại gọi mình nhỉ?” Đây mới là chuyện Tạ Tĩnh Nguyên thắc mắc.

“Không phải cậu giỏi Văn lắm sao?”

“Ừ nhưng mình không hứng thú với môn này.”

“...Vậy tại sao cậu lại chuyển đến lớp K?” Nhận thấy lý do này mình cũng đã biết, cô vội vàng bổ sung. “Chắc không phải chỉ vì mình nhỉ?”

“...” Chuyện này đã trôi qua khá lâu, nhắc lại như đặt chân đến vùng đất ký ức, Tạ Tĩnh Nguyên nhìn chằm chằm Chỉ Hủy vài giây, há miệng nhưng lại không nói gì, quay đầu đi vào phòng học.

“Này! Cậu đừng trả lời mình bằng cách im lặng vậy chứ?” Giọng cô nữ sinh theo sau tràn ngập bất mãn.

“Im lặng gì đấy?” Liễu Khê Xuyên ngẩng đầu lên hỏi.

“Đây là đơn đăng ký dự thi của cậu, thứ hai giao nhé!” Chỉ Hủy lại lái sang chuyện khác.

“Ồ? Ở đâu ra vậy?”

“Giáo viên đề nghị mình, cậu và Tạ Tĩnh Nguyên thi chuyên Văn.”

“Ồ? Tĩnh Nguyên cũng tham gia à?”

Vô tình, sự đối lập lại xảy ra thêm một lần nữa. Liễu Khê Xuyên gọi cậu là Tĩnh Nguyên. Còn cô lại gọi cậu là Tạ Tĩnh Nguyên. Tỉ số lại thành 1 – 1. Cô thật sự cảm thán nữ sinh trưởng Dương Minh quả cởi mở, sau lại tự nhủ với bản thân rằng, nếu cô gọi cậu là Tĩnh Nguyên thì nghe có hơi buồn nôn nhỉ?

“Này!” Khê Xuyên không nể mặt cắt ngang suy nghĩ của cô. “Cậu ấy cũng tham gia?”

“Không, cậu ấy từ chối giáo viên rồi.”

Dù cho không ở đó nhưng chỉ nhắc chân thôi cũng tưởng tượng nổi lúc Tạ Tĩnh Nguyên bình tĩnh từ chối, gương mặt giáo viên co giật đến thế nào. Khê Xuyên phì cười. Cậu nam sinh hàng sau vẫn thờ ơ vùi đầu xuống giải đề.

Chỉ Hủy vui lây, cô tính quay đầu thì đã thấy Văn Anh ngập ngừng bên cạnh.

46>>

“Cậu muốn tìm cô?”

“Mình xin các cậu hãy giúp mình thuyết phục hiệu trưởng. Nói tóm lại là làm gì cũng được, chỉ xin thầy đừng đuổi học Hạnh Cửu.”

Chỉ Hủy nhìn người con gái cúi gập mình trước mặt, bất giác cảm thấy thật mệt mỏi. Cô quay sang nhìn Khê Xuyên và Tạ Tĩnh Nguyên bên cạnh rồi kéo Văn Anh ra khỏi phòng.

Chủ nhiệm lớp Thiệu Như không có trong văn phòng, giáo viên dạy Anh nói rằng không ký khi chưa rõ tình hình. Lúc hai cô tìm đến, giáo viên môn Văn lại viện cớ có chuyện gấp phải ra ngoài. Chỉ có thầy Hứa Dương là kí vào không do dự.

Từ lúc ra khỏi văn phòng, băng qua hành lang trải dài đến nay, không ai lên tiếng.

“Những người còn lại thật “tốt””

“Ừ, “tốt” một cách đáng buồn.” Chỉ Hủy rũ mắt. “Có lẽ họ quá sợ chủ nhiệm bộ môn.”

“Vậy giờ gửi cho hiệu trưởng nhé! Những ai cần ký đều đã ký rồi.”

“Cậu đợi mình lát, mình lên lớp gọi Tạ Tĩnh Nguyên và Sa Hạnh Cửu.”

“Ừ.”

Trong phòng hiệu trưởng, mọi người ai cũng căng thẳng.

Người cân nhắc quyết định kia cảm tò “kiến nghị”, ngồi ở sau bàn không nói lời nào, dường như nghiên cứu rất tỉ mỉ.

Trong bầu không khí lạnh lẽ này, Chỉ Hủy lại thả hồn đến một nơi nào đó rất xa xôi, nhớ về lúc “đại náo phòng hiệu trưởng” cùng các bạn học lớp A. Lý do chuyện đó xảy ra là vì giáo viên chủ nhiệm năm trước thường xuyên dùng những lời lẽ quá khích nhục mạ học sinh vì mất điểm chuyên cần. Trong phút nóng nảy, họ tuyên bố nhất định phải san bằng phòng hiệu trưởng đòi lẽ phải nên giữ chân thầy lại. Bốc đồng là thế nhưng giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười, đúng là suy nghĩ non nớt của một đứa trẻ. Cuối cùng vẫn bị thầy hiệu trưởng cười híp mí trấn an vài câu rồi đuổi về.

Vậy nên, đơn kiến nghị thế này, cho dù lớp A xung phong đi đầu cũng chưa từng có tiền lệ thành công.

Chỉ Hủy lo âu quay đầu lại nhìn Sa Hạnh Cửu, đôi mắt cô lảng lảng dời xuống, nhìn bàn tay đang nắm chặt tay cô ấy.

Bên trong căn phòng lạnh lẽo bỗng chốc lan tỏa sự ấm áp hài hòa, khiến lòng người như tan ra.

Ngay lúc luồng không khí ấy bắt đầu vờn quanh, thầy hiệu trưởng ngẩng đầu, nhìn chủ nhiệm bộ môn, nói rằng: “Thầy Nhan, đã lớp mười hai rồi, nếu đuổi học bây giờ sẽ gây ảnh hưởng không tốt. Cứ để các em ấy thuận lợi tốt nghiệp.”

“Sao? Nhưng mà...”

Tảng đá đè nặng trong lòng mỗi người như được bỏ xuống, ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ Hủy nhìn qua Tạ Tĩnh Nguyên, tự hỏi bây giờ cậu đang cảm thấy thế nào. Nếu nhìn theo góc bạn bè, có lẽ sẽ vui mừng nhưng dù sao thì đây là lần đầu tiên Tạ Tĩnh Nguyên bại trận đúng không?

Gương mặt cậu không thể hiện điều gì, nhìn thẳng về phía trước, gò má góc cạnh, đường nét rõ ràng lộ rõ vẻ cương nghị.

Mong đợi nhìn ra được gì đó trên mặt “tử lạnh” này thì đúng là phí công.

“Nhưng mà Giang Hàn à.” Giọng hiệu trưởng vang lên lần nữa khiến mọi người lại thấy bồn chồn. “Bây giờ bài vở mới là quan trọng nhất, dù thế nào cũng phải thi đại học thật tốt. Sa Hạnh Cửu cũng vậy, nghe không?”

Từ lúc năm học bắt đầu đến nay, trong gia đình lớp K nhỏ bé, những câu nói như “Em học hành kiểu này thì thi đại học thế nào?” “Tốt nhất em đừng đọc nữa.” “Điểm kiểu này em không thấy xấu hổ sao?” “Tốt nhất đừng mơ mộng đến việc tốt nghiệp!” đã quen thuộc rồi... Tất cả những lời lẽ này giống như một lớp

xi măng bám sâu vào mặt đất, biến nơi này thành vùng đất cằn cỗi không thể sinh sôi. Ngay cả việc ở bên cạnh Giang Hàn cũng bị chỉ trích “Tán tỉnh học sinh ưu tú”.

Nhưng giờ đây thầy hiệu trưởng yêu cầu. “Thi đại học thật tốt như cậu ấy”. Có thể sao? Thật sự có thể sao?

Cô gái sững sốt trong chốc lát, gật đầu lia lịa. Mũi hơi cay cay, nước mắt đọng đầy, cố gắng lắm mới không bật khóc.

Giang Hàn như trút được gánh nặng, cười rộ lên, bên má lại xuất hiện hai lúm đồng tiền đáng yêu.

Còn Tạ Tĩnh Nguyên, ngay lúc bước ra phòng hiệu trưởng đã bị người đằng sau theo đuôi lải nhải. “Haggen Dazs. Haggen Dazs” thì cảm giác như chết chìm.

47>>

Sóng vai cùng người mình quan tâm nhất, cô không tự nhủ được, trở nên miễn cảm như một chú mèo nhỏ. Mùa đông, màn đêm đến sớm, lúc tan học không gian đã mờ mịt.

Ngoài đường, những cột đèn đều đã sáng trưng, chiếc xe buýt phủ đầy hơi nước đã đỗ trước cửa trường học.

Từng lượt, từng lượt xe con tấp vào lề, cổng trường nhanh chóng trở thành bước tranh nhiều màu sắc đan xen.

Chỉ Hủy siết cặp thật chặt, theo cậu đi ngang qua. Cô thầm nghĩ, hình ảnh này so sánh với khung cảnh chuột nhỏ tránh gió trong cái bể cũng không sai. Bỗng nhiên ai đó đâm vào sau lưng cô, giật mình thẳng thốt, theo bản năng níu lấy ống tay áo cậu.

Tạ Tĩnh Nguyên ngạc nhiên thoáng nhìn lại nhưng không hề né tránh. Cứ như vậy cho đến khi ra đường lớn, cô thở phào nhẹ nhõm.

“Trời ạ, nguy hiểm thật đấy.” Cô nữ sinh cười cười, hơi thở có một làn sương.

“Mình đến phục cậu, lớn vậy rồi mà không dám qua đường một mình.”

“A, coi như cậu dẫn mình qua đường cũng được.” Cô nhìn cậu với ánh mắt dè dặt, sau lại quay đầu nói. “Cậu có thấy Giang Hàn khác trước không không?”

“Ừ. Đúng vậy, cao hơn.”

Chỉ Hủy tròn tròn mắt. “Mình không nhắc đến điều này, mình nói tính cách cơ.”

“Có à?”

“Có đó, bởi vì thích một cô gái nên đã thay đổi rất nhiều.

“...”

“Trước đây cậu ấy đâu có như vậy, vừa ngốc, vừa đáng yêu, vừa ngây thơ, tính tình cũng tốt, lại... Hầy...”

Ngay lúc đó, bỗng dưng cậu kéo mạnh cô qua một bên. Đến khi nhận ra có một chiếc xe việt dã gầm rú phóng qua nơi mình vừa đứng thì mồ hôi túa ra như tắm.

“Lúc nói chuyện nhớ nhìn đường.”

“...”

Cậu cứ bước về phía trước theo quán tính mới phát hiện ra cô còn trời trồng tại chỗ. Cuối cùng đành phải quay lại vỗ cô.

“Không sao chứ?”

“...”

“Sao vậy?”

“...”

“... Cặp nặng quá sao, để mình mang giúp cho.”

Một cô gái vừa bị dọa đến điếng người nay lại muốn ho ra máu, cậu hiểu hành vi đứng đờ tại chỗ là vì cặp quá nặng. Tư duy của người bình thường đây à? Chỉ Hủy nghi ngờ đây là đàn gậy tai trâu.

Chỉ Hủy hẳn học liếc người có ý tốt định mang cặp hộ cô, thậm chí còn có ý định đập thẳng cặp vào người cậu.

“Được rồi, mình không muốn đi nữa.”

“Ồ?”

“Bỗng dưng không muốn đi nữa.”

“...”

“Về nhà thôi.”

“Mình không hiểu nổi cậu.”

“Để giành đến mùa hè nhé! Hôm nay lạnh quá.”

“Ừ.”

Tuy học hành rất tốt nhưng về phương diện tình cảm, Tạ Tĩnh Nguyên như một tảng đá hình người vậy. Thế nên không cần miễn cưỡng đi “hưởng thụ” thành ý mời kem của cậu vào mùa đông như vậy. Nhưng nói đi nói lại, thành ý gì đó vào đến tay cậu lại thành vô nghĩa rồi. Tóm lại, lòng cô... đừng nên lo lắng về những chuyện không đâu nữa.

– Nếu mình là Hạnh Cửu, cậu sẽ kiên định như Giang Hàn, phải không?

Vô thức lại suy nghĩ miên man.

Cơn sóng to trước buổi tốt nghiệp này cuối cùng đã ngăn được, nhưng không thể hoài nghi, trong lòng mỗi người đều có một cơn bão quấy rầy mãi...

Ngoại trừ Tạ Tĩnh Nguyên.

48>>

Ngồi trong chiếc xe chật chội, gương mặt cô ửng đỏ vì cái nóng. Cô ngả đầu nhìn Tạ Tĩnh Nguyên đằng sau, cậu thanh thoi ngắm cảnh ngoài cửa sổ, đôi đồng tử vô định, thả hồn trên những lối đi. Chỉ Hủy cảm thấy kì quái, sao cậu lại không thấy nóng? Có phải hơi nóng mới chạm đến cậu đã hóa thành sương?

Cô cảm thấy buồn cười với suy nghĩ kì lạ của mình.

Nhưng lại không có câu trả lời nào thuyết phục hơn.

Bầu trời xám nhạt nhòa chuyển dần qua đêm đen, từng nơi chiếc xe băng qua, ánh đèn lại phủ sáng, giống như nín kéo chút yên bình giữa thế gian ồn ã.

Cảm thấy người con gái bên cạnh cứ quay qua quay lại, Tạ Tĩnh Nguyên thôi nhìn nữa, lúc này mới phát hiện tay cô trống không. Thật ra ban nãy cô có cầm một tay vịn nhưng lại ở góc khuất, dòng người đông không chen được nên đành thôi. Hơn cả, chiều cao cũng không đủ để cầm vòng treo trên đỉnh đầu.

Tuy hiện tại trong xe nhiều người chen lấn, ép sát rạt nhau, tất cả đều hiểu rằng muốn thở thì đừng động đây nhưng nếu phanh gấp, cô sẽ té ngã.

“Được rồi, hoặc cầm cặp, hoặc nắm tay mình!” Cậu nói, lấy cặp cô chuyển qua tay trái.

Chỉ Hủy ngẩn ngơ, cõi lòng như buông lỏng một thứ gì đó, một làn nước ấm áp vẫn vương quay người cô.

“Ừm.” Trong nháy mắt cúi đầu xuống, cô cũng không biết mình lấy đâu ra sự dũng cảm kia.

Đưa tay ra không chạm vào tay cậu, không bỏ rời chiếc cặp của mình, mà là vượt qua khoảng cách giữa người và người, vươn tới chỗ xa hơn. Trong khoảnh khắc không ai hay biết, hai bàn tay cô đan xen vào nhau, siết chặt, hoàn toàn vượt qua khuôn khổ bình thường.

Tiền đà ngã đầu vào lớp vải xanh đồng phục, nó giống hệt lớp vải trên người cô nhưng vẫn có điều gì khang khác. Trước đây đã từng quen thuộc, về sau quên đi dần, nay đoạn ký ức đó như quay chậm thêm lần nữa.

Khác ở chỗ, lần này, cô nghe được tiếng tim mình đập, từng nhịp từng nhịp như tiếng trống vang đều.

Giống như vận mệnh an bài, xung quanh kín chỗ, không có lối ra nào. Không thể trốn tránh, không thể đẩy cô ra, cậu nam sinh chẳng biết làm gì hơn là kinh ngạc nhìn cô ôm chầm lấy mình.

Nghe lời cô nói.

“Tĩnh Nguyên, mình...”

– Gọi thế này, rất buồn nôn phải không?!

– Cái ôm này là sự ích kỷ của mình, tương lai hay quá khứ của năm lớp mười hai đều bỏ lại.

– Chỉ muốn giữ cậu bên cạnh mình.

– Chỉ muốn được ở bên cạnh cậu.

14. Chương 13

49>>

Sau đó lại ảo não đến muốn cào cấu tóc mình.

Nếu đây là một đoạn phim lãng mạn, nữ chính sẽ đột ngột sà vào lòng nam chính, chuyển xe buýt như ngưng đọng, cô chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt chàng trai, bày tỏ tiếng lòng: “Tĩnh Nguyên, mình thích cậu!” Đó là khung cảnh hoàn mỹ đến nhường nào.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cô nữ chính ngu ngốc luôn tự trách mình. Không chừng cậu cũng nghĩ cô là “đồ đầu heo” như thế. Năm từ đó đã nói được ba nhưng về sau lại luống cuống không hiểu nổi. Cuối cùng, viễn cảnh lãng mạn trong tưởng tượng lại trở thành.

“Tĩnh Nguyên. Mình... lạnh quá.”

Ý thức chuyện gì vừa mới xảy ra, cô nữ sinh hóa đá tại chỗ.

Dùng khí xẹp xuống như dòng điện tắt ngúm, hành động chệch đường ray nay trở nên buồn cười. Nếu cứ tiếp diễn thế này, sự kỳ vọng của hai con người cũng chỉ có thể hình dung thành “ôm nhau đến toát mồ hôi.”

Nhìn cô gái đang ảo não, đường nét trên gương mặt cậu nam sinh thả lỏng, dù muốn giữ vững sự “lạnh lùng” kia cũng thất bại. Từ đôi mắt toát ra ý cười, len lỏi xuống vùng xương gò má, khóe miệng nhúc nhích, thậm chí còn nghe được giọng cười. Sự nghiêm túc của cậu phút chốc biến mất.

Cô nữ sinh còn đang buồn bực ngơ ngác nhìn nụ cười này của cậu, bình luận. “Có khi cô bán hàng còn giảm giá cho cậu cũng nên” Tóm lại, chỉ có thể dùng một từ “ngỡ ngàng” để diễn tả.

Giống như đang đợi tuyên án vậy. Cười xong đáng lẽ phải nói gì chứ?

“Không sao, có lẽ cậu lạnh lắm.”

Trong vài giây ngắn ngủi, đây là lần thứ hai cô hóa đá. Trời ạ? Nhìn cô giống đứa vớ vẩn lắm sao?

Giống như có cái gì đó rơi xuống, trong lòng muốn nổ tung, hình thành một dải ngân hà lộng lẫy.

Rốt cuộc là cái gì?

Là câu tiếp theo kia kìa.

“Vậy cũng được, đừng buông tay.”

Bầu không khí mùa đông thật nặng nề, người trong chuyến xe chen chúc nhau như đàn cá nằm trong lưới. Có một thứ tình cảm chân thật trỗi dậy, hơi thở mỗi người hóa thành làn sương trắng, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Từ nổi từ, câu nói câu, giọng nói này, nhịp lên nhịp xuống, sự dịu dàng ầm ập tràn vào tận đáy lòng, màng tai sao mà nhức nhối.

Sau khi bật cười, cậu nam sinh nở nụ cười chiều chuộng. Cô nhìn thấy bóng mình sâu trong ánh mắt cậu, là duy nhất.

Giọng nói dịu dàng nhất trên đời.

– Vậy cũng được, đừng buông tay.

50>>

Bắt đầu từ lúc tay cô đang xen vào nhau, một mùa đông lạnh lẽo hiu quạnh bỗng bắt đầu xôn xao, không một ai ngờ đến.

Mỗi sáng sớm, con đường từ cổng trường đến phòng học đều tối tăm mịt mù, hơn cảnh cái lạnh còn cắt da cắt thịt. Ngón chân ai cũng bị lạnh cứng đến nổi co quắp, vì vậy Chỉ Hủy rất ghét bước đi thế này.

Trời chưa hửng sáng, những chấm xám nhỏ ở phía trước đều là học sinh, mỗi bước đi, mỗi cái dụi đầu vào tay của họ đều thể hiện sự thiếu ngủ rõ rệt, ai nhìn cũng thấy thương.

Thương hơn cả là những đàn em năm hai bắp bênh trong gió rét, phải đi trực hành lang, tinh thần thì nhiều nhưng khả năng chống chọi lại chẳng có bao nhiêu.

Ấy vậy mà có những kẻ chơi ngông chỉ mặc một bộ đồng phục hùng dũng bước vào, thầy giám thị có thấy cũng đành chịu thua không thể đuổi theo được.

Khoảng thời gian mùa đông ấy, màu sắc và hoa văn trên người học sinh đa dạng hơn rất nhiều. Ngay cả một lớp học nhỏ cũng thể hiện được sự muôn màu muôn vẻ của mùa đông.

Tạ Tĩnh Nguyên như những cậu nam sinh bình thường, chỉ mặc một bộ đồng phục xanh đen cắt may cẩn thận. Những cậu trai cao gầy mang nó vào thì cao ráo đẹp đẽ, thân hình ục ịch một tí lại thành kém duyên.

Bộ đồng phục xanh đen của nữ lại khác, phần dưới là một chiếc váy dài nhưng mọi người lại không thích điều này lắm. Dù sao các cô gái đại đa số đều sợ lạnh đến đổ bệnh nên luôn đặt sức khỏe trên hình tượng, nhìn đâu đâu cũng thấy những cô gái mang chiếc áo lông rộng thùng thình ngoài bộ đồ thể thao.

Còn Khê Xuyên lại hoàn toàn khác biệt. Cho dù có mang thêm tất, đôi chân vẫn thon hơn biết bao cô gái. Hơn cả là không sợ lạnh một cách đáng ngạc nhiên. Chân đi đôi giày cổ thấp, mặc thêm chiếc váy dài, nhìn rất xứng một cặp với bộ đồng phục nam sinh.

Đúng là không phải người bình thường! Chỉ Hủy vừa ước ao vừa ghen tị với vàng quành qua góc phố. Cô không kiềm được, lén nhìn Tĩnh Nguyên rồi lại nhìn bản thân mình, một gốc cây Sam đi chung với một gốc cây Tùng. Khoảng cách 200 mét trước trường học, họ xin tài xế xuống xe đi bộ cùng nhau, ngờ đâu lại nhận ra sự tương phản tức cười này.

Từ lúc “Về nhà cùng nhau” trên xe buýt ấy đến giờ cũng đã hai tuần lễ, mối quan hệ của họ cũng thay đổi một cách chóng vánh. “Trùng hợp” gặp nhau trên đường đến trường cũng nhiều lần hơn, số lần trò chuyện cũng nhiều hơn, mặc dù phần lớn đều xoay quanh nguyên nhân thể chiến thứ hai bùng nổ và điều kiện tiên quốc khi thiết lập liên minh nhưng thỉnh thoảng cũng có vài câu hỏi quan tâm nho nhỏ.

“Lần trước cậu thi văn thế nào rồi?”

“Khù khụ, cũng lừng chừng thôi, đề bài nào cũng cam go cả.”

“Nhưng nghe đâu người đạt giải sẽ được cộng điểm, cho dù có khó cũng ráng cố gắng nhé.”

“Đúng vậy, nếu không có điểm cộng thì mẹ không cho mình thi đâu.”

“Tại sao?”

“Mẹ nghĩ lớp mười hai rồi, ngoại trừ thi đạo học ra, tất cả những thứ không liên quan đều lãng phí thời gian. Khắt khe thật nhỉ?”

“...” Dường như gương mặt cậu hơi khang khác.

“A, mình không nói cậu đâu.”

“... Lúc đầu mình cũng không định thế.” Bỗng dưng cậu tỏ vẻ gian xảo.

“...”

“Ồ, cậu cũng biết cách dùng im lặng tuyệt đối rồi kìa.”

“Mình nói này...” Cô đột ngột phanh lại, nhìn cậu với ánh mắt nghi ngờ. “Cậu chỉ có gương mặt không quan tâm điều gì thôi, thật ra còn lưu manh hơn cả Chung Quý Bách.”

Cậu muốn cười nhưng không dám cười, cuối cùng cũng không nhịn được, vội quay đầu sang chỗ khác. Nhưng bước đi cũng không chậm lại, cô vất vả lắm mới theo kịp.

“Sắp đến nguyện vọng rồi, cậu định đăng ký trường nào?”

“Mình? Mình muốn thi vào trường đại học F nhưng không đủ khả năng, còn cậu?”

“Còn phải coi tình hình.”

“Sao cậu không có chí tiến thủ tí nào vậy?”

Cậu nam sinh ở phía trước đột nhiên quay lại, cô không phanh kịp, đầu tông thẳng vào người cậu, phải lùi lại mấy bước. “Cậu sao ấy?”

Tĩnh Nguyên đứng yên không nhúc nhích, trong mắt như có gì đó muốn nói. Sương trắng tản mẩn trên phố lớn, thỉnh thoảng len vào áo khoác khiến người lạnh run. Đầu của Chỉ Hủy còn hơi ong, nín thở đợi cậu trả lời. Lát sau lại hỏi thêm lần nữa. “Cậu sao vậy?”

“Mình...” Nam sinh giơ tay lên, giống như muốn vươn tới nữ sinh, cô bất giác lùi lại phía sau, lúc nhìn lại bỗng nhiên thấy cậu hơi chau mày, tay chạm vào chỗ xương quai xanh mình mới động kia.

Nhìn rất đau đớn.

Thật sự có vẻ đau đớn.

Cô nghe cậu nói: “Gãy xương rồi.”

51>>

Tạ. Tĩnh. Nguyên.

Cho dù bị nhồi nhét bởi đồ thị đường tròn, động từ bất quy tắc và Hội nghị toàn thể lần thứ ba khóa 11 Đảng Cộng Sản Trung Quốc thì vẫn có một góc nhỏ dành riêng cho ba từ này. Dù không gặp đầu cô vẫn hiện hữu hình ảnh cậu, rủi mắt dưới ánh đèn, cười dịu dàng, màu tóc đậm hay thậm chí là kiểu cồng đơ hàng ngày.

Bài tập lẫn suy nghĩ đều bị chất đầy.

Khi nghe cậu nói vì cô va phải mà gãy xương thì hết hoảng không thôi. “Cậu không sao chứ? Có đau lắm không?” Cho đến lúc thấy cậu cố gắng nhịn cười thì tức tới mức tháo cặp ra đập tới tấp.

Vốn dĩ chỉ là một tình cảm hư vô mờ mịt, vì cậu mà trở thành hiện thực, có thể thấy, có thể nghe, có thể chạm vào, thật sự tồn tại.

Đối với cô mà nói, người này quan trọng đến nhường đấy.

Nhưng mà, trong lòng cậu, cô có quan trọng dù chỉ một ít hay không?

Muốn học đại học F 90% là vì cậu. Vì cô biết người ưu tú như thế nhất định sẽ đậu vào đại học F, dù cho sở trường của Chỉ Hủy nên vào đại học ngoại ngữ thì hơn.

Trong lúc cậu hỏi cô, vì chiều lòng người mà nói ra cậu “Muốn đến đại học F” chẳng qua là tự dối mình, tự thay đổi sự lựa chọn. Nhưng cậu lại trả lời rằng “Còn phải xem tình hình!”

– Xem tình hình.

52>>

“Gần đây hồi phục nhanh nhỉ?”

Nghe thấy giọng nói của Tỉnh Nguyên, Chỉ Hủy đang suy nghĩ miên man chợt bừng tỉnh. Cậu đang nói đến cô nữ sinh đang bước qua đường vào sáng sớm mùa đông, chậm rãi bước ra từ sương mù, một tay cầm cặp, một tay mân mê mái tóc dài.

Chỉ Hủy hơi run rẩy nhưng lập tức nhận ra đó là Khê Xuyên. Cô còn chưa nghĩ tại sao cả ba lại gặp gỡ bất thành linh như vậy, nụ cười đã thường trực theo phản xạ. “Đâu, Khê Xuyên à?”

Khê Xuyên gật đầu với Tỉnh Nguyên xem như là chào hỏi, định giơ tay chào Chỉ Hủy nhưng lại đứng đờ giữa không trung, hành động không rõ ràng.

Chỉ Hủy và Tỉnh Nguyên, hai đương sự đều không ý thức rằng, một lúc lâu, bàn tay của cô vẫn nắm vạt áo cậu, không buông ra.

Đây là tình hình gì thế này?

Khê Xuyên ngậy người nửa giây, cuối cùng cũng thức thời, cô cười cười hiểu ý rồi vội vã băng ngang qua họ đến trường.

Chỉ Hủy có hơi khó hiểu. “Sao hôm nay cậu ấy lạnh lùng quá vậy? Tự dưng cười rồi chạy đi. Với lại, cậu nói hồi phục là sao?”

“Cậu không nhận ra một tuần rồi cậu ấy chưa té ngã à?”

“Ừ, đúng nhỉ? Lần gần nhất mình đi với cậu ấy cũng cảm thấy là lạ, nhưng lạ sao thì không biết? Mà hồi phục gì? Cậu ấy bị làm sao?”

“Cậu ấy... bị nguyên.”

“Hả? Bị nguyên?”

“Bị nguyên nên mới... Té hoài, cứ vậy đó.”

“Sao mà...”

“Được rồi, mình đùa thôi.” Tỉnh Nguyên nghiêng đầu nhìn Chỉ Hủy trước cổng trường. “Đáng lẽ bây giờ cậu phải nhận ra có chuyện khác quan trọng hơn mới đúng.”

“...” Chỉ Hủy không thể hiểu nổi.

Cậu thừa nước đục thả câu, giả vờ thở dài, chỉ vào cổng trường đang đóng, tỏ vẻ đau thương. “Bọn mình lại muộn rồi.”

“Hả?!”

53>>

Thật ra không có quá nhiều vấn đề nếu như không có từ “lại” đó.

Căn bản Chỉ Hủy đã mất lòng tin với thần linh, chỉ muốn ngẩng mặt lên trời gào to: Chẳng lẽ mỗi lần đi học với Tỉnh Nguyên, cô đều phải trả giá như vậy sao?

Lần trước bị giám thị hạch sách chưa đủ, kết cục lần này chắc còn thảm hơn.

Hết lần này đến lần khác, không biết con người tên Tỉnh Nguyên đó đang suy nghĩ điều gì, lúc này đây vẫn còn tâm trạng quan sát phản ứng của cô gái trước mặt. Đúng là kẻ không có ý thức tập thể, cậu hoàn toàn không quan tâm đến vấn đề lớp sẽ bị trừ điểm.

Cho dù than thở khóc lóc cũng bị học sinh đi tuần hành lang bắt lại ghi tên. Chỉ Hủy nắm tay áo Tĩnh Nguyên, kéo cậu chạy như bay.

“Mình nói này, cậu sao thế?”

“Đến trễ rồi mà cậu không lo à?”

“Nhưng bị ghi tên rồi, có chạy cũng được gì đâu?”

“Còn giáo viên đó! Ít nhất phải đến trước khi giáo viên vào lớp chứ.

“Nhưng mà...”

“Tĩnh Nguyên, cậu đừng nói nữa, mình với cậu không có tiếng nói chung.”

Tĩnh Nguyên thật sự im lặng, không nói gì nữa với kẻ đang kéo mình chạy, chỉ là cậu đã đoán trước được kết quả còn tệ hơn.

Lúc nhìn thấy cả lớp và giáo viên dạy Anh há hốc mồm nhìn hai người, cậu đành phải thở dài nói với cô gái hóa đá bên cạnh. “Mình muốn nói là, cậu nên nghĩ xem nếu thấy chúng ta đi cùng nhau, bọn họ sẽ phản ứng thế nào.”

Cậu rũ mắt rồi mở ra, quyết định làm việc mà mình giỏi nhất, tỏ vẻ không liên quan đến mình rồi lướt qua như luồng khí lạnh. Sau khi ngồi xuống chỗ thì nhìn cô nữ sinh còn ở cửa với vẻ bình chân như vại.

Cúi đầu quỳ rạp xuống đất, Chỉ Hủy rất muốn dùng cách này bày tỏ lòng ngưỡng mộ với cậu. Tuy nhiên, cô cũng không đại dốt trong tình trạng này, cách tốt nhất vẫn là bắt chước cậu, giả vờ không quan tâm về chỗ ngồi.

15. Chương 14

54>>

“Sao cậu còn ngồi ở đây? Không định giải thích gì à?” Vân Huyền bước vào cửa lớp, đi thẳng đến chỗ Chỉ Hủy ngồi.

Cô mê man ngẩng đầu. “Mình phải giải thích thế nào đây?”

“Bây giờ, tin tức “Kính Chỉ Hủy và Tạ Tĩnh Nguyên thông thả nắm tay nhau đi học trễ” như sét đánh không kịp ôm tai đang lan truyền khắp ngõ ngách khối mười hai, đến nhà vệ sinh nữ cũng toàn bàn tán chuyện này.

“Mình đã từng khuyên cậu, nếu không biết thành ngữ thì đừng dùng bừa, “sét đánh không kịp ôm tai” là phép so sánh gì đây?”

“Trời ạ, bây giờ không nói chuyện đó được không?”

“Vấn đề chính là.” Chỉ Hủy khoanh hai tay lại. “Cho dù có lên đài phát thanh đính chính rõ ràng cũng không có ai chịu tin, đúng không?”

“Nó... Thật ra.”

“Huống hồ, người liên quan còn lại đâu chịu hợp tác, lúc nào cũng tỏ vẻ không liên quan.” Ngón tay Chỉ Hủy chỉ về phía cậu nam sinh đang vùi đầu xuống làm bài.

Giây tiếp theo, cậu ngẩng đầu lên, gương mặt mờ mịt. “Mình sao? Mình nghĩ nếu có tin đồn với cậu thì cũng vui mà.”

“Cái gì!”

Lúc này đây, cảm giác của Kinh Chỉ Hủy không thể nào diễn tả thành lời. Rồi bởi? Hóa đá? Sự chuyển biến qua lại ác liệt.

“Cậu, cậu, cậu, đại não của cậu có phát triển giống nam sinh bình thường không thế?”

“Nếu không phát triển giống con trai thì hóa ra lại giống con gái à?”

“Không phải vấn đề giới tính, mà là cậu không bình thường, có hiểu không?”

“Mình thấy mình rất bình thường.”

“...”

“...”

“Nếu có tin đồn thất thiệt, đáng lẽ con trai phải đứng ra thuyết phục mọi người tin vào sự thật chứ? Tại sao mình phải làm chuyện này?”

“Tin đồn thất thiệt? Hơn nữa, sao lại có sự thật ở đây?”

“Ừ? Tin đồn thất thiệt là đúng rồi.”

“Bọn họ.” Cậu đột ngột đặt bút xuống, phẩy tay với Vân Huyền ngơ người đứng gần đây. “Tất cả bọn họ đều nói vậy đúng không?”

“Nhưng mà...” Bỗng dưng Chỉ Hủy cảm thấy thật bất lực. Nếu cậu không phải người cô thích, chắc chắn cô sẽ mắng thẳng là “Đồ đầu heo!” rồi.

“A... Mình chợt nhớ ra, mình còn định tìm cô Thiệu Như lấy hỏi ý kiến. Hôm nay cô bắt đầu tư vấn đại học rồi. Đi trước nhé!”

“Này, đợi chút đã.” Chỉ Hủy loạng choạng chớp hụt đuôi áo Vân Huyền.

Cô quay người lại, bạn cùng bạn Khê Xuyên cũng thở dài, tỏ vẻ “Mình biết quan hệ giữa các cậu không bình thường” rồi lại cặm cụi đọc sách.

55>>

Cũng may hôm nay là ngày tư vấn thi đại học, hơn nữa họ là lớp cuối cấp, những tin đồn như “trai thanh nữ tú xứng lứa vừa đôi” xẹp xuống nhanh đến chóng mặt.

Ví dụ như cô gái nhỏ Vân Huyền, buổi sáng còn vui vẻ để ý đến “sét đánh không kịp ôm tai” thì nay lại hóa thành “bất hạnh bị sét đánh trúng”.

“Sao thế?” Chỉ Hủy kéo ghế dựa ra đằng sau.

“Thiệu Như nói mình không thi vào trường sư phạm với thành tích hiện tại được.”

“Vậy phải làm sao? Không thể đăng ký “tự tuyển sinh” được à?”

“Cũng không phải. Cô đề nghị mình thi vào đại học Đại Dương Thượng Hải, vì danh sách đăng ký rất ít nên tỉ lệ đậu khá cao.”

“Như vậy thì có sao đâu. Cho dù là trường gì đi chăng nữa thì có còn hơn không, “tự tuyển sinh” chính là lần thi đại học đầu tiên còn gì.”

“Nhưng mà...”

Khe Xuyên cầm một ly cà phê, kéo chiếc ghế trước Vân Huyền ra, ngồi xuống. “Nhưng mà đại học Đại Dương thì nghe khó nhằn nhỉ?”

Như bắt được một chiếc phao cứu sinh, Vân Huyền gật đầu lia lịa.

“Nhưng nói thật, nghĩ tới Đại Dương, mình chỉ tưởng tượng ra sau này sẽ mở quán bán đồ hải sản thôi.” Chỉ Hủy như bưng bình.

“Cậu nói vậy mình càng không muốn học về động vật biển đâu.”

“Nhưng mà Vân Huyền à, cậu phải suy nghĩ cho rõ ràng đây, nếu bây giờ không đăng ký có thể sẽ phải đi cao đẳng đó.”

“Vậy nên mình mới buồn thối ruột đây.” Cô gái chép miệng, gục đầu như sắp khóc đến nơi.

Khê Xuyên và Chỉ Hủy nhìn nhau, ăn ý lẳng lặng đứng lên.

56>>

Trải qua một buổi sáng chọn lọc danh sách “tự tuyển sinh” của đại học T và đại học sư phạm, lòng người hoảng loạn, có kẻ vui cũng có kẻ buồn.

Giữa trưa, chủ nhiệm bộ môn đến thông báo. “Những học sinh đăng kí “tự tuyển sinh” đại học F đến văn phòng tìm chủ nhiệm đăng ký.” Vừa thông báo xong, hàng loạt học sinh ưu tú đứng lên đầy sợ hãi, họ cứ lăm bắm tính toán thành tích của mình và người khác. Cũng có những người vội vàng chạy đến phòng giáo viên, như thể chỉ sợ đến chậm là mất chỗ.

Giống Tỉnh Nguyên, Chỉ Hủy và Khê Xuyên đứng ở top mười toàn khối không lo lắng gì. Đợi người đến chỗ bộ môn Lịch Sử tan dần, Chỉ Hủy mới quay đầu hỏi Khê Xuyên. “Bọn mình đều nằm trong danh sách “tự tuyển sinh” đại học F phải không?”

“Ừ. Nhưng cậu đi trước đi, mình làm xong đề này đã. ” Khê Xuyên không ngẩng đầu, giơ tay phẩy phẩy cho có lệ.

Chỉ Hủy quay đầu lại, Tỉnh Nguyên cũng đang vui đầu làm đề Số Học, nhìn qua có lẽ cũng không vội lấy vị trí nên cô quyết định đứng dậy, tự mình đi trước.

57>>

“Sao ạ? Tùy lớp tùy vị trí?” Gương mặt Chỉ Hủy hơi tái lại, giống như có một lưỡi dao mỏng đâm xuyên qua người cô.

“À, đúng vậy, đúng là không hợp lý. Nhưng chúng ta là lớp K, chỉ có hai đề cử cho đại học F.” Gương mặt Thiệu Như tỏ vẻ khó xử, ấp úng một lúc lâu mới nói được rõ ràng.

Bởi vì là lớp kém cỏi nhất khối nên ngay cả vị trí đề cử cũng chỉ có hai? Nghe đâu danh sách đại học F gửi đến trường cô có tổng cộng năm mươi vị trí, nếu vậy phần lớn sẽ tập trung ở các lớp ABCD, nhưng lớp khác chỉ phân ra hai vị trí lấy lệ mà thôi.

Tất nhiên, điều này không hợp lý.

“Tổng trung bình môn Văn của em thuộc top mười, thành tích toàn khối thuộc top ba mươi!” Chỉ Hủy im lặng nửa ngày, lúc mở miệng ra cũng là lúc bật khóc nức nở.

Thiệu Như thở dài, xoa đầu cô học trò của mình. “Chỉ Hủy ơi, thật ra... Ai, cô không biết phải an ủi em sao nữa... Là do cô chủ nhiệm bất tài, không thể xin được nhiều vị trí hơn... Đừng buồn nữa, quên đi em, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội dành riêng cho em...”

Một văn phòng to là thế, giáo viên chủ nhiệm các lớp khác đều nhìn về đây với ánh mắt thương cảm, sự áp lực trong một không gian yên tĩnh thế này cứ tăng dần lên.

Những người ở đây, có người biết cô, cũng có người không biết cô. Có người nơm nớp lo âu về kì khảo hạch trước mắt, có người như Chỉ Hủy, buồn bã vì không giành được một vị trí nào. Trung tâm của những ánh mắt ấy, là cô, chỉ người trong cuộc mới biết tâm trạng bây giờ thế nào, những người khác có hiểu hay không?

Những lời an ủi trở nên vô nghĩa, nó như những cây kim đâm thẳng vào da thịt cô, đi sâu vào trong cốt tủy, tất cả dòng máu nóng hối chảy xuôi nghẹn lại, không di chuyển được, trở nên đóng băng.

Ngay cả hồn phách cũng bỏ thân thể mà đi.

Chỉ Hủy không còn khả năng để ý người khác đang nói gì, chỉ ngồi xồm trên mặt đất, vùi đầu vào khuỷu tay mà khóc, khóc đến nỗi giọng nói lạc đi. Thiệu Như đứng dậy cuối xuống vuốt lưng cô, không biết phải làm sao, không biết phải khuyên bảo hay an ủi thế nào.

Thì ra đây là lý do tại sao cô không có tâm trạng nào học bài, đôi mắt cứ nhìn mãi về phía cánh cửa văn phòng nhưng trì hoãn mãi không đi đăng ký. Không phải vì cô tự tin mà là cô sợ điều mình nghĩ trở thành sự thật.

Trong lòng cô, mầm mống của sự sợ hãi đâm chồi, xác xuất gieo nó xuống chỉ có một trên một ngàn nhưng chắc chắn có một ngày lớn lên thành đại thụ che trời, che đi một màu xanh thẫm, che cả ánh dương sáng ngời.

Xác xuất một trên một ngàn kia lại rơi vào lúc này.

Không lấy được vị trí “tự tuyển sinh” của đại học F.

Từ sâu thẳm lòng cô, sự sợ hãi chiếm lấn, cô biết điều đó nhưng người khác không tài nào hiểu nổi, có muốn giải thích cũng không được, cho dù giáo viên chủ nhiệm bên cạnh đã cho cô mượn áo khóc đến ướt đầm cũng bị ngăn cách bởi nỗi sợ này.

Phải thừa nhận thôi, cô phải tự mình thừa nhận.

Cô không thể đến cùng một nơi với Tỉnh Nguyên.

58>>

Sau này còn rất nhiều cơ hội đề cử “tự tuyển sinh”.

Cô biết.

Cô biết rõ còn rất nhiều cơ hội.

Nhưng mà cô Thiệu Như có bao giờ biết rằng, lý tính là sự tương phản của cảm tính không? Nhưng dù có thế nó vẫn tồn tại song song với nhau. Thời điểm cuối cấp này, dù có muốn có lý tính đi chăng nữa, sự cảm tính vẫn hoàn toàn điều khiển cô.

Người cô thích. Cô muốn ở bên cạnh cậu ấy, muốn cùng cậu ấy vào trường thi, muốn thì vào chung đại học với cậu ấy, cô lẽ sẽ còn nhiều điều hơn nữa nếu điều đó thành hiện thực, như tay trong tay, dạo quanh mọi góc trời.

Nhưng bây giờ bề mặt Trái Đất như nứt ra, cô rơi xuống một bậc thang, dù thế nào cũng không quay về được vị trí cũ. Đây không phải là sự đối lập như của nghề già giáo và người chăm nom thủy sản hay sự chênh lệch giữa đại học T và đại học F. Đây là khe nứt giữa người và người, không tài nào với đến được.

Cứ nghĩ sẽ sống bước cùng cậu. Thật ra người đi chung đường với cậu là cô gái nhận được vị trí thứ hai kia.

Vô cùng châm chọc, danh sách đề cử chỉ có hai vị trí.

Cô là người thừa.

Thế giới của cô đổ vỡ.

59>>

Lúc tan học, Tỉnh Nguyên bắt gặp bóng dáng cô đơn của Khê Xuyên trước cổng trường, cậu do dự không biết có nên chào hỏi hay không nhưng dường như đối phương đã nhìn qua theo trực giác. Cậu sững sốt một lúc rồi bước đến hỏi: “Sao hôm nay không đi cùng hai người kia?”

“Tâm trạng Vân Huyền không tốt nên bảo mình về trước... Sao cậu không đi với Chỉ Hủy?”

“Tại sao tôi cần phải đi với cậu ấy?”

“Không phải hai người thường cùng đến trường, cùng về nhà sao? Với cả, đúng lúc này, cậu nên ở bên cậu ấy mới đúng.”

Cậu định mở miệng nói “do bọn tôi gặp nhau đúng lúc” thì lại bị nửa câu sau gợi dậy sự tò mò. “Tại sao nhất định là lúc này?”

“Này, sao cậu không biết được?”

“Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

“Bạn gái mình không lấy được vị trí đề cử, chẳng lẽ cậu muốn tôi dạy cậu cách an ủi con gái luôn sao?”

“Sao? Tại sao không lấy được?”

“Cậu ở trên núi mới xuống đây à? Vị trí đề cử của lớp ta chỉ có hai vị trí, tôi một cậu một, tất nhiên Chỉ Hủy không có rồi! Cậu nghĩ ai cũng như cậu, lên văn phòng lấy hồ sơ nhét vào cặp rồi đi ra sao?”

“Tôi không cố tình.” Sắc mặt cậu trầm xuống.

“Ừ? Bây giờ không phải là chuyện này.”

“Chuyện danh sách này có cũng được, không có cũng không sao mà.”

“Có thể với cậu chuyện này vô giá trị nhưng như vậy thì quá lắm rồi! Nghe nói hôm nay Chỉ Hủy bật khóc ở văn phòng đấy. Cậu có hiểu không?”

Hai người đứng trước cổng trường, một cô gái ăn to nói lớn, một cậu trai tỏ vẻ đây là điều hiển nhiên, dòng người tách ra giữa họ, không ít học sinh thấy phiền phức, đi được mấy bước vẫn lăm bầm mắng.

Khê Xuyên nhìn Tĩnh Nguyên không phản ứng gì, sau khi xoa tay múa chân thêm năm phút đồng hồ cũng bắt lực buông xuôi, cô trừng mắt nhìn cậu rồi bỏ đi. Có lẽ vì tức giận quá độ nên lúc đi loạng choạng xém ngã, nhìn từ sau rất chật vật.

Một cô gái nhìn bề ngoài yếu đuối nhưng nội tâm kiên cường. Một cô gái trông rất kiên cường nhưng bên trong vô cùng yếu đuối. Vì không nhận được vị trí mà khóc nức, chuyện này, Tĩnh Nguyên tin Chỉ Hủy sẽ như thế. Nhưng sau đó an ủi có tác dụng gì không?

60>>

Buổi cơm nhiều, mẹ Chỉ Hủy lập tức phát hiện con gái mình không ổn.

“Đã xảy ra gì sao? Con mất hồn vậy?”

Cô cúi gầm mặt cắn đũa, nước mắt lại lã lã. Cha mẹ cô luống cuống. “Sao thế con? Chỉ Hủy? Đừng làm ba mẹ sợ.”

“Con không lấy được vị trí vào đại học F.”

“Sao bây giờ con mới nói? Không phải ba mẹ đã bảo nếu thành tích không ổn thì lo báo trước với gia đình sao?”

“Thành tích con rất tốt.”

“Vậy mấy người kia cũng dùng quan hệ?”

“Không có.”

“Vậy tại sao họ lấy được còn con thì không?”

“...”

Trong lúc chần chừ, điện thoại reo chuông. Mẹ cô đứng dậy bắt máy, sau khi nói được hai câu thì quay đầu nhìn Chỉ Hủy: “Tìm con đây!”

Cô do dự khi bước từng bước đến chỗ điện thoại, mẹ cô lại bổ sung một câu: “Là nam.”

Từ lúc vào trung học đến nay Chỉ Hủy luôn rất nổi bật, cô giữ mối giao hảo rất tốt với các bạn nam nhưng ít ai dám điện thoại đến nhà. Sau khi ngắt người một lúc, từ đầu giây bên kia vang lên giọng nói rất quen: “Mình, Tĩnh Nguyên đây.”

Sự quen thuộc này chất chứa theo từng năm, khi nghe giọng nói này cô cũng biết đó là người mình không muốn đối mặt. Thậm chí là ở nơi xa xôi, cách một vách tường, một dãy hành lang, cách một đoạn đường khúc khuỷu, cô cũng nhận ra thứ đặc biệt chỉ có ở cậu.

Giọng nói vang qua đường giây, rơi sâu vào đáy lòng, bỗng chốc trở nên xa lạ, đúng địa điểm nhưng lại sai thời gian.

Cô mở miệng ra nhưng lời nói nghẹn lại cuống họng, giọng nói của cậu cứ vắng vương bên tai. Cậu chỉ nói...
Minh, Tĩnh Nguyên đây.

Nhưng nào biết lời này còn nhói gấp trăm ngàn lần.

61>>

Mùa hè năm Chỉ Hủy còn chưa lên lớp mười hai, lúc cô còn ở lớp mười một A vui vẻ, thoải mái học tập, giữa lúc chuẩn bị thi cuối kì thì nghe tin một người quen tốt đại học trong kì thi tháng Sáu năm ấy.

Đó là một chị gái đối xử với cô rất tốt.

Thành tích không nổi trội, thiếu rất nhiều điểm trong lần “tự tuyển sinh”. Lần thi đại học lại diễn sai nguyện vọng, điểm thi cũng thấp. Vậy nên mới vấp ngã, rớt đài từ trên cao, đến cuối cùng phải chạy chọt đủ chỗ mới đủ điểm vào một trường khác.

Cũng là một cô gái kiêu ngạo, sáng sớm ngày hai mươi sáu năm đó, chị ấy chạy như bay qua hành lang, từ lớp mười hai A đến lớp mười một A ôm Chỉ Hủy nức nở. Cô vẫn nhớ chị ấy không phục, nguyền rủa rằng.
“Chị không cam lòng.”

Sau đó lại nghe tin chị ấy bỏ nguyện vọng kia, chọn cách học lại ở trường Dương Minh. Ngoại trừ nuôi tiếc và ngưỡng mộ sự dũng cảm của chị ấy ra, Chỉ Hủy không còn cảm giác gì nữa.

Có lẽ bi kịch xảy ra với bản thân mới là bi kịch chân chính.

Chỉ Hủy không thất bại như chị ấy, nhưng đối với cô, đi sau Tạ Tĩnh Nguyên một bậc thang cũng đã là sự thảm bại rồi.

Cuộc đời không phải là những câu chuyện cổ tích. Không có chàng hoàng tử băng qua bụi gai hôn cô công chúa say ngủ. Không có người sẵn sàng mở quan tài thủy tinh ngắm nhìn dung nhan đã yên giấc. Không có người vội vã chạy về thời khắc mười hai giờ đêm, để lại chiếc giày cho ai kia chờ đợi.

Thậm chí ngay cả trong những câu chuyện cổ tích, cảnh tượng đẹp đẽ nhất đều xảy ra vì phép màu tồn tại. Cho nên đâu thể cầu mong vị hoàng tử ấy bước xuống một bậc thang cùng cô.

Tạ Tĩnh Nguyên.

Cô biết, sự thật rất đau lòng, sẽ không một ai vì sự ích kỉ này mà bước xuống.

(1) Tự tuyển sinh: là một phương pháp cải cách quan trọng để mở rộng sự tự chủ của các trường Đại Học tại Trung Quốc, nó khác với kì thi đại học hàng năm, bao gồm hai phần thi là thi viết và phỏng vấn

16. Chương 15

62>>

Nhưng tại sao Tạ Tĩnh Nguyên lại dấy lên cơn sóng ngầm, gọi điện đến nhà cô chỉ để hỏi “Cậu thích học ngành gì?” đây?

Trước giờ cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, trong đầu óc rối rắm chỉ có một mong muốn đơn giản đến cô chấp, đó là sau này Tĩnh Nguyên diện trường nào cô sẽ diện trường đấy, không xa nhau là tốt lắm rồi. Bây giờ chắc cũng không thể nói ra ngoài miệng được.

“Chắc là truyền thông báo chí.”

Chỉ Hủy nhớ tới hôm qua cô trả lời mà chưa kịp suy nghĩ thì gương mặt đỏ ửng. Không thể hoàn thành được mong muốn đầu tiên, một cú điện thoại bất ngờ gọi đến cùng với câu hỏi “Cậu thích học ngành gì?”. Tất cả đều là những câu hỏi bình thường trong khoảng thời gian dài dằng dặc trước lúc thi đại học.

Mẹ cô gắng hỏi ai gọi đến, Chỉ Hủy thành thật trả lời là bạn ngồi bàn sau. Mẹ lại hỏi gọi đến làm gì. Cô đáp cậu ấy hỏi cô định học ngành nào. Chỉ nhiều đó cũng khiến Chỉ Hủy lo lắng lắm rồi.

Mẹ cô nửa tin nửa ngờ quay lại chủ đề quan trọng nhất – “Không lấy được vị trí tự tuyển sinh.”

Rõ ràng cô không nói dối nhưng cứ bối rối là mặt lại đỏ ửng.

Chuyện này thật vô lý.

Nhưng đây không phải chuyện cô để tâm nhất bây giờ. Lúc này, trong phòng học không còn mấy người đủ tâm tư dồn vào trang sách. Cho dù là học sinh lớp K cũng vội vàng qua lại giữa văn phòng và lớp mình. Sau khi về nhà thảo luận kĩ càng với ba mẹ, tất cả đều quay cuồng theo vòng tròn lo lắng cho tương lai.

Những học sinh ngoan ngoãn ngồi lại đây cũng đang chăm chú điền nguyện vọng.

Chỉ có một mình Kinh Chỉ Hủy thất thần, không có lấy một chữ trong đầu. Thế như đôi tai vẫn hoạt động, luôn để ý xem người khác có nhắc đến tên mình hay không.

Ngoại trừ đại học F Tạ Tĩnh Nguyên chắc chắn sẽ chọn, cô không có hứng thú với ngôi trường nào khác. Tối hôm qua, nhìn lướt qua danh sách các trường có thể chọn, cuối cùng cô cũng chẳng đưa ra quyết định nào. Chỉ có thể đợi thêm hai ngày nữa, hoặc một ngày, rất nhanh thôi, cha cô – một con người thiếu kiên nhẫn sẽ đến trường học, dùng mọi cách thức để “giải quyết” chuyện này.

“Ba sẽ giúp con nhận được vị trí ở đại học F” – Một lời hứa trịnh trọng là thế.

Chỉ Hủy biết, có lẽ cha cô sẽ thành công, phân nửa trong số đó là dùng tiền đổi lấy.

Đầu óc cô rối bời, đứng dậy như một kẻ mộng du.

Một cô gái gần như đã dành một nửa số năm sống cho đến hiện tại bằng qua từng lớp học, nghe thấy từ “tiền” này sẽ xấu hổ muốn trốn chạy, vậy mà thói quen dựa dẫm vào cha đã khiến điều này vụn vỡ. Dùng tiền đổi lấy vị trí cô muốn, dùng tiền để nhận được cơ hội học lên, dùng tiền để được sát cánh bên người thương.

63>>

Thế giới trong đôi mắt này, liệu có thể tặng cô một bầu trời không nhuốm bụi nhân gian?

64>>

Suy nghĩ giống như sợi bông, bật mãi không hết. Một suy nghĩ miên man bất định như thế lại bị tiếng gào thét giận dữ đến tận trời của Thiệu Như ngắt đoạn. “Tạ Tĩnh Nguyên, Kinh Chỉ Hủy! Hai em ra đây cho cô!”

Một cô giáo chủ nhiệm luôn hòa nhã, thân với người khác, nay lại bộc phát đến đáng sợ. Chỉ Hủy giật mình, thiếu điều chưa té ngã khỏi ghế. Cô bần thần vài giây để kịp bắt nhịp sau đó cùng cậu nam sinh ngồi bàn sau bôn chôn bước ra ngoài. Tất cả mọi người đều căng tai lắng nghe.

“Em đang làm trò gì đấy!”

Một tờ giấy đỏ thắm và vào người cậu, rơi xuống.

“A, cái này à... Em thi được mà, cần gì phải làm vậy?”

Cậu rút tay ra khỏi túi quần, gương mặt rất nghiêm túc.

“Đây không phải vấn đề em thi được hay không thi được! Trường mình rất kì vọng vào em, nếu lỡ như lúc thi vào đại học...”

Cậu phớt lờ cô giáo đang tức đến sủi bọt mép, khoát tay cười khê: “Em không để trường thất vọng đâu. Nhưng còn cô ấy?” Ngón tay chỉ về phía Chỉ Hủy bên cạnh ngơ người. “Từ lớp A chuyển xuống lớp K, chắc cô ấy định làm nhà trường thất vọng đấy.”

Thiệu Như còn muốn nói gì nữa nhưng giận đến run người, thở hỗn hà hỗn hển.

Nãy giờ, Chỉ Hủy nghe mà không hiểu gì cả, cô đành phải cúi người xuống, nhặt tập giấy Thiệu Như đã quăng đi. Ngón tay vừa chạm vào, máu đã dồn lên não.

Nguyện vọng một – Truyền thông báo chí.

Tĩnh Nguyên? Cậu ấy học môn này? Vì cô thích nên điền như thế?

Động tác của cô chậm lại, đầu óc suy nghĩ lung tung không rõ ràng. Nhặt lên vài tờ nữa, chữ của Tĩnh Nguyên rõ ràng, điền kín cả khung “Thành tích đạt được” và “trường đăng ký ở nguyện vọng một.”

Càng lúc càng thấy không đúng.

“Giải nhất môn Anh quốc gia... Giải nhất môn Anh thành phố Thượng Hải...” Rõ ràng đó là thành tích của cô.

Tạ Tĩnh Nguyên, cậu ấy...

Cô lập tức trở lại trang nhất để xác nhận. Ba chữ ấy như in sâu vào mắt.

Chỗ đáng lẽ nên viết “Tạ Tĩnh Nguyên” dường như có một thứ gì đó đẹp đẽ nảy nở, viền quanh từng vết mực, mang theo sự đặc biệt chỉ có ở cậu.

Tên của cô.

Kính Chỉ Hủy.

65>>

Cứ như vậy, tiếp sau đó, Chỉ Hủy và Tĩnh Nguyên bị cô chủ nhiệm lôi đến văn phòng, thuyết giảng dong dài gần một tiết, khiến cho cả khối lo ngại hộ.

Ngoại trừ “hành vi không đúng mực”, “cư xử thiếu trách nhiệm ra”, người gây họa – Tạ Tĩnh Nguyên không còn tổn thất gì cả, nhưng lại bị thầy chủ nhiệm bộ môn đe dọa rằng. “Em muốn tôi ra tay hay nhận vị trí của đại học F?”

“...Đừng có nghĩ em cuối cấp thì làm gì cũng được! Hai đứa qua phòng bên viết bảng kiểm điểm mau!”

Chủ nhiệm bộ môn nãy giờ thao thao bất tuyệt cuối cùng cũng chốt hạ được một câu như thế. Cô Thiệu Như – người đầu tiên nổi giận cũng cảm thấy ong ong cả đầu, từ nổi trận lôi đình thành vô cùng cảm thông với họ.

“Thật là, rõ người làm sai là cậu, sao mình cũng phải viết kiểm điểm?” Cô nhìn đôi giấy trắng phau bày ra trước mặt thì bất mãn than thở.

“Người được lợi là cậu còn gì.” Cậu vẫn chống cằm, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh như trước.

“Có nhờ cậu làm đâu chứ.”

“Khụ. Chẳng lẽ cậu không nói được câu cảm ơn với ân nhân sao?”

“Được rồi, thật cảm ơn.”

“... Không có thành ý,”

“Cám ơn cậu!” Cô đột ngột nghiêm túc.

“Sao?” Bây giờ lại đến cậu cảm thấy không tự nhiên.

“Cậu... Sao cậu biết?”

“Biết gì?”

“Sinht nhật của mình, chứng minh nhân dân, thành tích, tên trường trung học và tiểu học, số báo danh thi và đại học... Đây!”

“À... Mình chỉ cần nhìn là không quên được đâu.” Cậu cười gượng gạo, gãi đầu. “Chuyện này dễ hỏi lắm mà.”

“Dễ hỏi sao?” Cô hơi khựng lại.

“Sao nào? Cậu rằng mình cố ý ghi nhớ thông tin cá nhân của cậu sao?”

“Gì chứ? Không có! Rốt cuộc cậu là người thế nào vậy? Cái gì cũng nói trắng ra là sao?” Cô thẹn quá hóa giận.

Cậu cười khê, cúi đầu viết tiếp bản kiểm điểm kia, không nhắc lại nữa.

Sao cậu lại đối xử với mình tốt như thế?

Một câu hỏi nữa nảy sinh trong lòng nhưng Chỉ Hủy lại không đủ dũng khí để thẳng thắn. Có lẽ cô sợ rằng nó trái ngược với đáp án hằng mong muốn, sự dịu dàng kia trong nháy mắt tan vỡ.

Thế nhưng lại chẳng nghĩ rằng, trên thế giới này có rất nhiều sự thật khác xa với trí tưởng tượng của chúng ta.

Có một cậu nam sinh, bất ngờ xuất hiện trong cuộc sống trung học u ám của cô. Hơi thở ấm áp của cậu giao hòa với không khí, dần dần tạo thành một. Vì một hành động của cậu, cô vui có, buồn bã cũng có. Vì một câu nói của cậu, cô đóng băng có, tan biến thành sương cũng có.

Vậy nên, suy nghĩ ngây ngô ban đầu như thức tỉnh tại đây, phá kén hóa thành chú bước xinh đẹp, cũng như tâm tình của một cô gái, dù muốn nói ra nhưng vẫn âm thầm nẩy nở.

Tại sao cậu nói thời gian rất quý giá nhưng lại lãng phí nhiều đến thế để nghĩ cho mình?

Tại sao cậu nhớ rõ mọi thứ mình liên quan?

Tại sao cậu nhường vị trí đề cử cho mình, tại sao lại viết tên mình xuống?

Tại sao cậu lại tốt với mình đến vậy?

Bất giác, Chỉ Hủy ngừng bút, yên lặng ngắm nhìn cậu nam sinh ngồi đối diện.

Một lúc sau, cô nghe được một giọng nói không biết từ đâu đến, câu trả lời khiến người ta hốt hoảng. “Vì mình muốn đến cùng đại học với cậu.”

Cái, cái gì?

Cô nhìn quanh quất, trong phòng không còn ai khác. Giữa sự mông lung, cậu nam sinh đối diện chậm chậm ngẩng đầu, đôi mắt không gợn sóng nhìn về phía Chỉ Hủy.

Dài như cả một cuộc đời đã trôi qua.

Cuối cùng dừng lại giữa một bên mê mang, một bên kiên định

Vấn vương một giọng nói kéo dài trong không trung. Như vệt mực in sâu trong lòng, một lần lặp lại, một lần sâu sắc, mãi không nhạt nhòa.

– Vì mình muốn thi chung trường đại học với cậu.

Trước kia là một tinh linh thuần khiết vô ưu, bây giờ mọi cảm xúc của đời người đều gắn liền với thành tích.

Sa mạc có những cơn bão hung tàn, bốc lên từ chốn xa xa, để lộ những thứ bị mặt đất nhấn chìm.

Vậy nên, mọi khung cảnh tốt đẹp mới mơ hồ trong trí nhớ.

66>>

Ngòi bút rơi xuống trên mặt đất, lúc ấy không thể giữ lại được. Sau khi chạm nền thì lăn thêm một vòng, đúng lúc dừng lại trước đôi giày của người kia.

Cậu cúi mình xuống, một lúc sau thì ngẩng lên, mang theo một nụ cười xin lỗi nhẹ nhàng.

Cậu giơ cây bút lên trước mặt cô: “Mũi bút gãy rồi, không dùng được nữa.”

Rất ngắn gọn. Giống như không thể kéo dài hơn. Sự chân phương của cậu dừng lại, tựa như có những ánh sáng nhu hòa trong các bộ phim thanh xuân rơi vào. Nắng hắt vào gương mặt cậu thiếu niên, đôi mắt trong veo.

Tầm nhìn như một màn ảnh rộng lớn, cuộn phim chạy thật chậm, người coi tiếc nuối sao không dừng thêm chút nữa. Trong trí nhớ của cô, cậu cũng cúi người xuống nhặt bút lên như vậy. Màn ảnh không khác trước, nhưng có gì đó đã đổi thay.

Không biết thứ gì đã nảy mầm trong lòng, chỉ biết khi trưởng thành, có sẽ che khuất cả bầu trời.

Ánh sáng ngày đông men theo khung cửa sổ, tà tà đi vào tầm mắt, giữa chùm sáng, những hạt bụi li ti trôi nổi trong không trung. Nắng đáp xuống chiếc bàn cũ kĩ, tạo thành hình chữ thập, kéo dài qua gương mặt nam sinh, giống như luồng sáng trên sân khấu.

Những ngày thật lâu về trước, khi mới quen, cô ồn ào đứng xen lẫn trong đám người, một chú hạc tỏa sáng giữa bầy gà nhỏ. Người chủ trì buổi lễ rất hài hước, có tài kể chuyện tếu táo khiến mọi người bật cười. Đẹp đẽ nhất có lẽ là ánh sáng rực rỡ chiếu trên bề mặt. Cô nổi bật giữa một đàn người chỉ biết tranh biện bằng cách học thuộc lòng bài ghi tiếng Anh, cười kiêu ngạo giữa một cuộc đua kịch liệt. Thậm chí sau đó, khi đến thư viện mượn sách cũng phải tránh né rất nhiều người muốn đến làm quen. Có lẽ, nguồn sáng của một ai đó chính là như thế.

Ở một góc khác, cậu nam sinh im lặng không quan tâm đến sự đời. Mặc một chiếc áo sơ mi đồng phục trắng phau, đôi mắt hơi hột đánh giá những đám đông ồn ào. Tất cả mọi thứ như chứng minh cho sự không nhiễm bụi của cậu.

Nhưng chẳng ai biết, cậu thiếu niên có gương mặt góc cạnh tuần tú kia, cho dù chống cằm cũng không tập trung làm bài được, bởi vì lòng đã hướng về cô gái không ai với đến được kia.

Cuối cùng nhờ một sự cố giao thông mới thật sự biết nhau. Đôi mắt này bỏ qua mọi sự rườm rà, nhưng chỉ dám liếc cô một lần chứ không dám nhìn lại.

Cậu ngồi xuống, nhìn người trong mắt mình một cách rõ ràng.

Cậu nam sinh ít nói kia đã tự tay tạo nên sự che chắn lớn lao nhất một thời tuổi trẻ, chỉ một câu: “Vì mình muốn thi chung trường đại học với cậu” cũng đã đủ rồi.

67>>

Phong ba cho lần để cử vẫn chưa lắng xuống. Sau đại học F, các trường khác cũng mở màn “tự tuyển sinh”.

Vân Huyền vẫn còn phân vân giữa đại học sư phạm và đại học Đại Dương. Trong lúc đó, hai người bạn thân lại dắt tay nhau vào đại học F, điều này càng khiến cô gái nhỏ nhụt chí.

“Sư phạm tốt hơn ngành thủy sản, nhưng thành tích của Vân Huyền rất khó tranh giành... Có lẽ là thiếu chút nữa.”

“Đâu chỉ có một chút.” Dương sự tỏ vẻ tự biết mình biết ta.

Nhưng những người còn lại không biết nên nói gì cho phải.

Ba người chậm chạp bước lên lầu trên, Khê Xuyên nháy mắt với chỉ Hủy, cả hai cùng đứng lại.

“Sao thế?”

“A, tụi mình đi vệ sinh.”

“Lầu trên cũng có mà, các cậu đi đi nhà vệ sinh nào đấy?”

“A? Ở đây ít người hơn. Vân Huyền, cậu đừng chờ nhé, mau về trước đi.”

“Nhưng mà... Ở này...”

Trước mặt cô nữ sinh mờ mịt chỉ còn bóng dáng chạy trốn chết của hai người bọn họ. Cô đứng một lúc rồi mới đi lên lầu.

Người chạy trốn chết phải thẳng đường đến tận phòng tự học, chắc chắn người kia không thấy họ nữa mới dám dừng lại thở hổn hển.

“Thật thất bại. Đến việc vào thư viện cũng phải lén lút như vậy.”

“Nếu không thì sao chứ? Chẳng lẽ nói với cậu ấy chúng ta tìm sách tham khảo “tự tuyển sinh”?”

“Chắc cậu ấy không nhảy cảm vậy đâu.”

“Nếu là lúc này, dây thần kinh sẽ tự nhảy bén thôi.” Khê Xuyên nói xong thì đột ngột dừng lại, nhìn về Chỉ Hủy rồi chen thêm một câu. “Ngoại trừ cậu.”

“Mình đâu có ngơ ngác thế.” Chỉ Hủy không chịu nhận, cô giảm tốc độ để cùng Khê Xuyên đến thư viện.

“Không có sao? Vậy Chỉ Hủy...” Khê Xuyên quay đầu lại, như đang thưởng thức một bộ phim hài. “Cậu nói đi, cậu muốn mượn sách gì?”

“Mình? À...Môn Ngữ Văn”

“Cậu còn không chịu nhận?...”

“...”

“Đây mà không phải là ngơ ngác?” Khê Xuyên như đang dạy dỗ đứa em gái nhỏ. Cô lấy một quyển sách dày cộp từ trên giá xuống, đưa cho Chỉ Hủy.

“?”

“Trước đây mình có hỏi vài người đi trước, trong 300 câu ra đều có 200 câu tổng hợp từ các môn xã hội. Ban tổ chức thi của đại học F ghi rõ bao gồm Ngữ Văn, Lịch Sử, Chính Trị, ba môn học bài. Thật ra đề bài rất linh hoạt, hỏi rất nhiều vấn đề liên quan. Nhưng rất ít ra trong sách giáo khoa vì Triết Học trong phần Sử đã chiếm phần lớn rồi.”

“Mình biết đều tuyển sinh không theo khuôn khổ bình thường nhưng không ngờ lại dùng Triết học.”

“Không chỉ vậy đâu. Trước đây còn có một người được phỏng vấn thế này: “Giá trị của một cây xanh nằm ở đâu.”

“Mình cứ nghĩ đây là đề của bên tự nhiên.”

“Nhưng bây giờ chúng ta chưa cần chuẩn bị những thứ đó. Mình chép bài môn Lịch Sử và Ngữ Văn rất đủ, cậu còn muốn mượn không?”

“...Cảm ơn” Khê Xuyên nghe thấy âm thanh mỏng manh này thì hơi trật nhịp, nhưng sau đó thì vui vẻ mỉm cười đi qua giá sách kế bên. Vậy nên không nghe thấy tiếng thở dài sau đó.

Tại sao Khê Xuyên lại tốt đến vậy?

Khiến cô gái lớn lên trong hào quang từ bé như cô lại cảm thấy thua chị kém em?

Nhưng mà, “độc nguyên” Tỉnh Nguyên nói là thế nào? Chẳng lẽ vì ai đó nguyên rửa mà cậu ấy cứ té mãi? Nhưng dùng cách gì mà linh nghiệm vậy được? Cô từng nhìn diễn viên đóng trong tivi, nhưng không biết là sử dụng cây kim đâm lên búp bê ghi rõ ngày tháng năm sinh hay là nuôi loại độc bốn bốn tám chín ngày rồi sau đó để nó cắt ruột linh hồn người khác.

Đầu óc nghĩ đến phương phát vô cùng kì quặc này cũng là lúc bàn tay không tự chủ được, xẹt ngang qua giá sách. Đợi đến lúc phản ứng lại đã thấy chồng sách nghiêng nghiêng đổ xuống, không kịp nữa rồi.

Hàng loạt cuốn sách xếp chỉnh tề rơi ầm ầm xuống dưới. Vô cùng lộn xộn.

“Ôi trời ơi!” Chỉ Hủy đau đến mức ngồi xổm xuống ôm đầu.

“Không sao chứ?” Khê Xuyên vội vàng chạy từ bên kia qua, đỡ lấy Chỉ Hủy đang khụy xuống.

Nước mắt chỉ chực trào ra, ai ngờ lại bắt gặp một bàn tay của cậu con trai quen thuộc.

Khê Xuyên ngạc nhiên ngẩng đầu, người đang nhặt từng cuốn sách bị rơi xuống lên ngoại trừ Tạ Tĩnh Nguyên còn có thể là ai nữa?

“Lần thứ mấy như vậy rồi?” Câu đầu tiên Tĩnh Nguyên nói khiến Khê Xuyên ngẩn ra vài giây.

“Sao? Không phải lần đầu à?” Khê Xuyên hỏi.

Những bàn đọc sách gần đó vang lên tiếng cười nhạo. Chỉ Hủy quay đầu nhìn, hầu như đều là người quen của cô.

Tĩnh Nguyên không trả lời, nhưng Khê Xuyên đã biết được đáp án khi nhìn thấy cô thủ thư vọt vào với tốc độ ánh sáng. “Lại là em nữa à?”

17. Chương 16

68>>

“Năm lần trong ba năm?”

Tạ Tĩnh Nguyên gượng gạo gật đầu.

“Nếu nói như vậy thì mỗi học kì gây chuyện một lần?”

“Phỏng chừng là thế thật.” Cậu bổ sung.

“Chỉ Hủy, cậu cố tình đấy à?” Khê Xuyên ngạc nhiên nhìn cô gái đang ngơ ngác bước xuống từ tầng lầu trên. “Không phải Thánh Hoa có quy định ‘Nghiêm cấm phá hoại của công’ sao?”

“Là do trường mình đặt đồ lộn xộn!”

Cậu nam sinh cười nhạo, từ chối không đưa ý kiến rồi bước nhanh về phía trước.

Khê Xuyên đi phía trước cùng Tĩnh Nguyên. Bởi vì bị bắt gặp chuyện mất mặt nên Chỉ Hủy ngượng ngùng dậm bước theo phía sau. Lúc băng ngang qua bảng thông báo kết quả thi, bọn họ đồng loạt chậm bước lại. Chiều hôm qua mới thi xong, vậy mà có kết quả rồi, các thầy cô đứng là rất ưu tiên cho lớp mười hai.

Trên bảng thành tích môn Văn. “Liều Khê Xuyên 589 điểm” mà theo sát phía sau là “Tạ Tĩnh Nguyên 589 điểm.”

“Chắc chắc. Xem chừng không có ngày cậu ngóc đầu lên rồi.” Khê Xuyên cười cợt lắc đầu rồi tiếp tục đi xuống lầu dưới.

Cậu nam sinh cười, không để ý, cũng đi theo, nhìn có vẻ rất rộng lượng “cho cậu tự đắc một lần”.

Bầu không khí hòa hợp còn chưa kéo dài được nửa phút đã nghe thấy một giọng gọi hô to lên từ phía sau. “A! Thi ra là cậu làm!” Hình như đây là giọng của Chỉ Hủy, sau đó vọt lên trên mà không thấy bóng dáng đâu nữa. Khê Xuyên là người đầu tiên phản ứng lại, cô ấy cũng vội vàng chạy lên trên lầu.

“Khê Xuyên, là cậu ấy!” Ngón tay cô chỉ vào một nữ sinh mập mạp. “Lần nào cũng tháo tên cậu xuống để nguyên rửa.”

“Nguyên rửa mình?” Khê Xuyên lục lại trong đầu, chắc chắn cô chưa gặp cô gái này bao giờ. “Tôi có biết cậu không?”

“Cậu, cậu không xứng đặt song song với tôi.”

“Sao?” Nhất thời, Khê Xuyên không biết phải phản ứng lại thế nào.

Đối phương nhân lúc Khê Xuyên chần chừ bắt đầu kể lể, càng nói càng trôi chảy: “Trong trường học này, chỉ có Tạ Tĩnh Nguyên được phép đứng ngang hàng với tôi. Cậu không xứng!”

“Tương Li, cậu có bệnh phải không? Đã quá quắt vậy rồi mà còn đòi hợp tình hợp lý?” Chỉ Hủy đập vai cô gái mập mập đó.

Đôi mắt Khê Xuyên nhìn trên danh sách thành tích của môn Văn, ngoại trừ tên của cô bị tháo xuống ra thì người theo sát phía sau là “Tạ Tĩnh Nguyên”, xuống thêm nữa... Là “Kinh Chỉ Hủy” không hề có “Tương Li”.

Chẳng lẽ...

Khê Xuyên đột ngột ngoay ngoặt qua bên bảng thành tích ban tự nhiên.

Quả nhiên, người đứng đầu tên “Tương Li”.

Thì ra “cậu không xứng đặt song song với tôi” là như thế này.

Sao suy nghĩ kì lạ như thế?

“Có chuyện gì vậy?”

Giọng nói thông thả của Tĩnh Nguyên vang lên từ đằng sau.

,

Khê Xuyên quay lại nhún vai bất đắc dĩ, gương mặt cô tỏ vẻ “học sinh Thánh Hoa toàn là những kẻ đầu óc kì quặc.” Mà bên kia, chỉ còn lại Chỉ Hủy và cô nữ sinh kia. Nhìn thấy Tĩnh Nguyên, cô ấy luống cuống, thụp đầu xuống.

Tất cả Chỉ Hủy đều nhìn thấy. “Tương Li, có phải cậu thích thầm Tạ Tĩnh Nguyên không?”

Cô nữ sinh mập mập đỏ ửng cả mặt, cố gắng đẩy Chỉ Hủy ra rồi chạy như bay vào lớp A, biến mất trong một dãy hành lang khác. Tiếng bước chân vẫn còn vọng lại.

Chỉ còn ba người mờ mịt đứng tại chỗ.

“Trời, thật là lạ lùng.” Một lúc lâu sau, Khê Xuyên mới phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Ừ.” Tâm trạng đang tốt, Chỉ Hủy khoát tay Khê Xuyên. “Nếu vậy sau này cậu sẽ không té ngã nữa.”

“Hả?” Khê Xuyên ngạc nhiên dừng lại.

“Ừa, không phải độc nguyên được giải rồi sao?”

“Độc nguyên?”

“Cậu, cậu, cậu không phải trúng nguyên à?”

“Ai nói vậy?”

Đầu ngón tay Chỉ Hủy chỉ về phía cậu nam sinh đã lạnh lẽo chuồn xuống lầu. Để lại hai cô nữ sinh phía sau hét âm lên: “Tạ! Tĩnh! Nguyên! Cậu nói gì thế hả?”

69>>

Tiếng chuông vào tiết vang lên, ba người vội vàng quay về lớp học.

Hứa Dương đã viết được hơn nửa bảng trong khi học sinh phía dưới đang tiếp tục đùa giỡn.

Vừa mới trở lại chỗ ngồi, Liễu Khê Xuyên đã bị Hứa Dương kêu đứng lên, tưởng đâu cô lại lên bảng giải bài gì đó, hóa ra lại nhận được thông báo: “Hôm nay em không cần làm bài.”

Còn chưa hiểu ra sao, thầy Hứa Dương đã tiếp tục gọi Tạ Tĩnh Nguyên: “Tạ Tĩnh Nguyên, em cũng thế.”

Cả phòng học bất chợt im lặng lại, hôm nay thầy có vấn đề nên mới nhầm lẫn đó chứ?”

“Đừng nhìn thầy. Thầy chỉ muốn biết tại sao mỗi lần ôn tập trong lớp, thành tích toàn thể rất ổn, nhưng cứ kiểm tra cuối tháng, chia từng bàn ra thì lại thụt lùi.”

Khê Xuyên chắc lưỡi. Mỗi lần ôn tập là nhờ cô, Tỉnh Nguyên và Chỉ Hủy làm xong trước rồi đưa cho cả lớp chép. Nếu Hứa Dương biết chuyện này thì không rõ hậu quả sẽ đáng sợ ra sao nữa.

Cả lớp hùa phe nhau lừa thầy dối cô? Cả lớp đều chột dạ, đều cúi gầm mặt xuống.

Hứa Dương gọi một loạt học sinh lên bảng giải bài, ai nấy đều do dự rất lâu, lúc cầm lấy viên phấn trắng trong tay cũng run run, không thể bắt đầu viết.

Bầu không khí áp lực nhanh chóng lan tỏa ra cả phòng. Những người ngồi dưới cũng không dám nhúc nhích.

Gọi thêm vài ba người nữa, vẫn là kết quả như cũ.

Thầy Hứa Dương nén giận, cầm quyển sách giành cho giáp viên quay lại chiếc bàn trên bục. “Tất cả đặt đề cương ôn tập ra trước mặt, thầy kiểm tra bài cũ.”

Đa phần học sinh trong lớp đều biết lo trước, đã chép bài ngay từ sáng rồi. Nhưng cũng còn vài người chỉ lo mỗi chuyện tuyển sinh, chưa chép gì cả, Vân Huyền là một trong số đó.

“Sao lại thế?” Thầy giáo cố gắng chưa bộc phát ra nhưng giọng nói nghiêm nghị thấy rõ.

Thầy lấy quyển bài tập của Chỉ Hủy ở bên phải, nét chữ tinh tế lấp đầy phần kín chỗ bài làm. Vì vậy mà hoàn toàn đối lập với Vân Huyền trống rỗng. Người bên ngoài xem đã thấy sốt ruột, người trong cuộc không kiềm được, nước mắt tràn ra.

Không lấy được vị trí xét tuyển.

Đại học mong muốn trở nên xa vời.

Ngây người một lúc lại bị giáo viên la mắng vì chưa làm bài tập.

Giống như mọi sự không hay ho trên thế giới này đều rơi xuống đầu cô.

Hứa Dương nhìn thấy Vân Huyền khóc cũng không đành lòng, cuối cùng đặt hai quyển vở về chỗ cũ, thở dài bảo mọi người bắt đầu học. Vân Huyền vẫn cúi đầu, cô gái nhỏ biết có rất nhiều kẻ sẽ vui sướng khi người khác gặp chuyện, nhưng người cô để ý nhất chính là bạn nam ngồi bên cạnh kia.

Thật mất mặt.

Thứ nước mắt rơi xuống trang vở luyện tập của mình, sự mệt mỏi bao ngày nay như ứa tràn ra, không còn e ngại gì nữa.

70>>

Bàn làm việc của Thiệu Như đối diện cửa, khi cô vừa ngẩng đầu lên thì thấy Hứa Dương lướt đến như một cơn gió. “Ồ? Không phải anh nói sẽ không đến văn phòng của em vào giờ làm việc sao? Ba quy định của chúng ta hết tác dụng rồi à?”

“Anh lấy tư cách giáo viên dạy Toán lớp K bàn bạc với chủ nhiệm lớp K là em.” Hứa Dương nghiêm túc nói, sau đó đặt một tập giấy trên tay xuống. Nhìn các thầy cô khác cười tỏ vẻ “có gian tình” thì bất lực không thôi.

“Sao thế?” May mắn cuối cùng Thiệu Như cũng chịu nghiêm túc.

Tập giấy đó được đẩy đến trước mặt cô. “Em xem đi, không làm bài tập, kết quả thụt lùi, cứ tiếp tục như vậy thì không ổn.”

“Số người đủ điểm là bao nhiêu? Bấy... Còn lại đều thiếu?”

“Vậy nói chuyện được chưa?”

“Anh định thế nào?”

“Còn thế nào nữa? Lúc tan học anh có nói với các em ấy, ngoại trừ Tạ Tĩnh Nguyên, Liễu Khê Xuyên và Kinh Chỉ Hủy ra tất cả ở lại, anh dạy bù.”

“Không phải vậy chứ?” Thiệu Như vừa định phản đối thì lại nhìn thấy Văn Anh trước cửa muốn vào cũng không được, muốn đi cũng không xong. Cô ngoắc tay gọi em ấy vào rồi quay sang nói với Hứa Dương: “Vấn đề này chúng ta thảo luận sau. Em có gọi Văn Anh đến.”

Hứa Dương ngồi sang một bên.

“Văn Anh ơi, lần tự tuyển sinh này em có nghe tin chưa? Cả lớp đều đến tìm cô rồi, chỉ có em là không phản ứng gì cả. Em chưa nghĩ ra mình muốn học trường nào hay chưa nắm chắc?”

Cô nữ sinh cúi đầu, không phản ứng.

“Thật ra, thành tích của em trong lớp cũng ổn định, chỉ cần không quá viễn vông thì có thể cố gắng mà.”

“...Cô ơi... Không cần đâu.”

“Không cần?” Hứa Dương ngồi bên không kiềm được chen miệng vào thì bị Thiệu Như lườm nguyệt phải ngồi yên.

Thiệu Như quay trở lại với sự ôn hòa. “Nói cô nghe, sao em lại nghĩ vậy? Không tin vào bản thân hay không có môn nào đặc biệt thích?”

“Cô ơi... Em... Không thi đại học được đâu.”

“A? Vì, vì sao?” Vừa nghe câu trả lời này, Thiệu Như cũng không thể thông dong được nữa.

“... Mẹ em nói sau khi tốt nghiệp sẽ về nhà quản lý xí nghiệp của gia đình, với cả em cũng không muốn lấy vị trí của người khác...”

Cô gái còn chưa nói xong, thầy Hứa Dương đã ngắt lời. “Như vậy sao được! Yêu cầu vô lý!”

Văn Anh ngẩng đầu, yên lặng nhìn thầy dạy Toán đang tức giận trước mặt.

Hứa Dương trầm ngâm một lát, lại mở miệng nói: “Chuyện này thầy sẽ gọi điện bàn lại với mẹ em một chút. Em về trước đi, đừng dễ dàng buông bỏ việc học hành như vậy, được không?”

Văn Anh gật đầu rời khỏi văn phòng. Chỉ còn lại Thiệu Như nhìn Hứa Dương với vẻ không thể diễn tả rõ. “Anh nói đi, em là chủ nhiệm lớp hay anh là chủ nhiệm lớp?”

“Nhưng mà Thiệu Như, Vân Huyền muốn đăng ký trường nào?”

“Vân Huyền, để em nhớ. Em ấy đăng ký sư phạm, nhưng em nghĩ là không ổn nên cố vũ đăng ký qua đại học đại dương. Sao thế?”

“Một học sinh không nỗ lực như Vân Huyền lại bất chấp tất cả đăng ký sư phạm. Một học sinh chăm chỉ như Văn Anh ngay cả quyền lợi học lên đại học cũng không có. Thế giới này vô lý thật.”

“Này! Anh cảm khái gì chứ? Đừng có chuyển đề tài! Em nói cho anh biết, em không đồng ý với việc chiều nào anh cũng ở lại dạy bù! Nếu vậy thì em phải ở lại trường chờ anh hay về nhà một mình hả?”

“Vì lớp em không có tinh thần cơ mà! Lớp K là lớp của em đó.”

“Em không quan tâm.”

“Không phải lúc này em nhấn mạnh lớp K là do em chủ nhiệm sao?”

“Chuyện này là chuyện này, chuyện kia là chuyện kia!”

71>>

Theo thời khóa biểu cho trước, giờ tự học là lúc Thiệu Như lên lớp, tất cả học sinh lớp K đều theo khuôn phép vào chỗ ngồi, cả tầng đều rơi vào sự im lặng. Khê Xuyên không cố ý đi dạo trong lúc này, chẳng qua cô ngủ quên trong vườn cây. Lúc vội vã chạy về lớp học thì đột ngột chậm lại ở văn phòng môn Anh, dừng tai lên nghe ngóng.

Hành lang trống rỗng, tiếng người rất đột ngột, nhưng đó là tiếng của những người cô rất quen thuộc.

“Cuối cùng cậu muốn vào hay muốn ra?” Giọng của một cậu con trai.

Người nói đầu tiên chắc chắn là Chung Quý Bách, nhưng người sau... Lại không dám chắc lắm.

Khê Xuyên dừng bước núp sau một bức tường, tự mắng mình là kẻ nghe trộm nhưng lại không thể kìm nén lại. Đúng lúc cô còn đang mâu thuẫn, giọng nói gần trong gang tấc vang lên, không phụ sự chờ mong.

“Cậu cứ vậy thì thi vào đại học thế nào đây?”

Cô gái vẫn không trả lời lại.

“Nếu tôi là cậu sẽ không đăng ký vào học thủy sản đâu.”

“Sao?”

Giọng nói này chắc chắn là của Vân Huyền.

“Thi thứ mà mình thích ấy!”

“Nhưng mà...”

“Không phải lúc đi tỏ tình cậu rất hùng hổ sao?”

“Cái, cái gì? Cậu còn nhớ à?”

“Ưu điểm lớn nhất của tôi là tôi nhớ hết mọi cô gái tỏ tình với mình.”

“Gi?”

“Gi là gì? Nếu cậu thi đại học sư phạm, không chừng tôi sẽ quên chuyện này đi.”

“Quên đi?”

“Một trăm ngày nữa, tôi sợ sẽ quên mất. Đến lúc đó, cảm phiền cậu tỏ tình lại thêm lần nữa nhé!”

Tiếng bước chân lại vang lên, Khê Xuyên lại nép sát tường thêm nữa, đến thở cô cũng không dám. Cũng may cậu đi đến bằng cầu thang lầu kia. Cuối cùng cũng thở được rồi.

Nếu hôm nay giáo viên Anh Ngữ ở đây, có lẽ sẽ không nghe được cuộc đối thoại quan trọng như vậy.

Lúc trước ở Dương Minh, cô học trong một lớp có ý chí tranh đua rất mạnh, mọi bạn bè xung quanh như mình đồng da sắt, cả ngày chỉ biết vui đầu vào học và làm bài, bầu không khí ngọt ngào đến không thở nổi. Thậm chí có những khi một người mới đến đột ngột biến mất thì sau hai tuần trở lại, họ mới buồn bã nhận ra, đến tên mình cũng không ai nhớ.

Nếu như vậy, có lẽ những lớp cá biệt như này cũng tốt lắm, giống như Tỉnh Nguyên và Chỉ Hủy, Chung Quý Bách và Vân Huyền vậy. Nếu họ ở lớp A chắc chắn biến thành đối thủ cạnh tranh gay gắt, nào còn nói chuyện dễ dàng được như vậy?

Lên đến tầng bốn, bước gần lớp học của mình, cô cảm thấy mình kết luận hơi sớm.

Lớp cá biệt chính là... Giờ tự học không hề có hoạt động học hành gì cả, ồn ào còn hơn cả lúc tan trường.

Bởi vì lần dò bài giấy môn Anh không lý tưởng lắm nên có rất nhiều người bị cô giáo bắt phải học lại từ đầu. Tóm lại, tình trạng hiện nay có thể miêu tả bằng cụm “tiếng oán thán vang vọng đất trời.”

Khê Xuyên nhắc bước vô cùng cẩn thận, sợ rằng mình sẽ bị oán thán này giết chết.

Nhưng cô vẫn kịp liếc mắt qua người cũng mới về chỗ ngồi – Vân Huyền. Quả đúng là “tình yêu là nguồn năng lượng mạnh mẽ nhất”, hai ngày trước mặt mày còn xám tro thì nay đã bừng bừng sức sống.

Chung Quý Bách không ngồi ở chỗ, có lẽ đã lấy cớ luyện tập để tránh né việc ngồi bên cạnh Vân Huyền rồi.

Khê Xuyên cúi đầu cười thầm.

Mới vừa ngồi vào vị trí, đã nghe thấy tiếng thở dài của Chỉ Hủy cùng bàn, cô ấy cảm quyền “Triết Học giản sử” lên tiếng: “Cũng đã chế rồi.”

“Sao đấy? Ai chết?” Khê Xuyên mù mịt.

Chỉ Hủy mất một lúc sau mới bừng tỉnh khỏi cơn cảm khái đau thương: “Sokrates”

“...” Dưng cô thấy thật bất lực. “Này này này, cậu... Đang học về cuộc đời của các triết gia à?”

“Ừ, đúng rồi. Mình đọc cuộc đời của họ.”

“Đại tỷ, thi vào không cần thí sinh bình luận đời người, họ chỉ hỏi quan điểm thôi!”

“Ể? Có chuyện này à?”

“Mình thua cậu rồi...”

(1) Sokrates: được coi là nhà hiền triết, một công dân mẫu mực của thành Athena, Hy Lạp cổ đại. Ông là nhà tư tưởng nằm giữa giai đoạn bóng tối và giai đoạn ánh sáng của nền triết học Hy Lạp cổ đại. Sokrates còn được coi là người đặt nền móng cho thuật hùng biện dựa trên hệ thống những câu hỏi đối thoại

18. Chương 17

72>>

Ngay lúc bị Khê Xuyên cười nhạo, bỗng dưng Chỉ Hủy nghe thấy có người gọi tên mình ngoài cửa, quay đầu nhìn lại, Thu Bốn Du đang cười híp mí ngoắc tay với cô.

“Có việc gì à?”

“Đến gọi các cậu đi họp.”

“Ừ? Gọi ai?”

“Còn ai nữa? Tất nhiên là cậu, Tạ Tĩnh Nguyên và cô bạn Xuyên gì đó mới đến nữa.”

“Liều Khê Xuyên.”

“Những ai giành được vị trí trong danh sách xét tuyển của đại học F thì xuống phòng hội đồng tầng ba họp nhé!”

“Được.” Chỉ Hủy định quay vào lớp thì nhận ra Thu Bốn Du chưa có ý định đi về, chắc là còn điều muốn nói. Đợi cho đến lúc cô ấy cười ngoác cả mồm, Chỉ Hủy đã đoán được tám chín phần cô ấy muốn hỏi gì, chợt cảm thấy đau đầu.

Quả nhiên. “Haha, đừng giả vờ nữa. Chuyện tình của cậu và Tạ Tĩnh Nguyên đã lan đến lớp mình rồi.”

“Chuyện tình gì chứ? Bọn mình có gì đâu.”

“Chắc chắc, còn giấu giếm gì nữa? Ngay cả vị trí xét tuyển cũng tặng cho cậu còn gì?”

Chỉ Hủy không biết đáp thế nào, đành thui nhẹ phần sườn sườn của cô ấy một cái. “Đừng nhiều chuyện!”

“Sao gọi là nhiều chuyện được? Lúc trước Tạ Tĩnh Nguyên chuyển lớp bọn này đã nghi ngờ rồi. Giang Hàn bảo bây giờ hai người các cậu như đôi “thần tiên quyết lữ” ấy.”

“Không có! Để mình coi, lời đồn là do tên Giang Hàn đó phát tán đúng không?”

“Ừa? Sao cậu biết hay thế?”

“Nghĩ bằng ngón chân cũng biết! Không phải cậu ta cài gián điệp vào lớp mình à? Nhọc công lúc trước mình giúp cậu ta.”

Thu Bốn Du cười rộ lên, vỗ nhẹ Chỉ Hủy. “Lần trước cũng là cậu và Tạ Tĩnh Nguyên giúp phải không?”

Chỉ Hủy nghẹn lời, bắt tay Thu Bốn Du lại.

Cô nữ sinh cười vui vẻ thoát ra. “Được rồi, không hề đổ oan cho cậu đâu. Nhanh chuẩn bị đi họp nhé!”

Mỗi lần họp học sinh như thế này ở trường trung học là lúc các thầy cô dạy dỗ không biết mệt mỏi đến khô hải. Đơn giản chỉ là cấp trên đưa công văn xuống, thầy cô giảng giải nhiệm vụ. Mỗi một trường đều có những quy định riêng trong phòng thi mà hằng năm đều thay đổi. Lúc này đây cũng là lần động viên trước khi thi, cổ vũ những học sinh ở đây bằng những lời lẽ không thực tế. Những người ngồi đây nghe đều buồn ngủ không thôi.

Liều Khê Xuyên – con người luôn làm theo ý mình, nay đã chịu không nổi ghé mặt vào viên bàn.

Tạ Tĩnh Nguyên như một chiếc máy, làm bài không ngừng, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của thầy chủ nhiệm bộ môn.

Không ai để ý đến Kinh Chỉ Hủy nhìn quanh quất với đôi mắt giận dữ.

Ai cũng bảo trường F chỉ đưa đến đây 50 vị trí, vậy mà bây giờ lại có ít nhất tám mươi người. Vậy ba mươi vị trí kia đi đâu mất?

Hay nói đúng hơn, đưa đến tám mươi vị trí, nhưng đã bị những vị ngồi trên cao kia bỏ vào túi bán kiếm tiền lời hết ba mươi.

Trong đám người có những gương mặt rất quen thuộc. Ví dụ như nữ sinh ngồi sau cô, Tề Giai, nhà cô và nhà cô ấy có ít quen biết. Lúc đi tiệc mừng cùng cha mẹ cũng đã gặp qua, hai nhà sống chung một tiểu khu, chuyện nhà kia nhà này đến biết. Cô rất rõ vị trí của cô ấy không thuộc top một trăm năm mươi.

Một chuyện, luôn có nhiều uẩn khúc.

Chỉ Hủy rất giận, một học sinh xuất sắc như Tạ Tĩnh Nguyên thiếu chút nữa bị xếp sau hai trăm con người. Đặc biệt theo lý thuyết mà nói, nếu Tạ Tĩnh Nguyên không hào phóng nhường lại vị trí, chỉ sợ người xếp dưới hai trăm là cô.

Chuyện vạ lây đến bản thân, cô càng giận hơn nữa.

Đúng là trước kia Khê Xuyên nói thật, trên đời này không tồn tại chốn công bằng.

Theo bản năng, cô nhìn qua Khê Xuyên. Đôi mắt cô ấy không nhúc nhích, ngủ ngon lành. Vô tình, cô lướt mắt qua tờ báo dưới tay cô ấy, trên đó ghi rõ chuyên ngành “Truyền thông báo chí”, Chỉ Hủy hơi run rẩy.

Năm trước, trường đại học F chỉ xét tuyển qua bốn người cho ngành này.

Ai cũng bảo thi vào đại học nặng mùi khói thuốc súng chiến tranh, Chỉ Hủy cũng chưa cảm nhận được điều đó, bởi lẽ cô chưa biết đối thủ của mình là ai, có phải là những người cách mình rất xa hay không.

Nhưng bây giờ cô bắt đầu lo lắng, nếu người bên cạnh cô là đối thủ thì phải đối mặt thế nào đây?

Cô liếc nhìn Tạ Tĩnh Nguyên đang điền vào nguyện vọng bên cạnh. Chuyên ngành muốn học là “Toán học”. Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Không biết đang lo lắng gì nữa.

73>>

Tuy nói là đối thủ cạnh tranh – nhưng khác với người rất thận trọng là cô, Liều Khê Xuyên đã lo chuẩn bị từ trước, nhưng không tỏ thái độ gì, thậm chí còn rất vô tư – lúc này đây, cô ấy trở thành giáo viên phụ đạo của Chỉ Hủy trước lúc xét tuyển.

Ngoại trừ sự cảm kích trong lòng ra, cô cũng còn giữ lại một chút ghen tị xen lẫn ngưỡng mộ của lần trước. Thế nhưng ranh giới của điều này quá mong manh.

Vô tư chia sẻ cho đối thủ tài liệu của mình.

Chuyện này Chỉ Hủy không làm được.

Thực lực không bằng người ta thì thôi đi, ngay cả tính tình cũng chẳng bì kịp.

Bóng cây loang lổ bên ngoài đổ xuống bàn họp, bên trong rất nhiều kẻ uể oải không thôi. Chỗ trống trong phòng họp đặt một chiếc đàn dương cầm, trên đó còn đặt một bản nhạc, rất kiểu cách như “Xin hãy hòa tấu”. Thường thì còn rất nhiều loại nhạc cụ phối với tiếng đàn nhưng âm thanh lại không hòa hợp lắm.

Thầy chủ nhiệm bộ môn đang lải nhải trên bục cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, dừng lại bảo nói đồng dục trên micro: “Cuối cùng, mời mọi người thưởng thức tiết mục hòa tấu do học sinh khối mười một biểu diễn.”

Chỉ Hủy cũng lười quay đầu lại nhìn, chỉ chống cằm ngẩn ngơ, nghĩ thầm: Đàn vậy đúng là hỏng bài, không luyện tập tốt ở nhà thì cũng đừng đến trường đem khoe chứ?

Hơn một nửa đều là những cô gái lớp mười một vô tư lự.

Nghĩ một lúc, âm thanh dừng lại. Một tiếng rít chói tai vang lên trong phòng họp, khiến đầu mọi người ong ong. Vậy mà Chỉ Hủy quay đầu nhìn lại, quả nhiên những người ban nãy đã quay về dãy cuối cùng.

Người huyền thuyên trên sân khấu lại tiếp tục. Chỉ Hủy ngồi yên lại, tự thấy nhạt nhẽo. Lúc này, Khê Xuyên đã tỉnh rồi.

Cô ấy vẫn hơi mông lung. Chỉ Hủy đưa tay lắc nhẹ trước mặt cô ấy mới kéo được người từ cõi thần tiên trở về.

Không biết ảo giác hay chẳng mà nụ cười lúc này của Khê Xuyên nom thật miễn cưỡng.

Đôi mắt chứa đựng điều gì đó không thể nói rõ.

Chỉ Hủy không tài nào lý giải được.

Lúc ra khỏi phòng họp, Chỉ Hủy và Khê Xuyên nấn ná lại sau cùng. Người luôn coi lãng phí thời gian là lãng phí sinh mạng như Tạ Tĩnh Nguyên tất nhiên không chịu được, tự mình về phòng học trước.

Nhưng mà, khi họ vừa đến lầu hai đã nghe thấy âm thanh chậm rãi của từng phím đàn vang lên.

Thong thả, nhẹ nhàng, luyến luyến.

Bất giác, mọi người đi chậm lại.

Một tiếng đàn bình thường thế thôi lại khiến một hàng dài nối đuôi nhau dừng chân.

Bước chậm, nhạc nhanh. Từng phím đàn tuôn chảy như dòng suối nguồn.

Một âm thanh xinh đẹp lộng lẫy. Mọi người khựng lại nơi cầu thang, ngay cả Tạ Tĩnh Nguyên cũng không phải ngoại lệ.

Tất cả ánh mắt đều dồn lên người từng là nhạc trưởng đàn hợp xướng – Thu Bốn Du.

” > Đó là Liễu Khê Xuyên!”

Một vùng trí nhớ như xoay tròn theo khung nhạc.

Ánh dương chói lóa nơi chân trời, ánh sáng vươn mình qua bụi cây rậm rạp đặt chân trên nền đất, xung quanh từng thân cây mọc lên lớp hoa trắng phau dịu nhẹ. Cho dù hoa đẹp đến bao nhiêu thì qua mùa rồi nó lại biến mất trước hơi thở lạnh lẽo của khí trời. Một cô gái mặc bộ đồng phục của Dương Minh, mái tóc dài ngang eo, vấy bẩn trên tất một chút. Cô nở nụ cười không vướng bụi trần, ngồi xuống trước đàn dương cầm. Âm điệu tuôn ra từ đầu ngón tay, khiến mọi người đều chú ý đến người con gái xuất chúng này...

Nhưng tại sao sau đó...

Bằng qua vùng hoa đẹp để lại tìm thấy một sa mạc tuyệt vọng vô ngần?

Một nữ sinh lúc nào cũng kì quặc, người đã vỗ vai cậu hỏi câu tiếp theo của “Cầu lợi quốc gia sinh tử dĩ” là gì, người đã tấu một khúc ca tuyệt vời bằng những ngón tay, người đã từng giơ tay lên nói với cậu: “Cậu rất xinh đẹp!”... Người mà cách đây vài giờ đã nói với bạn cùng bàn rằng: “Thi vào không cần thí sinh bình luận đời người, họ chỉ hỏi quan điểm thôi!”

Không phải là chỉ mình cô, mà là cả hai cô gái ấy. Một người từng là nhạc trưởng của dàn hợp xướng, cô gái luôn dẫn đầu mọi hoạt động văn nghệ. Một người là tài nữ kiêu ngạo của chuyên Anh, trước đây vui vẻ phóng khoáng bá vai nhóm bạn nam trên sân bóng rổ, cứ đến tan học là đứng trước quầy hàng ăn vặt tít ta tít. Trước đây, lòng không vẩn đục, thuần khiết như tuyết trắng, nay mọi cảm xúc đều thay đổi theo từng bài thi.

Cát sa mạc chảy cuộn cuộn, bốc lên tứ bề, để lộ ra loang lổ cơ man xương động vật bên dưới.

Cho nên mọi điều tốt đẹp mơ hồ trong trí nhớ.

Bọn họ đều đã quên mất, cô gái đó là người đã khiến bất kì ai ngưỡng mộ đến mức nào.

Chỉ là đến khi nghe thấy tiếng đàn mới giật mình nhớ lại.

Cô ấy là Liễu Khê Xuyên.

“... Khê Xuyên.”

Chỉ Hủy đứng bên cạnh đàn dương cầm, khẽ kêu tên cô ấy.

Lần đầu tiên hai người họ gặp nhau không phải là tình cảnh cô gái vụng về ngã nhào trên nền đất. Hai năm trước, lễ hội của thành phố được tổ chức tại Thánh Hoa. Cô đã giới thiệu trên sân khấu bằng chất giọng trong trẻo rằng: “Tiết mục tiết theo là độc tấu dương cầm “Canon” của Liễu Khê Xuyên đến từ trung học Dương Minh.”

Lúc ấy và lúc này, một khúc nhạc giống nhau nhưng tại sao lại buồn bã đến thế?

Tiếng đàn từ kịch liệt chuyển sang mềm mại, chậm dần thông thả rồi ngừng hẳn. Nước mắt của cô gái chợt rơi xuống, không hề hỗn loạn, giọt lệ len vào khe hở của phím đàn, lúc sau sẽ chẳng thấy đâu.

Cô nữ sinh tài hoa hơn người nhìn về phía cô, trong không gian yên tĩnh rõ ràng giọng nói của cô ấy: “Chỉ Hủy, tương lai chúng ta sẽ ra sao?”

74>>

Tương lai sẽ ra sao?

Ai biết được tương lai sẽ thế nào?

Cứ bị những hoài niệm cũ trong trí nhớ quán chân, bị những con sóng dữ ràng buộc, không thể bước qua.

Bóng ma men theo từng khoảnh khắc của tuổi trẻ, những điều rực rỡ nhất cũng có thể chóng tàn.

Sau này, chúng ta sẽ ra sao?

Lúc ở hành lang, Chỉ Hủy bị giáo viên Ngữ Văn lớp D gọi lại. Cô đành tạm biệt Khê Xuyên để đến văn phòng bên kia.

“Nếu lần này đoạt giải, không chỉ làm vẻ vang trường học, quan trọng hơn lúc thi vào đại học em sẽ được cộng thêm điểm. Cộng chung với cả điểm vốn có, thế nên phải dốc hết sức mình, đã hiểu chưa?”

Chỉ Hủy gật đầu, bên cạnh bàn làm việc của cô giáo là thẻ dự thi.

“Nhớ đừng viết văn phong khác người, chủ yếu em phải nắm chắc điểm. Đặc biệt đừng viết theo lối tường thuật, tiểu thuyết.”

Gật lấy gật để.

“Vòng sơ khảo lần trước em viết thành tiểu thuyết?”

“Dạ... Phải.”

“Dù sao cũng là cuộc thi toàn quốc, em không cần hiện đại hóa lối dẫn lời làm gì. Em có thể tham khảo một số bài văn mẫu trên mạng.”

“Em đã đọc hết toàn bộ văn mẫu từng đoạt giải rồi ạ, toàn viết theo khuôn khổ nhảm chán.”

“Không phải vấn đề chán hay không, mà đây là con đường thi vào môn Văn trong đại học. Em muốn làm mới cũng được nhưng phải đảm bảo giám khảo có chương mắt hay không.”

“Vâng.”

Cuộc đối thoại lại đi theo chiều hướng rầu rầu. Hai chữ “khuôn khổ” này chỉ nói thôi cũng đã rút cạn ý tưởng của Chỉ Hủy rồi, cô nghe một lần mà nổi cả da gà.

Mọi lúc viết văn, ai nấy cũng dùng câu mở đầu là: “Trong dòng sông chậm rãi (hoặc cuộn cuộn) sử.” Sau đó lại dẫn ý bằng những từ như. “Từ thơ toát lên ý nghĩ” hoặc “Bình phẩm một tách trà”. Còn chưa đề đến kết bài luôn là. “Một chốn thanh tịnh trong tâm hồn”.

Những thứ này áp dụng vào văn học hiện đại khiến người khác chán ngấy.

Những cuộc thi tầm cỡ thế này, đặc biệt là môn Văn, đều dùng hai từ “toàn quốc” để chấm dứt suy nghĩ của người khác.

Cách thức viết một bài văn luôn thể này, chia ra làm bốn ý, mỗi ý có một đoạn trung gian, bao gồm cả những đoạn triển khai thì có tổng cộng mười ba đoạn là tối thiểu. Mở đầu phải ngắn, đoạn thứ hai phải sử dụng phương pháp tu từ tạo bàn đạp. Hình thức luôn là nghị luận thể loại văn trữ tình.

Đúng là quy tắc vụn vẹo, vậy mà lại trở thành điểm then chốt trong việc thành tích cao lúc thi đại học. Đa phần các giáo viên đều dạy học sinh như thế.

Còn Chỉ Hủy chỉ xem như “làm thế nào để tránh được sự chú ý của người chấm” mà thôi.

Trong trí nhớ, có một lần Vân Huyền viết văn được khen ngợi giữa lớp, nghe đâu là cách sử dụng đoạn một câu rất hay. Chỉ Hủy tò mò mượn về, thiếu điều muốn cười sặc.

– Tôi tin rằng, ngược lại cũng vậy.

Đương sự lại nhún vai bất đắc dĩ: “Mình cũng không nghĩ ra được thêm câu nào có sức thuyết phục hơn.”

Tóm lại, thi quốc gia khác với thi đại học. Bởi lẽ số người tham dự đến bảy trăm ngàn người, không phải thí sinh nào cũng viết được một bài văn hơn một ngàn từ.

Cho dù có dự thi, thật lòng, Chỉ Hủy không quá ôm kì vọng với “trận đánh ác liệt” này.

Cô định quay đầu đi ra thì chợt phát hiện có gì không đúng lắm.

“Cô ơi, còn Liễu Khê Xuyên?”

“A, lần này em ấy làm bài không ổn lắm nên không vào vòng trong được.”

“Ồ, ra là vậy ạ.”

Cô nhớ mang máng rằng trong một bộ phim thanh xuân có một cảnh thế này.

Gia đình có hai cô con gái, mọi hoạt động của cô em lúc nào cũng bị che khuất bởi cái bóng của cô chị xuất sắc.

Lúc trước ở rạp chiếu phim, Chỉ Hủy đã từng rơi nước mắt vì đoạn độc thoại nội tâm của cô gái bị dồn vào đường cùng ấy.

– Chị ơi. Em cũng muốn mạnh mẽ đến mức tự bảo vệ được mình và cả bảo vệ được chị.

– Chị ơi. Em cũng muốn trở nên chói lòa như chị nhưng lại tìm đủ mọi cách để giấu giếm phiếu điểm với mẹ rồi.

– Chị ơi. Em cũng hy vọng có thể bình an lớn lên cùng chị, không sợ sệt vì quá nổi bật, gặp được một chàng trai tốt là mãn nguyện cả đời rồi.

Nhưng mà, em không làm được. Em không cam lòng, em không muốn trở thành bại tướng dưới tay chị.

Cô nhớ lại màn ảnh năm ấy. Vào một ngày nghỉ hè sau tốt nghiệp, cả đại gia đình đi leo núi. Nhưng ngày hôm Mặt Trời lộng lẫy nhất, lại là ngày không tìm thấy cô gái ấy nữa, cha mẹ cô ấy ngủ say, chị gái cô ấy

ngủ say, không một ai hay biết. Tất nhiên cũng không ai nghe được tiếng một cô gái mười sáu tuổi đứng trên vách núi vây kín sương mù, gào to về phía phương xa, tiếng vang nhộn nhạo từ tận đáy lòng.

Ba giờ sáng gió lạnh lướt qua, không ai nghe thấy tiếng khóc nức nở cuối cùng.

“Chị, em muốn trở thành chị.”

“Em chỉ muốn trở thành chị.”

“Trở thành chị”

Lúc này, vừa bước ra khỏi phòng giáo viên, lòng Chỉ Hủy rối như tơ vò. Mũi cô bắt giắc cay cay, nóng hổi trên đôi má, dùng tay chùi đi lại tạo thành vệt đỏ ửng.

Một suy nghĩ khác lại xuất hiện lúc không ai hay.

Chỉ Hủy bước đến ban công, ngồi xổm xuống, dụi đầu vào hai tay.

– Liễu Khê Xuyên, mình muốn vượt qua cậu.

– Mình sẽ vượt qua cậu.

Ai cũng biết rằng, trên đời này có một hiện tượng mang tên ảo ảnh.

Một khung cảnh con người hằng ao ước xuất hiện trước mặt nhưng khi vươn tay đến thì nhận ra rằng chỉ là hư vô.

Cho dù là thế giới mà mỗi ngày chúng ta nhìn hay nghe thấy cũng cách bức tường sự thật một khoảng không mờ mịt.

Một lời nói dối là một từ ngữ thiện chí an ủi con người, nó trở thành ảo ảnh đẹp đẽ nhất, khiến con người ta an lòng.

19. Chương 18

75>>

Đảo mắt cũng đã một tuần trôi qua.

Cuộc thi Ngữ Văn không chỉ mỗi Chỉ Hủy căng thẳng mà điều đó còn lan qua cả cha cô đang lái xe. Mùa đông lạnh lẽo, đứng dưới lầu đợi cũng đã thấy xương, cô đang đợi tại trường thi – cửa trường trung học Dương Minh.

Trước khi ra khỏi cửa còn bị mẹ dúi vào tay một quả trứng luộc.

Chỉ Hủy ghét nhất món ăn này.

Cho dù người ta có nói đây là một món ăn những gia đình sống tại nông thôn vất vả chăm nuôi lắm mới tạo thành, vị nguyên vẹn và bổ dưỡng, cô nữ sinh bốc đồng vẫn quay đầu ném vào thùng rác.

Những thứ không thích ăn cũng không kích thích vị giác được.

Nhưng khi bước vào phòng thi rồi, giám thị yêu cầu mọi người đọc bài, tự xác định đề, yêu cầu bài văn vượt hơn một ngàn chữ, bụng cô lại rép ầm ỉ.

Thật sự rất ngượng, cũng may chỗ ngồi ở phía sau, tất cả mọi người đều tập trung vào đề văn trước mặt, không ai để ý đến.

Cô tự nhủ với bản thân rằng, cho dù có chết đói cũng không thể hổng việc, nhất định phải làm xong bài thật nhanh, đi ra ngoài mua thứ gì đó bổ bụng mới là chân lý. Đến lúc viết đoạn kết, cô dùng chính sự mệt mỏi trong đoạn văn ấy để so sánh với sự tối tăm trong nhân cách của con người.

Nói đến, Chỉ Hủy cũng không phải là một cô gái xấu tính.

Dù rằng mọi khi luôn ghen tị với Liễu Khê Xuyên nhưng không bao giờ vui mừng vì người ta gặp nạn.

Nếu không thì cô chẳng vì lý do bất bình thường như đối bụng mà mặc kệ chuyện thi cử này.

Bảo sao Liễu Khê Xuyên thường xuyên nói cô là người tổng hợp của mọi loại bệnh thần kinh?

Cô nộp bài thi sớm hai mươi phút, sau đó ngồi bên trên bậc thang trước cửa siêu thị gần trường xử lý một ly mì ăn liền. Chắc chắn đây không phải là hành vi ứng xử của một học sinh ưu tú.

Vậy nên khi cậu nam sinh bất ngờ xuất hiện, nhìn gương mặt sưng sốt ngơ ngác của cô thì cười rộ lên.

“Mình nói thật, cậu phớt đời quá đấy!”

Ngẩng đầu nhìn lên. Ánh Mặt Trời lóa mắt, tia nắng ban mai như vây quanh dáng người của cậu nam sinh, trở nên lấp lánh trong đôi mắt cô.

Trong nháy mắt, không thể thấy rõ mặt nhưng giọng nói này quen thuộc đến thế, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Gương mặt phồng lên vì nhồi quá nhiều mì, bất chấp hình tượng ngồi dưới mặt đất, bởi vì tối hôm qua quá căng thẳng mà nay đôi mắt như gấu mèo... Tất cả miếng đệm này đều hướng đến kết quả – một người bắt gặp.

Đúng là không hiểu nổi ông trời đang có thiện chí tốt bụng tác hợp hay là một trò đùa dai nữa.

Nhưng mà nhìn bề ngoài của Tạ Tĩnh Nguyên, lòng của Chỉ Hủy hơi chùng xuống.

Hai tay khuôn vác bình nước Nông Phu Sơn. Một bên là bình xách tay, một bên là bình dung tích hai mươi lít.

Không phải chứ?

Đầu óc cô không nể nang gì, một đoạn nhạc thiếu nhi vang lên “Sáng sớm mù mịt ngày chủ nhật, con người lam lũ xếp hàng đi.”

Cô cười đến ôm bụng, thiếu chút nữa là sặc sụa.

Gương mặt cậu nam sinh đang nhìn xuống trở nên khó coi. “Này, cậu cười đủ chưa?”

Chỉ Hủy đứng lên vỗ vỗ phần bụi bám trên váy, nhìn cậu với vẻ mình là loại người thấy con người ta chật vật khuôn vác là cười đấy, thì sao nào. “Sao cậu mua lắm nước thế?”

Người khởi xướng phá hoại hình tượng của Tĩnh Nguyên chính là mẹ cậu.

“Mẹ mình bảo, nước đóng thùng giao đến tận cửa đều là giả đấy.”

“Thứ này mà làm giả được sao?”

“Ừ, mẹ nhìn thấy tận mắt người ta rót nước máy vào bình rồi đóng lại.”

“Thật ấy à? Cơ mà như vậy để cậu rèn luyện sức khỏe cũng được.” Gương mặt cô hơi giãn ra, đề tài vòng qua hướng khác. “Trước đây không nghe cậu nhắc đến nhà cậu bên cạnh trường Dương Minh.”

“Cậu cũng đã nói địa chỉ nhà cậu đâu.”

Lý do một đối một là sự công bằng rất đúng đắn, những người biết dùng rất dễ che lấp một điều gì đó.

“Vậy sao cậu không thi vào Dương Minh?”

“... Mẹ mình không tin tưởng...”

“Hả?” Cô hơi khó hiểu.

Cậu nam sinh chỉ tay về dãy phòng học phía sau trường Dương Minh. “Đó là dãy mới xây, nhìn rất đẹp nhưng hào nhoáng quá, không đáng tin.”

Trở thành trường trung học duy nhất trong thành phố chia làm hai khu vực, Dương Minh cũng có tư cách để kiêu ngạo.

Nhưng chính sự bắt mắt của nơi này luôn khiến mọi người lầm tưởng học sinh ở đây toàn là cậu ấm cô chiêu. Hơn cả, Dương Minh thành lập chưa được mười năm, mọi người không tin tưởng cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng hàng năm vẫn có không ít người lại vì cảnh đẹp nơi đây mà đăng ký thi vào.

Chỉ Hủy cũng từng có suy nghĩ như vậy trong đầu, nhưng cuối cùng vì cha cô phản đối quyết liệt quá nên đành thôi. Lúc ấy để mở rộng phạm vi tuyển sinh, trung học Dương Minh tổ chức buổi đi thăm quan thiết kế trường học cho các bạn phụ huynh. Chính điều đó khiến cha Chỉ Hủy hạn quyết tâm không đăng ký nơi này. Lý do là...

Âm khí quá nặng.

Điều duy nhất không ổn lúc thiết kế trường Dương Minh đó là phòng học không bắt sáng, ngay cả lúc ban ngày vẫn phải bật đèn. Điều này đã đưa ông Kinh đến kết luận trên.

Thật ra, với một người chuyển nhà chỉ vì “màu đỏ có thể gây ra ly hôn” như cha Chỉ Hủy, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra.

Đến phút cuối, người thật sự yêu cầu Chỉ Hủy thi vào Thánh Hoa là mẹ cô.

Vì tăng ca nên bỏ lỡ chuyến thăm quan, bà không chịu được, hôm sau lái xe đến xem trước trường học. Không ngờ bảo vệ trước cửa rất khắt khe, không cho bà đậu xe bên trong, đậu trước cổng trường cũng không được.

“Thái độ của bảo vệ cũng kém như vậy thì trường học thế nào được?” Có ăn khớp gì không?

Vậy nên, vận mệnh của Chỉ Hủy dùng hai lý do phòng học ánh sáng quá kém và thái độ bảo vệ ngoài cổng để quyết định.

Có đôi khi, người lớn cũng có những suy nghĩ rất vô lý.

Chỉ Hủy ngẩng đầu nhìn Tạ Tĩnh Nguyên không nói gì. “Nếu...”

“Sao?” Cậu ngạc nhiên nhìn cô.

Nếu phòng học Dương Minh không quá hào nhoáng, hoặc thiết kế tốt hơn, thái độ của bảo vệ nho nhã thêm một ít, có phải họ đã bỏ lỡ nhau rồi hay không?

Người gặp người cũng là một loại kì tích.

Cô nhớ lại, cách đây vài ngày trước có một người bạn đã trích dẫn câu danh ngôn: “Tôi nguyện đổi cả trăm năm không ngoảnh lại của kiếp trước để lấy một lần thoáng qua ở kiếp này.”

Nhưng có lẽ dùng trong tình cảnh hiện thực này lại trở nên khôi hài.

“Sao vậy?” Cậu nam sinh không thể hiểu được tại sao cô lại cười ngây ngô như vậy.

“À? Chắc là kiếp trước mình chết vì gãy cổ.”

“Hả?” Không hiểu sao cả.

Giây tiếp theo, cô lại tròn tròn hai mắt vì câu hỏi của cậu.

“Muốn đến nhà mình không?”

76>>

“Cha mẹ cậu không ở nhà sao?”

Ban đầu cậu còn gật gật, sau lại cười trêu ghẹo: “A... Ra là cậu lo lắng chuyện này...” Từ cuối cùng nhấn mạnh, có gì đó kì lạ.

Cô giật mình, đột ngột phản ứng lại, gương mặt đỏ ửng cả lên, tháo cặp ném vào người cậu: “Cậu... Lưu manh!”

Cậu nhẹ nhàng né qua một bên, tiếp tục cười. “Nhưng mà có một người cậu nhất định muốn đi.”

“Ai?” Không phải là Liễu Khê Xuyên chứ?

“Bạn trai tin đồn của cậu.”

“Bạn trai tin đồn? Bạn trai?” Không phải là cậu sao?

“Chung Quý Bách.”

Người cô hơi vỡ vụn.

Giống như chuyện Kinh Chỉ Hủy xinh đẹp là thế, mỗi vấn đề bị thần kinh, chuyện cô hẹn hò với cậu nam sinh huyền thoại trong trường là không thể nào.

Tại sao lại có việc Chung Quý Bách là bạn trai tin đồn của Kinh Chỉ Hủy? Đó là vào năm lớp mười, mọi người chỉ đánh giá nhau bằng vẻ bề ngoài, người nổi bật sẽ bị đàm tiếu.

Ngờ đâu giờ quá thành thật.

Tất nhiên người chậm tiêu như Kinh Chỉ Hủy chỉ biết bá vai Chung Quý Bách kêu gọi anh em lúc chơi bóng, phụ lại sự kì vọng của mọi người.

Vậy nên tin đồn không bao lâu sau liền biến mất.

Cậu đã giải thích đến việc cha cậu ta nhờ cậu phụ đạo cho, cậu chỉ nhận trách nhiệm của người hàng xóm mà Chỉ Hủy vẫn lòng vòng mãi ở chỗ vậy nên Quý Bách sống chung với cậu.

“Cha mẹ cậu ấy đi công tác, đến ăn cơm ở nhà mình thôi.”

“Thế thì hai người vẫn sống chung mà.”

Cậu hững hờ đi trước hai bước. “Hiện tại trong cộng đồng nữ sinh, chuyện đó rất phổ biến à?”

“Quyền cá nhân mà.”

“Thừa thôi.”

“Không có đâu.” Cô nhún nhảy bên cạnh. “Thi vào trường đại học áp lực lắm đấy nhé, thỉnh thoảng có chuyện tình của hai cậu nam đẹp trai như vậy tất nhiên mình phải coi rồi.”

“Hừ, thật à?” Cậu cười lạnh.

“Tất nhiên. Mình nói này, sao cậu lại có khuynh hướng bị lây bệnh của tên độc miệng kia thế?”

“Lây bệnh nữa cơ à?”

“Đương nhiên rồi. Sớm chiều làm bạn...A”

“A cái gì? Để ý bậc thang kia kìa!” Cậu nghiêng mặt qua, giọng nói không hề thay đổi. Quả nhiên, cô lại đi hai bậc như trước, suýt té ngã trên nấc thang.

Cô định quay lại mắng tên mặt lạnh bên cạnh một câu thì đã nghe thấy cậu thối nhẹ vào tai. “Cậu cũng bị Liễu Khê Xuyên lây bệnh rồi đấy.”

Thật mất mặt!

Trận đầu tiên, cô bại.

Đợi đến lúc về nhà Tạ Tĩnh Nguyên, Chung Quý Bách liếc liếc ngoài cửa một lát, phát hiện có người đến, lập tức bật dậy ngay chỗ sofa, tốc độ tắt tivi nhanh đến nỗi không thấy được. Hóa ra là Kinh Chỉ Hủy đến.

“Thì ra là cậu, làm mình sợ muốn chết, cứ nghĩ mẹ của Tĩnh Nguyên về.”

Chỉ Hủy không trả lời ngay, cô quay đầu hỏi Tĩnh Nguyên đang thay dép lê. “Cậu phụ đạo cậu ta vậy đó hả?”

Nam sinh ngẩng đầu, lấy ly mì ăn liền còn dở trên tay cô đặt lên bàn, quay mình vào phòng bếp. “Ăn cái này thiếu dinh dưỡng.”

“Đói quá!” Chung Quý Bách bước ra từ phòng bếp, thêm vào một câu.

Chỉ Hủy tự ý ngồi xuống sofa. “Chỗ ở của các cậu phong thủy tốt thật, có hai anh chàng đẹp trai thế này.”

“Đương nhiên.” Quý Bách không hề khiêm tốn.

“Nhưng mà không thể đựng được rồi, thật đáng tiếc quá đi mất.” Chỉ Hủy chỉ chỉ người trong phòng bếp. “Bao giờ thì hai người về chung nhà đây?”

“Hả?”

“Người này á, lên trường thì hướng nội khiến người khác lo lắng, hiền lành khiến mọi người đau lòng, ở nhà lại biết dọn dẹp nấu nước, đúng là không gì làm khó được.”

“Haha, mình cũng có ý này nhưng mà...” Quý Bách cười lưu manh dựa vào cô, khoát vai nói nhỏ vào tai. “Cậu và Vân Huyền phải tính thế nào đây?”

Trận thứ hai, hoàn toàn thảm bại.

Cho dù đều tuần tú, cho dù mọi cô gái đều ước ao, cho dù đều đã có người thương trong lòng và cả tinh thần đấu võ mồm mạnh mẽ. Nói đến vậy cũng không giống nhau.

Tạ Tĩnh Nguyên chắc chắn là một thiên tài dư sức vào đại học F.

Còn Chung Quý Bách dựa vào học bổng thể thao mà tuyển thẳng vào trường sư phạm.

Mười năm sau.

Một người trở thành thanh niên tuần tú đeo cà vạt rất mực lịch sự.

Một người thối còi ở sân thể dục chạy đông chạy tây, khi về nhà ghé ngang qua chợ ăn thứ gì đó, đến cửa rồi chỉ biết nằm trên ghế sofa, quát vợ mình mau dọn cơm.

Không hiểu tại sao cô lại tưởng tượng như thế, nhưng Chỉ Hủy rất mong người đó không phải là Vân Huyền.

77>>

Không thể nắm bắt được.

Bước ngoặt lớn nhất của đời người nhanh chóng vẽ ra.

Nếu không có giờ ra chơi trong lớp, có lẽ rất khó gặp được Vân Huyền và Chung Quý Bách.

Từ đầu tuần này, sau giờ tan học, tất cả học sinh ưu tú tham gia xét tuyển đều phải tập trung ở lễ đường nghe giảng bài, còn những người khác của lớp K phải ở lại lớp làm bài tập Toán theo hướng dẫn của Hứa Dương.

Những ngày này thật gian lao.

Giáo viên trên bục giảng hướng dẫn phương pháp làm bài, cách nói chuyện dong dài khiến mọi người mất kiên nhẫn. Khê Xuyên lại ngủ, Tĩnh Nguyên lại làm bài. Không một ai nói chuyện.

Hai cô gái ngồi bàn sau đang thì thầm với nhau, giọng nói rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe loáng thoáng tiếng lú lú.

“Đề thi năm trước hỏi về sự cống hiến của Dung Hoành đối với việc vận động giao lưu với nước ngoài.”

Một người hỏi lại: “Dung Hoành là ai?”

Đây cũng là thắc mắc của Chỉ Hủy. Nhưng tiếng lật sách loạt soạt vang lên, tiếng người bị chôn vùi.

Chỉ Hủy không để ý lắm nhưng bản năng của con người là sự nghi ngờ. Suy tư một chốc cũng quyết định lật sách Lịch Sử ra.

Cô tìm nội dung giao lưu với nước ngoài nhưng không thấy đâu.

Tỉ mỉ đọc lại từng chữ, cuối cùng giữa những hàng chữ tư liệu bối cảnh tìm thấy hai từ “Dung Hoành”.

Chỉ là sơ lược, lại không nằm trong phạm vi dạy học.

Đề ra học búa đến nỗi thầy cô cũng bức xúc.

Nhưng Chỉ Hủy không tự nhủ được toát mồ hôi lạnh, sau lưng lại có người đâm theo, tiếp tục nói đến chuyện cậu ta đã giải bao nhiêu đề. Cuối cùng cô cũng cảm thấy bất an.

Nhìn thấy Chỉ Hủy bên này hơi khác lạ, Tạ Tĩnh Nguyên dừng bút, nhắc mắt lên. “Sao thế?”

“Mình... Mình... Đang suy nghĩ...”

Cậu hơi ngước đầu lên, cổ vũ cô nói hết.

“Sắp thi rồi, mình hơi luống cuống.”

“Sao?” Hơi bất ngờ.

“Sắp xét tuyển rồi, mình rất lo.”

“Cậu mà cũng vậy à?”

“Trước khi thi học kì mình cũng luống cuống như vậy, từ nhỏ đã thế rồi.” Để cường điệu thêm, cô còn thành thật gật đầu, tỏ vẻ mình đang kể đúng chuyện.

“Vậy trước kia cậu.” Nam sinh còn muốn nói gì đó đã bị đôi mắt liếc đến của giáo viên ngăn lại.

Hai người cúi đầu làm bộ làm tịch xem bài thi trước mặt. Cuộc đối thoại cắt ngang như thế.

Thật ra cô là một cô gái vô tâm vô tính, làm gì sợ sệt như vậy?

Chỉ là cậu đã giúp cô rất nhiều, nhiều đến khó thở.

Lần thi này không còn đơn giản như vì cô đói bụng mà nộp bài sớm nữa. Đó là quyết chiến.

Vì cậu, nếu thất bại trong lần xét tuyển này, cô biết lấy gì để văn hồi danh dự đây?

Cô luống cuống bởi lẽ không muốn phụ lòng cậu.

78>>

Còn có một ảo ảnh khác nữa.

Cho dù ngục trang dưới sự nhường nhịn nhưng cũng chẳng trách được tuyên án.

Thật ra người từ đầu tới cuối thật lòng muốn giúp đỡ bọn họ cũng chỉ có một mình Hứa Dương mà thôi.

Cô biết mình đang giả nhân giả nghĩa

Đối với chuyện cả lớp đều đậu đại học, ngay cả lớp A còn không dám chắc thì lớp K cũng biết là bất khả thi.

Đã dự đoán được từ trước rồi.

Rồi thì những con người đã bị hại bởi nền giáo dục này sẽ nhìn họ bằng ánh mắt đau buồn nhất, cuối cùng biết mất trong biển người mờ mịt, không thể quay lại nữa.

Để né tránh sự đau buồn này, ngay từ đầu đã đặt ra mục tiêu không thể hoàn thành được, tất cả chứng minh cô là một giáo viên dẫn độn, không thực tế. Cố gắng một cách ngu ngốc khoắc lên mình chiếc vỏ của sự dốc sức hết mình.

Mục tiêu to lớn của giáo viên khi bị tan tành còn đáng buồn hơn chuyện có người thất bại. Kết quả sẽ thành bọn họ tạm thời quên đi nỗi đau tận tâm can, rồi nói với cô bằng những lời ấy nấy: “Cô ơi, em xin lỗi, em phụ lòng cô rồi.”

Cô đang dùng cách này để trốn tránh sao?

Nội tâm của Thiệu Như cồn cào, cô đứng ngoài cửa sổ, nhìn bạn trai mình đang mài miết trên bảng đen, cuối cùng không nói gì cả, lẳng lặng về nhà.

– Xin lỗi, là vì cô quá sợ hãi.

– Xin lỗi mọi người, giáo viên như cô chỉ đang trốn tránh mà thôi.

(1) Dương Hoành: Ông đã tham gia vào các giao dịch kinh doanh giữa Trung Quốc và Hoa Kỳ. Đồng thời tiếp nối Sứ Mệnh Giáo Dục Trung Quốc khi dẫn dắt những học sinh đi theo con đường du học.

20. Chương 19

79>>

Không phải Thánh Hoa chưa từng có việc dạy bù, chỉ là mỗi lần như thế đều bị kiện lên hội đồng.

Lớp không những bị dẹp mà thầy cô còn bị khiển trách.

Vậy nên, học sinh trường Thánh Hoa có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn mọi người, cho dù là cuối cấp cũng tan học vào bốn giờ rưỡi. Vậy nên sự quyết tâm học bù đến sáu giờ như thế này là chuyện vô cùng hiếm có.

Nhưng cuối cùng đến ngày thứ tư, những học sinh thành thói quen người ấy không chịu nổi nữa, tiếng oán thán vang vọng khắp trời.

“Bọn học sinh xét tuyển kia chịu tội thì thôi đi, sao cả lớp chúng ta cũng phải dây vào?”

Giữa lúc chuyển tiết, một nữ sinh khó chịu nhỏ giọng cầu nhàu.

“Đúng vậy, những lớp khác cũng đâu thảm thương như lớp K chúng ta. Nhìn ra cửa sổ đi, con nhà người ta về cả rồi kia.” Một người gần đó phụ họa.

Giống như nhận được sự cổ vũ, giọng nói còn lớn hơn. “Không phải tại Hứa Dương tích cực quá sao? Không biết có ưu đãi gì không nữa?”

“Chắc là muốn thể hiện trước mặt cô Thiệu Như và lãnh đạo chứ gì?” Sự thật bị bẻ cong thành những lời ác ý.

“Chưa thể hiện đủ chắc...”

Văn Anh ôm một chồng vở mới lấy từ tủ đi ngang qua, nghe đến đây thì khựng lại. Cô gái kia vẫn tiếp tục nói: “Rõ ràng lúc đầu dạy lớp A, vậy mà nhiều chuyện xin chuyển xuống lớp K, làm nổi trước mặt lãnh đạo. Bây giờ thấy tình hình không ổn thì nhắm mắt làm liều, hại chết chúng ta.”

Bỗng tự đâu, một chồng vở rơi thẳng xuống, nện lên đầu cô ta. Nữ sinh che trán, trong lúc bất chợt còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ nhìn thấy một đứa con gái lúc nào sợ đầu sợ đuôi, gương mặt tái nhợt đứng ở một bên. Cô nàng đồng đánh ngầy ngẩn một lúc thì hét toáng lên: “Mày không có mắt à? Đường lớn không đi mà cứ thích húc người là thế nào? Ôm cả chồng vở đến đây làm gì? Muốn giết người sao?”

Cô ta nhận thấy ngón tay có gì đó là lạ, một chất lỏng phủ từng trán đến tầm mắt, uốn lượn trên làn da trắng nõn khiến cả thần kinh căng lên: “Máu... Con khốn! Mày muốn chết phải không?”

Ai ngờ con người đáng lẽ phải đến gần người bị hại, an ủi giải thích lại phóng thẳng một quyển vở tiếp đến. Cô nữ sinh bị ném trúng hoàn toàn bình tĩnh, đứng sừng cộ tại chỗ, ánh mắt trừng lên, chỉ thấy người trước mặt mình nở một nụ cười trào phúng, từng chữ rạch ròi: “Con khốn phải là mày mới đúng! Ngậm miệng lại đi!”

80>>

Sục sôi trong trái tim yếu ớt là dòng máu lạnh lẽo.

Nếu chuyện nào không liên quan đến cô, cô có thể đứng ngoài giường mắt nhìn.

Có thể giả vờ không thấy. Có thể giả vờ không nghe. Có thể giả vờ không biết.

Nhưng nếu có ai đó dám chạm vào sợi dây thần kinh mẫn cảm của cô...

Một khi khinh khí cầu bay đến độ cao nhất định, nó sẽ nổ tung. Không giống khinh khí cầu, cô chỉ muốn cắt đứt mối quan hệ máu mủ đầu đốn kia. Nói trắng ra, cô không còn gì để mất nữa. Những thứ cô không bao giờ có được, đó mới là điểm mấu chốt.

Vì vậy.

– Ngậm miệng lại đi!

81>>

Cũng lúc đó, tại hội trường, nhóm học sinh ưu tú cũng đang trong thời gian lên lớp.

Chỉ Hủy đang nói chuyện phiếm với Thu Bồn Du ngồi bên, bỗng dưng bụng đánh trống inh ỏi, cô nở nụ cười xấu hổ nhưng vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy Giang Hàn ôm bao lớn bao nhỏ đi vào, đành ghen tị nói: “Trời – Ngày nào cậu cũng sai bạn học đáng yêu của chúng ta chạy lên chạy xuống như vậy, quá đáng!”

Thu Bồn Du không thèm quan tâm, chỉ mở một đồng hồ ăn vặt ra, chẳng buồn cảm ơn lấy tiếng. Giang Hàn cười nhét một ổ bánh mì vào tay Chỉ Hủy, lại chỉ chỗ Thu Bồn Du: “Đâu chỉ bây giờ, trước kia cậu ấy cũng đã vậy rồi! Bao lực đến nỗi quỷ cũng chạy mất dép, đáng yêu làm sao thoát nổi.”

“Ê này, cậu còn dám tự hào mình đáng yêu à? Không biết ngại á?” Thu Bồn Du xả vào mặt Giang Hàn. “Không phải người kia đẹp trai lắm mà cũng không bị bắt làm chân chạy vặt sao?” Người bị nhắc đến chính là Tạ Tĩnh Nguyên không hay biết gì ngồi cách đó không xa.

“Này? Nếu không vì mình tốt bụng thì sẽ bị cậu áp bức sao?” Giang Hàn thuận thế khoác vai Thu Bồn Du.

“Nói nhảm, tốt bụng mới chịu chứ.” Thu Bồn Du vò đầu cậu ta. “Là có xu hướng thích ngược đãi mới đúng.”

Gặp hai người này kẻ xướng người họa diễn trò như thật, Chỉ Hủy cắn bánh mì cười rộ lên: “Ngày nào cũng như vậy, không sợ Hạnh Cửu ghen sao?”

Giang Hàn lắc đầu nguầy nguậy, giành nói: “Cậu ấy không nhỏ nhen vậy. Bọn này chỉ là anh em!”

Thu Bồn Du giơ chân lên đạp một cái. “Là chị em!”

“Là anh em!”

“Muốn tạo phản phải không?!”

Không phải anh em hay chị em ruột thịt nhưng mối quan hệ của họ giống cô và Chung Quý Bách, vì tin đồng mà thành lập tình hữu nghị. Rồi lại biến thành cặp tấu hài “người cuồng ngược đãi” và “người thích ngược đãi”, khiến mọi người chú ý. Hai người họ không lo lắng gì náo loạn cả lên, Chỉ Hủy rất ngưỡng mộ.

Ngoài hội trường dường như đang có bạo loạn. Một số người lao về một phía. Chỉ Hủy không động dậy, lười đến góp vui. Khê Xuyên tỉnh ngủ, nhìn thấy hai người kia đang chơi đùa với nhau thì bật cười, giật nhẹ ống tay áo Chỉ Hủy, nói: “Đáng yêu quá!”

Thời tiết thật sự rất lạnh, đến mũi chân cũng muốn đóng băng. Vì mặc rất nhiều đồ nên trong mắt người khác, hai cô cậu kia nghiễm nhiên trở thành “một con gấu nhỏ đánh nhau với con gấu nhỏ khác.” Cho đến khi con gấu nhỏ bị đánh kia khuất phục cười sặc sụa khuất phục. “Chị em! Là chị em! Mình sai rồi!”

Chỉ Hủy sững sốt vài giây rồi lăn ra cười ngặt nghèo.

Bỗng nhiên, một bạn học chạy vào từ bên ngoài, hét toáng lên: “Giang Hàn, vợ cậu bị thương rồi!”

Con gấu nhỏ nhồm đầu lên, thuận miệng nói: “Ai đánh cậu ấy bị thương được chứ? Cậu đừng đùa nữa.”

Người kia nóng nảy. “Là thật đó! Cậu tự đi mà xem! Tôi lừa cậu làm gì?”

Cậu bật dậy, con gấu nhỏ ngay lập tức trở về với hình ảnh cậu nam sinh cao ngất, gương mặt căng thẳng: “Ồ đâu?” Tất cả mọi người gần đó đều chùng xuống theo.

“Lớp mười hai K”

82>>

Đợi đến lúc Giang Hàn đến nơi thì nhìn thấy một đám người đang giằng co, xung quanh là học sinh lớp bên đến xem náo nhiệt.

Hai cô gái đang đấm đá nhau trong phòng học đã tự quần băng lên đầu, máu chảy ra từ kẽ hở. Nhưng rõ ràng Sa Hạnh Cửu còn bị thương nghiêm trọng hơn, da cô ấy nứt toát, máu tươi chảy ra, cứ chảy ra như thế. Cả bộ đồng phục dính đầu bụi đất, máu thấm một mảng lớn.

Cậu nam sinh vội vàng chạy lên xem, giữ chặt tay cô gái. “Sao lại thế?”

“Mình chỉ bị thương nhẹ thôi.” Ngón tay cô chạm lên viền bàn, quả nhiên trên đó cũng dính máu, nhưng giọng nói lại không có sự sợ sệt gì.

“Để mình xem.” Cậu dùng sức lấy tay cô ra.

Những người vây quanh xem hít một hơi lạnh. Tuy rằng máu chảy nhiều nhưng may mắn mắt không bị thương. Cả người Giang Hàn đều thấp thỏm.

Cậu bé Hạnh Cửu lên, chạy ra khỏi phòng học.

Lúc này Chỉ Hủy mới phản ứng lại, đuổi theo cậu nam sinh đang chạy như điên đến phòng y tế. “Thầy cô về rồi, gọi xe cấp cứu đi!”

Dường như tất cả mọi thầy cô đều đã quay về nhà. Ngoại trừ thầy giáo dạy bù lớp K Hứa Dương và cô Trang Tần dạy môn Anh lớp A.

Chuyện ở lớp K. Không biết là bạn học sinh nào vì quá sợ hãi mà vọt đi tìm Hứa Dương đến.

Đến lớp học, ngoại trừ Sa Hạnh Cửu được Giang Hàn bế lên thì cô nữ sinh còn lại bị thương nặng nề đang được Chỉ Hủy dìu đi.

“Sao lại thế?” Thấy vết máu, Hứa Dương kéo học sinh gần nhất đến hỏi.

Văn Anh bị bắt nhìn về phía thầy, trong nháy mắt, đôi mắt lạnh lẽo ban nãy chợt mềm mại đi, cô ấy gấp gáp, không thể nói gì. Mọi lời lẽ và ngôn từ như mắc kẹt tại cổ họng.

83>>

“Nói cách khác. Văn Anh không cần thận là Kha Hiểu Lâm bị thương nhưng Kha Hiểu Lâm gất lên, chọc giận Văn Anh, Văn Anh lại đập sách vào đầu em ấy dẫn mâu thuẫn mới tới đỉnh điểm. Cuối cùng Kha Hiểu Lâm giơ tay tát Văn Anh nhưng lại chệch qua Sa Hạnh Cửu nhảy vào cản lại. Là vậy đúng không?” Cô Thiệu Như dùng giọng nói dễ chịu khải quát lại đợt âm ỉ vừa rồi mà không hề lo sợ.

Chỉ Hủy cảm thấy thật nhẽo nhưng cô vẫn gật đầu. Cô cảm thấy mình như một kẻ bán hàng rong, chạy đến thăm hỏi mọi loại tin tức từ các bạn học, dù không biết là thật hay giả nhưng cũng chỉnh sửa lại để đối đáp với Thiệu Như. Cũng may Thiệu Như là giáo viên lịch sử, khả năng tiếp thu và tổng hợp rất tốt.

Thiệu Như bảo Chỉ Hủy có thể về lớp rồi. Lúc gặp Văn Anh ở cửa, cô chợt nhận ra chắc Thiệu Như cũng gọi cô ấy đến nên gật đầu thay cho lời chào, có lẽ người kia không để ý đến cô, nhưng đôi mắt nặng nề, không còn màu sáng. Chỉ Hủy ngạc nhiên nhún vai, không để ý lắm.

“Em luôn là học sinh ngoan ngoãn, sao hôm qua lại bốc đồng như thế?” Lời của Thiệu Như khiến người ta không rõ đây là khen ngợi hay phê bình.

Văn Anh lạnh lùng lướt mắt qua cô giáo, không mở miệng nói chuyện.

“Kha Hiểu Lâm làm em bị thương là sai, nhưng em đánh người khác cũng không đúng.

Cô gái cúi đầu không hề phản ứng.

Thiệu Như thở dài, đành phải nói sang chuyện khác. “Bây giờ, Sa Hạnh Cửu thế nào rồi?”

“Khâu sáu mũi, hôm qua có điện cho em nhờ xin nghỉ ạ.”

“Ra là vậy, thôi cứ để em ấy nghỉ ngơi đi.” Thiệu Như nhìn Văn Anh cụp mắt xuống, không hỏi nguyên do, chỉ phẩy tay với cô ấy: “Em quay lại lớp đi. Cô sẽ nói chuyện với Kha Hiểu Lâm sau.”

Có gì đó rất lạ. Thiệu Như nghĩ.

Nhưng không thể truy cứu, bởi lẽ lát sau cô sẽ bị hiệu trưởng và chủ nhiệm bộ môn khiển trách, chuyện này vẫn chưa xong.

84>>

Chỉ Hủy về lớp, ngồi xuống đọc sách, qua nửa ngày, cuối cùng cũng thấy có gì đó không đúng. Nhớ lại kĩ mới nhận ra, nếu như mọi hôm, Khê Xuyên sẽ chạy lại hỏi đông hỏi tây, nhưng bây giờ thì im lặng đến mức kì lạ.

Chỉ Hủy huých tay người ngồi bên trái: “Sao thế? Có chuyện buồn à?”

Khe Xuyên ngẩng đầu, Văn Anh cũng lạnh lùng liếc qua. Không nói gì càng khiến người khác thêm sợ hãi.

“Hôm nay mọi người sao thế?”

Khe Xuyên nhìn chằm chằm Chỉ Hủy một lúc lâu, thở dài lấy quyển tạp chí từ trong cặp ra, đặt lên bàn. “Có lẽ cậu cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Hửm? Gì vậy?” Chỉ Hủy mở tạp chí ra. Hai tay cứng đờ.

Bảng công bố năm bài thi xuất sắc nhất kì thi văn quốc gia vừa rồi.

Cái tên đứng hạng bốn là người mà cô quen thuộc nhất – Liễu Khê Xuyên.

“Này, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Một người sắp chết đuối đều quơ quào tay chân để bắt được một thứ gì đó không thấy rõ, họ hy vọng là dây thừng, là bụi gai, nhưng thực chất chỉ là rêu trôi giữa sông mà thôi.

Nếu đã tìm sai sự hỗ trợ nhất định sẽ chết chìm.

Thậm chí, còn đáng buồn hơn nữa là hy vọng mong manh ấy chưa bao giờ xuất hiện.

Vài ngày trước còn có người hoan hô nhảy nhót vì vượt qua ai kia. Mà giờ...

Cô giáo nói đó là sơ sót.

Người bị loại ở vòng sơ khảo không phải cô ấy mà là cô

Tại sao chữ “sơ sót” lại đơn giản như vậy?

Chỉ Hủy đập thẳng quyển tạp chí lên mặt bàn. Cha mẹ cô nhìn nhau, ngẩng đầu lên thì thấy cô con gái rượu đang nổi giận lôi đình.

“Con điên cái gì đấy?” Mẹ cô phản ứng lại.

“Rốt cuộc chuyện gì đây? Là hai người làm phải không?”

“Sao con nói năng vậy với ba mẹ được? Con điên rồi à?” Mẹ cô cau mày quát lớn.

Cha cô ngồi bên cạnh vẫn im lặng, cầm quyển tạp chí lên xem, một lát sau đặt lại trên bàn, giọng nói phớt lờ. “À, thì ra là thi văn vừa rồi.”

Mẹ cô sững sốt, cũng lướt mắt qua tạp chí, nói với vẻ rất thoải mái: “Trời, mẹ còn tưởng có chuyện gì. Không phải con bảo sẽ cộng điểm sao? Nên mẹ tìm cô giáo.”

“Sao ba mẹ làm vậy được?” Cô không kìm được, nước mắt rơi lã chã.

“Con không cần căng thẳng như vậy. Vì lần trước con không lấy được vị trí nên mẹ sợ.” Mẹ cô vỗ vai con gái, lúc ấy nước mắt rơi xuống mặt đất.

Cha cô thở dài: “Con gái, ba mẹ cũng không muốn thế. Nhưng ba mẹ lo cho tương lai của con...”

Chỉ Hủy không nghe lọt tai, cúi đầu thì thào lặp lại: “Sao làm vậy được...”

“Nếu con giống Tạ Tĩnh Nguyên, ba mẹ cần dùng tiền và quan hệ sao? Không phải do con không có khả năng? Ở đây khóc lóc cái gì? Con không thấy phiền sao! Không ăn thì vào phòng học đi!” Mẹ cô giận đến mức nuốt một miếng cơm thật to. Cha cô nháy mắt đạp chân bàn dưới bàn. Như vậy, mẹ cô còn không ý tứ, tiếp tục chen mồm vào một câu: “Mẹ không biết con khóc làm gì? Cơ hội tốt là thế mà con vẫn không đoạt giải sao?”

Cô nhìn cha mẹ với ánh mắt đờ đẫn, cắn môi dưới.

“Nhìn cái gì đó? Con tự trách bản thân đi! Thành tích không bằng người ta, vòng loại đã không trót lọt, cho con một cơ hội vào bán kết, con cũng không được giải. Trách cha mẹ cái gì? Cha mẹ lo cho con ít sao? Con tỉnh lại đi! Không biết xấu hổ gì cả!”

Cha cô ngồi bênh vùi vào vàng hòa giải. “Con gái, mau ngồi xuống ăn cơm đi. Chuyện đã qua thì để cho qua, đừng nói nữa.” Dứt lời liền kéo tay áo con gái ngồi xuống.

Chỉ Hủy quay người lại, vào phòng khóa trái cửa.

85>>

Mọi chuyện sẽ tiếp tục như thế nào đây?

Tiếng gõ cửa ầm ập ở bên ngoài sao mà xa xôi quá. Tất cả âm thanh và ánh sáng như tan tành thành mảnh vụn. Ở lại bên cô chỉ có những giọt nước mắt trong suốt.

Nổi giận, bộc phát bằng cách quăng đồ lung tung, rồi lại xấu hổ.

Chẳng thể nào nói được nữa. Môi bị cắn đến trắng bệch, ngấm ngấm chịu đựng trong im lặng.

Giống như một chiếc bao bị gió cuốn đi, cảm xúc đổ ra hết thảy. Tại một nơi mà bao cảm giác đã chôn sâu, cô không thích cô ấy, cô ghét cô ấy, cô tị nạnh cô ấy...

Cuối cùng đi đến nấc thang cao nhất – cô căm thù cô ấy.

Chưa có ai căm thù cô ấy hơn cô.

Cũng chưa có ai cô căm thù hơn cô ấy.

Chưa từng có ai khiến cô vừa căm thù mà vừa buồn lòng đến thế.

– Không phải là do con sao?

– Thành tích không bằng người ta.

– Vòng loại đã không trót lọt.

– Cho con một cơ hội vào bán kết, con cũng không được giải.

Ngay cả những người thân nhất với cô cũng nói ra những lời nặng nề đến thế.

Vì cô ấy tồn tại nên cô không còn là cô nữa. Linh hồn tự nấp vào trong kén, chỉ còn cơ thể sục sôi máu chảy. Vì sự yếu đuối và nhạy cảm này, cô vứt bỏ hết mong ước ban đầu, cho dù có trả giá cũng phải vượt qua cô ấy.

Giây phút ảo ảnh kia tan biến, cô căm thù đến mức chỉ mong cô ấy chết đi.

Tất cả giãy dụa, tất cả cố gắng, thì ra chỉ là sự thoi thóp trước đường cùng mà thôi.

Vậy câu chuyện còn phải tiếp tục thế nào đây? Cô chỉ có thể mỉm cười với cô ấy, nói chuyện với cô ấy, sắm vai một người bạn thân với mọi cảm xúc nên có. Mà sâu trong con người cô, sự ganh tị mạnh mẽ nghiền nát từng phần nhân cách, thấm ứot mỗi tấc da thịt, tự dung túng cho suy nghĩ xấu xa của mình.

Đúng vậy. Từ đáy lòng, cô căm thù cô ấy.
Căm thù đến mức sao cô ấy không chết đi.

21. Chương 20

86>>

Nếu tác phẩm kia thật sự không có giá trị nào có lẽ Chỉ Hủy cũng sẽ xuôi lòng. Dù cho có buồn đến mấy cô cũng không nặng nề với cha mẹ.

Tất nhiên, vì không như thế, sự căm hờn cũng sâu thêm một phần.

87>>

Ngày xét tuyển lý thuyết đại học F rơi trùng vào sinh nhật Chỉ Hủy. Có lẽ cũng đã từng rất long trọng nhưng bây giờ chỉ là thoáng qua. Khả dĩ, nếu như hôm nay cô ở trường thì những mối giao hảo tốt đẹp sẽ đưa đến rất nhiều phần quà xinh xắn.

Nhưng không khéo ở chỗ lại trùng với ngày thi, còn là một ngày thi quan trọng, chuyện sinh nhật kia trở về với vẻ bình thường, gió thổi mây bay.

Trường thi nằm ở một trường trung học có phụ thuộc với đại học F, chỉ cách ngôi trường hằng mong ước đó một con phố. Hôm nay chú tài xế đã đưa cô đến đây, thăm nghĩ thời gian hãy còn sớm nên mới dạo qua đại học F một vòng.

Bởi vì thời tiết hôm nay lạnh đến mức phải trùm kín cả cổ nên đa phần cây cối đều rơi rụng lá, những thân cây xám xịt trơ trụi hứng mưa gió trên đường.

Tòa nhà của chuyên ngành tin tức rất hào nhoáng, được xây mới lại trên con đường trung tâm, không chỉ đồ sộ, kết cấu chặt chẽ và còn đượm thứ gì đó rất riêng. Hơi nhuốm sự uy nghi của một nền kiến trúc Châu Âu vậy. Trước cửa là một khu đất trống, không biết định xây gì nhưng giờ đây lại bị trưng dụng làm chỗ để xe.

Chỉ Hủy dán mặt vào cửa kính, nhanh chóng bỏ xa cây cối và những tòa nhà.

Sau cô lại nổi hứng, băng ngang qua đại học F thêm lần nữa, lần này họ đi vòng xung quanh, khu nhà mới xây ở ngay trước mắt. Rất rộng rãi.

Một mặt cỏ mênh mông vô bờ, kết cấu bằng gỗ kín kẽ, lạ mắt.

Nghe nói đại học P từng xây dựng lại giảng đường nhân dịp kỉ niệm trăm năm ngày thành lập, cả giáo viên lẫn học sinh đều luôn thổi phồng lên rằng, đó là kiến trúc chân chính, là kinh điển trong kinh điển và vô số điều khác. Bây giờ đại học F im lặng xây dựng lại hầu như toàn bộ, không biết người đại học P cảm giác thế nào.

Mẹ cô chỉ một ngón tay vào tòa nhà dang dở. “Nghe đâu sau khi xây xong, khu nhà này sẽ dành cho sinh viên ngành ngoại ngữ. Mẹ khuyên con đừng học truyền thông gì đó nữa, học ngoại ngữ mới là lựa chọn đúng đắn.”

Chỉ Hủy không để ý lắm, cô vẫn đang nghĩ đến chuyện khác trong đầu.

Cô nhớ, năm lớp mười một, từng có một sinh viên xuất sắc về thăm lại trường cũ, vô tình gặp cô ở hành lang. Chỉ Hủy còn trêu ghẹo: “Không dẫn bạn gái về đây à?”

“Nào có bạn gái gì đâu.”

“Anh lên đại học một năm rồi mà vẫn chưa kiếm được bạn gái, như vậy là không được rồi.”

“Sao trách anh được. Trường anh mỗi ngành một tòa nhà. Ngày mới ra khỏi cửa, chưa nói đến nữa, ngay cả bạn cùng khoa cũng khó gặp nữa là.”

Nghĩ vậy thì chợt bật cười. Phải chăng đại học F muốn phân bố ra để tạo thành các ngôi trường dành cho hòa thượng và ni cô?

Mẹ Chỉ Hủy thấy cô cười bất chợt như vậy thì liếc xéo. Cô nhanh chóng ngoan ngoãn lại.

88>>

Sau khi thi xong phần tiếng Anh thì cô cảm thấy hơi buồn ngủ, có lẽ vì đề bài không quá khó khăn, ít nhất đối với Chỉ Hủy thì đúng là như vậy.

Lúc trước đủ loại kiểu gấp gáp, nào là bút máy, thước, compa, thậm chí còn mua hẳn một hộp bút chì Nhật Bản. Đến nơi rồi, mọi gấp rút đều bay xa.

Chỉ Hủy định ghé vào bàn ngủ một lát nhưng lại vội vàng đứng lên, lát nữa là đến môn cô không giỏi lắm.

Đồ dùng đầy đủ, không cần phải hoảng loạn. Có lẽ cô nên đến WC, đây cũng được coi là cách lành mạnh để giải tỏa sự lo lắng.

Chỉ tiếc có rất nhiều người nghĩ như cô.

Nhà vệ sinh nữ đã xếp hàng đến tận cầu thang, Chỉ Hủy ở vị trí tầm tầm không đầu không cuối, dựa vào khung cửa, một lúc lâu cũng không dịch lên. Có mấy người không chờ kịp đã đến nhà vệ sinh nam giải quốc, khóa trái cửa lạnh, mặc cho các bạn nam đứng bên ngoài gào khóc thảm thiết mới dành được trận địa.

Chỉ Hủy thấy vậy thì bật cười. Tỷ lệ giữa nam sinh và nữ sinh đã chênh lệch như vậy, đúng là âm thịnh dương suy.

Bỗng nhiên, người xung quanh hơi xôn xao, những nữ sinh đứng ngoài cũng không phải là ngoại lệ. Họ ưỡng ngực ngẩng đầu thể hiện phong thái thực nữ, khiến cô lấy làm lạ. Chỉ Hủy tò mò nghiêng đầu một chút, nhòm thử.

Một nam sinh bước xuống từ trên lầu đang đến đây, đôi mắt cậu nhìn xung quanh, khiến tất cả nữ sinh ưỡ oải bồng bồng sức sống.

Cậu trai này rất giống Tạ Tĩnh Nguyên, suy nghĩ này ngay lập tức bị gạt tạt. Cậu không phải là người thích nói chuyện với kẻ khác, cho dù cuộc thi ngoài cũng mang bộ quần áo sẫm màu Thánh Hoa thật chỉnh tề, đôi mắt diêm tinh lơ đãng, hiếm tạo cảm giác cậu đang nhìn cho ai đó.

Nhưng mà, người như thế này, đi đến đâu lại thành sự chú ý đến đó. Sự tồn tại của cậu là vậy, vô tình tạo khoảng cách với mọi người, khiến cho các nữ sinh lúc thấy cậu băng qua thì nghiêng tức hần lên.

Chỉ Hủy đang do dự có nên mở miệng tiếp đón hay không, dù sao xếp hàng chờ nhà vệ sinh cũng hơi kì cục. Bỗng dưng đôi mắt cậu đột ngột nhìn về bên đây, không biết là do đâu.

Trong nháy mắt, Chỉ Hủy tự nhủ không được chột dạ, cô cúi đầu quay ra, thậm chí còn muốn giơ tay chắn trước mặt nhưng tóm lại là vẫn không tránh được.

“Thì ra cậu ở đây.” Cậu thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu tìm mình à?”

“Mình, không, không có...” Càng kì cục hơn nữa là chẳng còn sự bình tĩnh thường ngày.

“Cậu thi phòng nào vậy?”

“Mình à? Ở phòng 205, còn cậu?”

“Mình là 307.” Một cô gái nhoài đầu ra, đứng khá sát Chỉ Hủy để nghe ngóng.

Cậu nam sinh cảm thấy đôi mắt mọi người hơi khác lạ nên nở một nụ cười nhợt nhạt. “Cậu có cần vào không? Hay chúng ta đổi nơi nói chuyện nhé.”

Chỉ Hủy quần bách, đáp: “Đi thôi.”

Cả hai người đều âm thầm khó hiểu trong lòng.

Tĩnh Nguyên không thể hiểu, tại sao có nhiều cô gái xếp hàng ở nhà vệ sinh thế?

Chỉ Hủy lại không thể hiểu, phòng thi của cậu rõ ràng ở tầng trên, sao lại đi xuống dưới đây làm gì?

Cả hai ôm bầu tâm sự đi một đoạn dài, đầu tiên là cậu lên tiếng: “Thật ra, mình đang tìm cậu.”

“Ồ?”

“Ừ.” Cậu trịnh trọng quay lại, khác với sự trầm ngâm điềm tĩnh bình thường, lần này là một gương mặt rất ấm áp. “Sinh nhật vui vẻ.”

“Thì ra là cậu biết?”

“Mình là người có thể thay cậu đăng ký, có gì mà không biết?” Giọng nói có vẻ tự đắc.

“Ừ nhỉ, mình không nghĩ đến. Cảm động quá! Không ngờ có người nhớ đấy.”

“Đừng cảm động sớm.” Cậu cười đưa tay không lên. “Mình chưa chuẩn bị quà.” Đường như đang tính xin lỗi.

“Mình cũng không trông đợi gì.” Cô rộng lượng phát tay ý bảo cho qua. “Khất lại nhé!”

“Sao?” Trong nháy mắt cậu ngạc nhiên.

“Vì cậu không chuẩn bị còn gì? Mình đang khất nợ cho cậu đấy!”

“Thì ra cậu là như vậy! Còn mặt dày đến mức đòi quà nữa.”

“Giờ mới biết mình mặt dày à? Bắt buộc thôi!” Cô tỏ vẻ vô lại.

Tuy rằng Tạ Tĩnh Nguyên rất muốn tiếp tục hình tượng điềm tĩnh uy nghiêm nhưng cuối cùng cũng bật cười thành tiếng vì cô nữ sinh đáng yêu này. Bất giác, cậu vươn tay, xoa mái tóc ngắn mềm mại của cô. Cho đến tận lúc cảm thấy bầu không khí xung quanh lạnh đến đông cứng, gương mặt cô ngạc nhiên đến mờ mịt, mới nhận ra, đây là hành động chưa từng xuất hiện bao giờ.

Dám khẳng định rằng, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Tạ Tĩnh Nguyên chưa bao giờ xoa đầu cô gái nào khác. Vậy, cái này là, thỉnh thoảng lên cơn thần kinh phải không?”

“Thôi... Không còn sớm nữa, sắp thi lại rồi, mau quay về đi.” Cậu nam sinh xấu hổ lên tiếng.

Chỉ Hủy cúi đầu, nhanh chóng bỏ chạy thực mạng về phòng thi. Gương mặt đỏ ửng giữ lại trong đôi mắt của cậu.

89>>

Đề tổng hợp môn Văn lại hơi khó. Cô viết liếng thoáng, chớp mũi hơi rịn mồ hôi.

Câu cuối cùng là dựa vào một đoạn trích trong bài “Hải Quốc Đồ Chí” để trả lời một số câu hỏi. Chỉ Hủy đọc đi đọc lại ba lần vẫn cảm thấy khó hiểu. Tối giờ nộp bài cô mới vội vàng viết câu trả lời, khi nộp xong rồi mới tự mắng mình là đầu heo, khi không lại viết những quốc gia khác chỉ phô trương thanh thế, không đáng khiến quốc gia sợ hãi. Nếu Ngụy Nguyên ở tuổi vàng có biết được, chắc ông ấy cũng phải đau lòng đến rơi nước mắt.

Cho đến khi cô theo dòng người ra ngoài cổng mới tự an ủi chính mình, tiếng Anh làm bài rất tốt, có lẽ cũng đủ vớt vát. Vậy nên, ngày Nguyên Nguyên à, an tâm được rồi.

Thể hiện một gương mặt thoải mái, mẹ cô đến đó hỏi thế nào rồi cũng đáp: “Tạm ổn ạ.” Nụ cười nhẹ nhõm khiến mẹ cô vừa an tâm, vừa vui vẻ.

Mẹ nói, ở nhà đang có một bàn ăn tuyệt vời đợi cô. Có lẽ vì cô nói từ tạm ổn nên mới nhận được sự ưu đãi mực này. Chỉ Hủy cười mĩa trên xe.

Trong chớp mắt lại nhớ đến chắc Tĩnh Nguyên cũng đã thi xong rồi. Cô nhìn vào đám đông một lúc rất lâu, đến khi mẹ gọi mới thôi tìm nữa. Có lẽ cậu đang ở một góc vắng vẻ nào đó, đợi người ra hết rồi mới đi về.

Nghĩ vậy nên tạm bỏ qua, cô quay đầu, tiếp tục đáp lời người mẹ đang cảm rằm, thỉnh thoảng lại thấy hơi thương tổn.

Cho đến khi đôi mắt nhìn ra ngoài lúc chiếc xe rời đi. Phải chăng đây là sự ngoài ý muốn của vận mệnh. Ví dụ như va vào ai đó khi xuống chiếc xe 130, hay lúc gặp trộm bị ai đó cứu lấy, hay lúc ngẩng đầu lên bậc thang bất gặp ánh mắt kiếm tìm của cậu.

Không ngờ sẽ nhìn thấy.

Rồi lại đâm vào mắt.

Ngoài trừ lần đó không thể quên đi ra. Những điều còn lại đúng là ngoài ý muốn của vận mệnh.

Tầm mắt tối dần, Tỉnh Nguyên nắm tay Khê Xuyên, băng qua đường.

90>>

Chỉ khi hai ngôi sao giao nhau, bầu trời đêm mới rực rỡ.

Chẳng thể chờ mong có ngôi sao nào lại đi vào quỹ đạo đó.

Một rực rỡ trên trời.

Một lặn sâu xuống mặt nước.

Một cậu thiếu niên với ánh mắt mãnh liệt nắm tay một cô gái tóc dài váy ngắn xinh đẹp, trong làn hơi mùa đông sao mà chói mắt, đến nỗi đám đông không thể lu mờ. Đẹp như bức tranh vẽ trong câu chuyện cổ tích. Thậm chí khiến người khác không đành lòng, nhìn thêm một lần.

Nếu vậy, đây chính là “Nhìn thấy người đi về phía tôi, gương mặt kia đẹp như tượng tác” sao?

Nếu vậy, một cô gái chưa đủ dịu dàng, chính chắn và tao nhã như cô là gì trong lòng cậu?

Vươn tay xoa đầu chỉ là lòng yêu quý với đàn em.

Còn tay trong tay mới là đôi yêu đương thật sự.

Chuyện này lẽ ra cô nên biết, cô nghĩ đáng lẽ cô phải biết từ sớm.

Trong lúc lẩn giữa dòng người, có một khoảng cách kéo dài ra. Mình chỉ nhớ rõ đã từng có một sự ấm áp giữa mùa đông lạnh lẽo. Thế nên ngay khi thức tỉnh từ giấc mộng, cả người bị đóng băng đến nỗi muốn khóc cũng không thể, muốn rơi lệ cũng không còn cách nào.

Hoàng hôn phủ lên gương mặt đã nhuộm bụi của cô, còn bọn họ đi dưới con đường rực rỡ ánh chiều tà.

Bài hát “Rất yêu, rất yêu anh” cứ vang lên trong đầu cô như một lời trào phúng.

– Nếu thối nên điều ước sẽ thành thật, như vậy, người có thể thích em vì điều này không?

91>>

“Này, có cần thiết không?” Trên một góc đường, rời xa đám đông, cậu nam sinh quay đầu lại, rút tay về.

“...”

“Cậu đến chết cũng muốn sĩ diện à?” Giọng nói đầy sự trách cứ bất đắc dĩ. “Còn muốn thể hiện sự hoàn hảo trước mặt bạn bè cũ?”

“...”

“Thật ra đâu cần phải thế. Bọn họ...” Cậu chỉ đám đông ở xa xa. “Có lẽ đã không còn nhớ đến cậu nữa? Làm gì có ai sầm soi lâu như vậy? Làm gì có ai để ý người té ngã là cậu? Làm gì có ai hoài nghi người mang đồng phục Thánh Hoa?”

“Tân Tuần.” Cô nữ sinh nhỏ giọng, cắt đứt giờ lên lớp của cậu nam sinh. “Lúc này Tân Tuần ở phía sau.”

“Ồ? Hạ Tân Tuần sao?” Cậu ngạc nhiên, thật ra cũng tự trách chỉ số thông minh không thể vận dụng trong phạm vi đó. Xét tuyển đại học F, Hạ Tân Tuần không tham gia mới là chuyện bình thường.

“Không biết có nhận ra tôi không.”

“Không có khả năng. Cậu thay đổi kiểu tóc, mặc bộ đồng phục của Thánh Hoa, lại giả vờ có bạn trai chung trường. Cho dù cậu ta nghi ngờ cũng không dám tin.”

Giống như một người sắp chết đuối, bám được một bụi cây cô cũng gật đầu lia lịa.

“Chỉ tiếc tôi...”

“Sao? Có chuyện gì?”

“Sao cậu không nghĩ bên kia đường có bao nhiêu học sinh Thánh Hoa? Hơn nữa là học sinh lớp A”

“Vậy thì sao?” Gương mặt cô khinh thường rất kiêu “chẳng lẽ cậu muốn tôi chịu trách nhiệm”

“Không phải thế, có những người cũng để ý như Hạ Tân Tuần vậy.”

Giữa hai người là làn khói trắng. Thời gian im lặng cũng đủ để nó tan biến đi.

“Cậu thích Hạ Tân Tuần phải không?”

Cô gái hơi ngập ngừng một lát, dường như rất cô đơn, cuối cùng lại kiên định như thể không gì lay chuyển được.

Đó là sự thật.

“Tôi biết.”

Vậy thì thế nào?

Trong bầu không khí dày kín, không còn giọng nói nào khác. Cậu nam sinh quay sang đường cái, một chiếc xe chớp nháy đèn nhòe nhòa như giấc mộng, trong nháy mắt lại quay về sự im lặng ban đầu, chôn vùi trong cát bụi hoàng hôn.

Không còn sau đó nữa.

Một lúc sau, Khê Xuyên cũng hiểu ý cậu, phì cười. “Nói chuyện cắt ngang không sợ chết sao? Nếu cậu thích tự ngược như vậy thì cần lưỡi chết đi.”

“Tào lao, cậu cũng vậy đấy.” Cậu không quay đầu lại, chỉ cười rồi vẫy tay với taxi.

“Cậu nên học Hạ Tân Tuần cách theo đuổi con gái người ta. Haha.” Một bên treu ghẹo đi đằng sau.

“Nếu thông minh hơn thì chắc không theo đuổi cậu đâu.” Cậu nam sinh ngồi xuống ghế trước.

“Cậu có ý gì?” Mặt cô sa sầm.

“Tuy rằng có thể xem Hạ Tân Tuần là kinh địch, nhưng mắt nhìn của tôi tốt hơn cậu ta.”

“Tốt cái đầu cậu ấy! Nói những lời này mà cũng nói được. Tự đi cần lưỡi mình đi!”

Cô tròn tròn mắt, nghiêng qua nói với lái xe: “Anh đừng nhìn nữa, mau đi đi!”

Tầm biến “Xe còn trống” sáng rực ban nãy, nay đã tắt.

22. Chương 21

92>>

Đây là một khu nhà có chưa đến mười lăm lớp học.

Lớp sơn của nó cũng đi theo trào lưu xanh hóa đô thị.

Trường trồng rất nhiều cây xanh, nhưng mùa đông nào cũng trở nên trơ trọi. Những ngọn đèn sáng le lói trong ngày mịt mù, đến độ chỗ loang lỗ của tán cây sà bóng mình xuống bàn, tạo nên một màu xanh u ám.

Bàn tay lúc viết đông cứng, cổ lăm mới giữ được đường nét rõ ràng, nhưng khoảng cách giữa những con số không đều, thậm chí thỉnh thoảng còn đè lên nhau. Cậu nam sinh gác tay lên trán suy tư. Cậu nhớ có một mái tóc dài sẫm màu lướt ngang qua gò má, và rồi biết mất trong ánh nhìn hoảng hốt.

Nơi này một chút, nơi đó một chút, vô số mảnh ghép nhỏ bé cho thấy những người bắt đầu hành trình đều mang theo một bầu tâm sự.

Cậu cũng như thế.

Bỗng dưng nghe thấy có ai đó gọi. “Hạ Tân Tuần, có người tìm cậu” thì bất ngờ ngẩng đầu ra khỏi cuốn bài tập, nhìn ra mép cửa. Người đó là đối thủ của cậu.

“Tạ Tĩnh Nguyên?” Lúc đến gần quả thật rất ngạc nhiên.

Người kia gật đầu.

“Có chuyện gì thế?”

Cho dù một người điềm tĩnh cao ngạo, một người bình dị gần gũi.

Cho dù một người tóc đen như mực, một người tóc màu nâu sẫm.

Vẫn là khung cảnh “thiên tài gặp thiên tài”

Hai người như thế đứng cùng một chỗ.

Không giống như hai cậu thiếu niên bình thường, có thể thoải mái chòng ghẹo bắt nháo với nhau. Mỗi một câu nói đều chất chứa suy tư, mỗi một câu chuyện đều được nghĩ ngợi cẩn thận. Mỗi một ngôn từ đều có hàm ý khiêu khích. Nay tình trạng một người đến trường người kia tìm gặp là có chuyện gì đây?

Đã qua lúc tan học từ lâu, sắc trời bắt đầu hôn ám. Ngọn đèn đường ảm áp bật lên, còn ký túc xá trường trung học Dương Minh mới sáng trưng như thế. Hạ Tân Tuần men theo lối sáng đi vào màn đêm, cậu nam sinh mặc bộ đồng phục màu sẫm cũng bước đến. Tân Tuần bình thần nhìn đối phương, đợi chờ một câu trả lời.

Ngoại trừ lý do nhà gần trường Dương Minh nên tiện đường ghé qua, lúc này đây, chính người đến là Tạ Tĩnh Nguyên còn cảm thấy mơ hồ. Từ lúc cậu lên cấp ba đến nay, đây là lần đầu tiên xen vào việc của người khác.

Tự hỏi một lúc lâu nên mở miệng thế nào, cuối cùng cũng chọn cách an toàn và đơn giản nhất. “Liều Khê Xuyên là bạn bàn trước của tôi, cậu ấy nói cậu vẫn chưa quên.”

Mối quan hệ “bạn ngồi bàn trước” không quá nhấn mạnh đúng không?

”...Ồ” Giọng đáp có gì đó không cam lòng. ”Nếu vậy, cậu ấy có khỏe không?”

“Không ổn lắm”

“Sao?”

”Cậu có biết tại sao cậu ấy chuyển trường không?”

”...” Hạ Tân Tuần không lên tiếng, gương mặt tỏ rõ vẻ không cam chịu.

”Lúc bị thương vì giàn xây dựng sụp xuống, cậu cũng có ở đó phải không?”

”Ừ, không phải chỉ bị thương ở đùi thôi sao? Chuyển trường vì điều này?”

”Không chỉ mỗi đùi. Cậu ấy...” Ngón tay gõ gõ lên đầu. ”Ở đây cũng bị thương.”

”Sao? Cậu nói cái gì?” Tân Tuần không thể thông dong như cũ.

Sau đó im lặng hai giây, giọng nói chùng xuống.

“Rốt cuộc cậu ấy bị gì?”

Đèn đường đột ngột sáng lên chỗ họ đang đứng, Tĩnh Nguyên cảm thấy hơi chói mắt.

”Đáng lẽ tôi phải giữ kín bí mật này. Nhưng dù sao thì nói tình hình cho người cậu ấy quan tâm nhất, chắc cũng được tha thứ.”

93>>

Sự so sánh giữa hai trường trung học Dương Minh và trung học Thánh Hoa là đề tài rất được mọi người ưa chuộng.

Chuyện đồn đến tai trường Dương Minh, cuối cùng bị xào nấu thành tam sao thất bản, thậm chí người kể còn khẳng khái đảm bảo độ tin cậy tốt hơn bản cũ. Đó là chuyện tình tam giác giữa Hạ Tân Tuần, Liễu Khê Xuyên và Tạ Tĩnh Nguyên. Điều này khiến biết bao cô gái xôn xao.

Bản đầu tiên: Liễu Khê Xuyên vì tình chuyển trường nhưng lòng vẫn rất áy náy với bạn trai cũ. Tạ Tĩnh Nguyên đến Dương Minh cầu xin Hạ Tân Tuần nhường Khê Xuyên cho mình. Trong cơn giận dữ, Hạ Tân Tuần lại chạy qua Thánh Hoa cướp lấy mỹ nhân về. Ôi trời ơi!

– Mức độ tin cậy: 99,9%.

– Ưu thế: Hoàn toàn có tiềm chất trở thành tiểu thuyết ngôn tình.

– Hoàn cảnh xấu: Hình như xem ở nơi nào rồi thì phải... Chắc chắn là không sao chép từ truyện của Quỳnh Dao chứ?

Bản thứ hai: Liễu Khê Xuyên khó xử giữa hai cậu nam sinh trên cả tuyệt vời kia. Tạ Tĩnh Nguyên đến tận Dương Minh yêu cầu quyết đấu. Cuối cùng Hạ Tân Tuần dựa vào sự dịu dàng của mình mà ôm lấy mỹ nhân. Thương, thương, thương thương!

– Mức độ tin cậy: 95%

– Ưu thế: Không những nữ xôn xao mà nam cũng bàn tán.

– Hoàn cảnh xấu: Sao lại giống kịch bản trong game online thế nhỉ?

Bản thứ ba: Liễu Khê Xuyên dựa vào sự quyến rũ của mình thu hút hai cậu trai tuấn tú. Tạ Tĩnh Nguyên đến Dương Minh tìm Hạ Tân Tuần bày tỏ tâm tư. Hạ Tân Tuần cũng thể hiện thành ý, đến Thánh Hoa đáp lễ. Cuối cùng... Hai người nhận ra Liễu Khê Xuyên không phải là người mình yêu nhất, mà người kia mới thật sự quan trọng. Từ đó về sau đất tay quy ẩn chốn thâm sơn, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc. Một cái kết quá viên mãn.

– Mức độ tin cậy: Không thể đánh giá.

– Ưu thế: Tình yêu nam – nam bây giờ nổi tiếng lắm.

– Hoàn cảnh xấu: Hai tên chỉ mới gặp nhau có vài ba lần mà yêu đắm đuối vậy cũng... hơi khó tin.

Nhưng dù thế nào thì đều thắng bại bất phân cả, ba người kia hào quang lóa mắt vậy mà. Một người là hội trưởng hội học sinh Dương Minh, một người là thiên tài Tự Nhiên Thánh Hoa, một người là cự hoa hậu giảng đường Dương Minh (cự hoa hậu? Nếu cậu ấy là cự thì hoa hậu giảng đường hiện tại là ai...?) kiêm nhân vật được dự đoán sẽ thủ khoa môn Văn đại học.

Nếu vậy, phiên bản nào mới là sự thật đây? Dù sao đi nữa, cả ba người, một trong số họ bại trận cũng đủ làm mọi con tim tan nát.

94>>

Điều tra chân tướng lần thứ nhất!

Thu Bốn Du lấy giấy khen thưởng thi Toán ra khỏi văn phòng, không ngờ gặp được Tạ Tĩnh Nguyên. Cô không nói gì, chỉ kéo cậu qua. “Này, hôm đó...”

“Sao?” Cậu có hơi mờ mịt.

“Hôm thi xét tuyển, cậu với Liễu Khê Xuyên có chuyện gì?” Giọng nói rất giận dữ.

Cậu run sợ một giây, cuối cùng cũng biết người kia đang nói đến chuyện gì. Nhưng nếu nói dông dài quá chỉ sợ không rõ ràng, đành qua loa lấy lệ. “Chuyện đó à? Cậu cảm thấy chuyện gì đã xảy ra thì là như thế đó.”

“Nói năng đàng hoàng vào! Tôi hỏi cậu, Chỉ Hủy phải thế nào đây?”

“...”

“Này! Cái tên khốn Trần Thế Mĩ bạc tình bạc nghĩa nhà cậu!”

“Cậu nói chuyện khó nghe quá rồi!”

“Tạ Tĩnh Nguyên, em đến rồi à?” Cuộc đối thoại của hai người bị Hứa Dương cắt ngang, hoặc nói đơn giản hơn, Hứa Dương bất thành linh xuất hiện đã cứu vớt tình cảnh dầu sôi lửa bỏng của cậu nam sinh.

Thu Bồn Du nuốt giận nhìn cậu quay lưng vào văn phòng.

Điều tra chân tướng lần thứ hai!

Đi ngược đám đông Thánh Hoa đang tan học là một cậu nam sinh thân hình cao lớn. Cậu mặc bộ đồng phục hoàn toàn khác với những người xung quanh, nhưng bất kì cô gái nào ngang qua đều ngẩng nhìn.

Trong số đó, có một người vừa thấy cậu đã vội vàng tìm chỗ trốn. Nhưng cậu nhìn thấy cô rất rõ, tiến đến nắm tay lại.

“Khê Xuyên.”

“A... Là cậu à? Mình, mình phải về nhà gấp...”

“Không cố tình trốn mình chứ?” Cậu nở một nụ cười xấu xa.

“Sao lại thế được?” Dù nói vậy, cô vẫn quỳnh quáng đến mức không thể chậm chân.

“Đừng nghĩ là mình không biết chuyện của cậu.” Từ cuối hơi kéo dài.

“Mình... Mình có chuyện gì kia chứ? Trời ơi, mình có việc gấp thật mà!” Cô lại cố tình quay đầu đi, bước nhanh hơn.

“Tạ Tĩnh Nguyên nói mình biết cả rồi.”

“Ồ? Sao?” Nghe thấy cậu nói vậy, cô nữ sinh ngoay ngoắt, bất ngờ cậu cũng đang cúi đầu xuống, vậy nên nơi cần chạm cũng đã chạm rồi. Cảm giác như điện giật vậy, cho dù cái hôn kia chỉ là lướt qua nhưng gương mặt cô cũng đỏ ửng.

Lúc đầu cậu có hơi sững sốt, sau đó mỉm cười xấu xa, nhanh chóng kéo cô gái trước mặt vào lồng ngực, lần này là một cái hôn cố tình.

Vậy nên, năm giờ, ngay lúc tan trường của Thánh Hoa, các học sinh may mắn nhìn thấy đồn ầm lên ở trường vào hôm sau.

Mặt cô đỏ lựng, cố gắng đẩy cậu nam sinh ra, một lúc sau mới thở đều lại. “Đồ lưu manh!”

“Ừ, bây giờ cậu mới biết sao?” Môi cậu nhoẻn thành một đường cong, nụ cười khiến người ta không nỡ trách móc. “Biết không, mình rất nhớ cậu!”

Điều tra chân tướng lần thứ ba.

“Biết sao không? Hôm qua lúc ra về, Liễu Khê Xuyên hôn một cậu nam sinh trường khác đấy.” Vân Huyền thần bí quay đầu nói với Tạ Tĩnh Nguyên.

“Ồ? Thật à? Vậy thì tốt.” Cậu nam sinh đứng lên, đi ra ngoài. “Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.” Vì đi quá nhanh nên cô gái không nghe được câu phía sau: “Hạ Tân Tuần cũng có bản lĩnh, loại người đó mà cũng thu phục được.”

“Nếu như vậy... Tạ Tĩnh Nguyên nhận thua buông tay? Rốt cuộc là cao nhân phương nào hàng phục cậu ta vậy?” Vân Huyền cảm khái. Một lát sau lại quay sang Kinh Chỉ Hủy. “Cậu có biết là ai không?” Nhưng

lại nhận ra mình đang nói chuyện với không khí, chẳng biết cô gái kia đã biến mất từ bao giờ. Tự cảm thấy mất mặt, Vân Huyền tiu nghỉu từ bỏ.

Nhưng mà, cái câu “Tạ Tĩnh Nguyên thách đấu thất bại.” xuất phát từ đây.

95>>

Nghe nói thứ năm sẽ công bố kết quả xét tuyển. Có thể tra trên trang chủ của đại học F.

Tan học hôm thứ tư, lớp K luôn ra về muộn nhất. Nhưng hôm nay Chỉ Hủy vì quá căng thẳng mà lo âu mãi.

“An tâm, không sao đâu.” Cô nữ sinh cùng bàn tốt bụng vỗ vai Chỉ Hủy an ủi.

Chỉ Hủy nở nụ cười ảm đạm. “Chỉ với cậu thôi.”

“Ít nhất cậu cũng đã có năm điểm cộng, phải nghĩ đến hướng tốt nhất chứ.”

“Cũng không hẳn là thế, mình từng gặp một tiền bối không cần điểm cộng.”

“Có chuyện này à?”

Chỉ Hủy gật đầu thật mạnh, như người không thi lấy thêm điểm chính là mình.

“Được rồi, cậu phải tin tưởng vào bản thân.” Tĩnh Nguyên ngồi sau chen miệng vào.

“Hôm nay nói chuyện đầy đủ chủ vị cơ đấy.” Giọng Khê Xuyên cao vút lên.

“Tôi còn chưa tính sổ với cậu. Cậu nói bậy bà gì với tên đó thế hả?” Đề tài đột nhiên thay đổi.

Một lúc lâu sau mới xác định được “tên đó” là ai, cậu cười như không cười. “Là sự thật.”

“Nhưng mà... Tôi đã bảo là phải giữ bí mật không nói.”

“Tôi chỉ muốn tốt thôi. Hai người không thấy khó chịu sao?”

Chỉ Hủy không hiểu được họ đang nói những gì.

Khe Xuyên lườm nguýt cậu. “Hừ, tôi cũng muốn tốt vậy... Chỉ Hủy ơi, cậu biết không, tên Tạ Tĩnh Nguyên này... Ê...”

Trong thời khắc mấu chốt, cậu nam sinh quýnh quáng bịt miệng Khê Xuyên lại.

Mặc kệ lúc trước đã xảy ra chuyện gì, vì sao, tóm lại, động tác này khiến Chỉ Hủy cảm thấy cô không thể chịu nổi sự thân thiết ấy. Vì thấy không ổn, móng tay tự bầu lên làn da, đau, rất đau. Một lúc sau mới có thể đáp với giọng bình thường. “Nếu không có gì, mình về nhà trước nhé.”

Nhìn bóng dáng Chỉ Hủy xa dần, Khê Xuyên cũng vịn tay Tĩnh Nguyên ra, thở hắt hắt lấy hơi, quay đầu trợn mắt nói: “Cậu là đàn ông cái quái gì chứ? Muốn nói cũng không dám nói.”

“...Tôi đâu quyết đoán như Hạ Tân Tuân. Cơ mà... cảm giác sao, nũng nịu rồi kiss hả?”

Cậu còn chưa nói xong đã bị cô nữ sinh đỏ mặt húc thẳng vào bụng.

96>>

Thứ năm.

Chỉ Hủy đổ bệnh không đi học. Sáng chín giờ vẫn ngang ngạch lên xem thông báo kết quả.

Cha mẹ cô cũng đều ở nhà, tuy rằng cha cô không ngừng kể những câu chuyện hài hước nhạt nhẽo, nhưng bầu không khí vẫn đóng băng bởi sự căng thẳng.

Tám giờ năm mươi, số người truy cập tăng mạnh.

Tam giờ năm mươi lăm, bỗng dưng Chỉ Hủy bị out không báo trước, trên đó ghi rõ “không thể truy cập.”

Chín giờ đúng. Vẫn như cũ, “không thể truy cập”.

Chín giờ hai mươi. Cuối cùng mở được, nhưng lại báo rằng. “Hệ thống quá tải, xin truy cập lại sau.”

Chính giờ năm mươi, dường như đã nhụt chí. Cô mắng thầm. “Như rùa bò, cả nhà này sắp chết rồi đây.”

Mười giờ. Truy cập thành công. Bảng thông báo lại ghi: “Chưa cập nhật”

Hoàn toại bại dưới đại học F! Chỉ Hủy bức bối ngồi trên sofa, không hé lấy một lời! Đúng là cô lo hão! Làm mọi người lo lắng như vậy, không chờ mấy người kia còn chưa chấm bài xong.

Ngay lúc ngồi xuống ăn cơm trưa, tâm tư vẫn còn đặt trên mạng, mới ăn được hai miếng đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Bưu kiện màu đỏ sẫm.

Chỉ Hủy không yên lòng mở bưu kiện ra, một công văn được đóng dấu, đôi mắt mơ màng chợt sáng bừng khi thấy đóng dấu của phòng chiêu sinh đại học F. Tóc gáy cô như dựng thẳng, cả người nóng bừng lên.

Nhìn lần thứ hai, đọc từ trên xuống dưới cũng không biết đang viết chính xác cái gì, chỉ đến khi nhìn thấy dòng “cộng thêm hai mươi điểm” thì mới thở phào một hơi, suýt nữa siêu thoát.

Đúng là vẫn chưa trúng tuyển, nhưng được cộng một điểm nghĩa là tỉ lệ cao hơn một phần.

Nhiệt độ trong không khí bắt đầu ấm dần lên.

Buổi tối, Chỉ Hủy điện thoại cho Thiệu Như báo tin được cộng thêm hai mươi điểm, đồng thời cũng biết ơn Tỉnh Nguyên vì đã dự đoán như thế. Không ngờ lại bị tạt một gáo nước lạnh, trong lời Thiệu Như, rất bất ngờ, không thể hiểu được sao Liễu Khê Xuyên chỉ được cộng hai mươi điểm.

Nghe cách nói này mà sự vui sướng vội đi phân nửa.

Tại sao trong mắt cô giáo, cô được thêm hai mươi điểm nghĩa là quá tốt? Còn Khê Xuyên chỉ nhận hai mươi lại dùng những từ cảm thán như đang tiếc nuối vậy?

23. Chương 22

97>>

Sau một cuộc thi, từ mười bảy tuổi bước đến ngưỡng cửa mười tám.

Cho dù nhìn từ góc độ nào cũng là sự trưởng thành.

Gương mặt thay đổi theo tuổi tác, vóc dáng cũng nảy nở. Mái tóc ngắn vén qua bên vai, ngày qua càng dài thêm, màu đen óng ả tao nhã, gây thu hút mọi ánh nhìn. Trong quá trình lớn lên, có nhiều thứ đột ngột thay đổi, giống như một luồng sáng đáng lẽ phải rơi thẳng, ngờ đâu gấp khúc trước không trung, thoát khỏi quỹ đạo được định sẵn, như tìm một con đường trốn chạy.

Thời gian càng dài, càng lâu, mặt phẳng con người ta đã nhìn trong ký ức trở thành khung cảnh chưa từng quen.

Là họa hay phúc, buồn vui lẫn lộn.

98>>

Ngày thứ sáu, cả khối nhận được lịch học bù.

Giữa trưa, có rất nhiều học sinh tràn tường ra ngoài ăn cơm. Khê Xuyên nói gì cả, mím môi đi trên hàng rào. Chỉ Hủy đỏ mặt quay xuống dưới, gào lên với những cậu con trai dám quay đầu nhìn. “Cấm nhìn!”

Khe Xuyên hơi đau đầu, không nghĩ mặc váy lại phiền phức thế này.

“Hay là tìm Thiệu Như xin ra khỏi cửa nhé!”

“Không được đâu.”

“Phải thử một lần mới biết chứ.”

Kết quả, trước sự nhõng nhẽo của hai cô nữ sinh, Thiệu Như đành phải thỏa hiệp: “Coi như đây là phần thưởng dành cho hai người dành được mức điểm cộng cao nhất nhé. Nhưng nhớ đừng muộn học ban chiều đấy!”

Giấy xin phép ra khỏi trường màu vàng diện tên của Chỉ Hủy và Khê Xuyên nhưng vẫn còn một chỗ trống khá rộng. Lý do là chuyện không thể nói, cần phải ra ngoài gấp. Thế nhưng mới quay về đã bị các cô nữ sinh vây quanh.

Trong nháy mắt, người gặp chuyện tăng lên thành Liễu Khê Xuyên, Kinh Chỉ Hủy, Sa Hạnh Cửu, Vân Huyền và Văn Anh

“Tài năng quá, bắt chước chữ người khác y chang luôn!” Vân Huyền sùng bái đến mức mắt lấp lánh đầy sao.

“Tất nhiên. Mình học ai là giống...” Chỉ Hủy vừa mới quay đầu đắc ý đã bị Sa Hạnh Cửu bên cạnh cắt ngang. “Được rồi, đi mau thôi, kéo đi đêm lắm có ngày gặp ma đấy.”

Chỉ Hủy quay sang cô ấy nhăn nhó làm trò.

Sau khi ra khỏi cổng trường thì tíu tít nên đến đâu ăn trưa.

“Nếu mình nhớ không lầm, đối diện nhà Văn Anh có nhà trọ đúng không?” Vân Huyền thân thiết đến gần, ôm cổ Văn Anh.

“Ừ, phải.”

“VẬY ĐẾN ĐÓ TRƯỚC ĐI.”

“Thế còn nhà Văn Anh, nhà cậu thế nào, có nhiều phòng không?” Khê Xuyên tò mò hỏi.

“Nhà cậu ấy giàu lắm đấy, cậu không biết sao?” Gương mặt Hạnh Cửu vẫn không có xúc cảm nào.

Thế nhưng Chỉ Hủy lại để ý đến điều khác. “Để lại sẹo rồi?”

“Sao?” Hạnh Cửu sững sốt.

“Trên trán.” Chỉ Hủy chỉ chỗ đó, ẩn dưới lớp da là vết sẹo hồng nhạt. Tất cả mọi người đều im lặng. “Ừ, để lại sẹo.” Hạnh Cửu không để ý chút nào nhưng trong vô thức, cô vẫn nhìn qua Văn Anh.

“Hầy, chỉ cần bạn Giang Hàn không để ý thì nào có sao.” Vân Huyền không nhận ra điều đó, tiếp tục chọc ghẹo.

“Phải, chắc chắn cậu ấy không để ý.” Hạnh Cửu đáp, vẫy tay gọi taxi dừng lại.

Trong lúc mọi người lần lượt chui vào xe, Hạnh Cửu nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Văn Anh. “Xin lỗi cậu...”

Hạnh Cửu không nói gì cả, chỉ lôi tay Văn Anh để giúp cô ấy nhanh hơn.

Lúc này đây, hai ngày trước, Hạnh Cửu mới xuất viện ngồi trên bậc thang ăn vặt cùng Giang Hàn. Cậu nhìn chăm chăm trán cô, nói. “Để lại sẹo rồi.”

“Không thay đổi được, cứ nghĩ cậu đã chuẩn bị tinh thần.”

“Haha, mình không có ý gì cả. Cho dù cậu có bị tạt axit đến khó nhìn, mình cũng không để ý.”

“Cậu trù ẻo đấy à?” Cô nhét một miếng cơm thật to vào miệng, trợn trừng mắt lên.

“Thật ra mình cũng từng dính axit rồi.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Cậu mở áo đồng phục mùa đông ra, chỉ vào một vết sẹo khá lớn, nói: “Năm lớp mười làm thí nghiệm với bánh mì đen, A Kinh ngồi bàn trên quay xuống đột ngột quá, làm đổ axit trên bàn mình.”

“... Do ngày thường cậu sống không tốt, nhân phẩm không đủ.” Hạnh Cửu tỏ vẻ mặc kệ, tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

“Này Harry Potter, cậu không tìm không phổi gì cả.”

“Cậu nói ai là Harry Potter?”

“Giống thật mà. A a a... Đừng đánh nữa, đổ cơm bây giờ!” Một lúc sau, cậu nghiêm túc trở lại: “Tại sao cậu tốt với Văn Anh như thế?”

“...”

“Cho dù không để lại sẹo cũng cần thời gian bình phục, cần gì vì Văn Anh mà làm vậy?”

“... Mình rất kiên định với chuyện sẽ bảo vệ cậu ấy.” Chiếc đũa trong tay cô gái chợt ngừng lại.

“Này, Văn Anh ơi, cậu ở đây một mình à?” Vân Huyền vừa vào cửa đã gào to lên.

“Sao lại hỏi thế.” Hạnh Cửu cảm thấy Văn Anh có vẻ mất tự nhiên.

“Máy tính ấy.” Vân Huyền như một thám tử đi điều tra, đã vậy còn đặc ý chỉ chỉ: “Chưa tắt máy, vẫn còn mở đây này.”

“À... Do mình... Hôm nay mình đi học nên mới mở lên.”

Tất nhiên không phải vậy. Hạnh Cửu nhìn mọi nơi, đây không giống như căn phòng một người ở. Nội y của cô gái còn khoác trên ghế, thùng rác vẫn còn bữa sáng bằng bánh lúa mạch.

Hạnh Cửu nhìn qua Văn Anh, nghe thấy cô ấy nói: “Đợi mình gọi cho Tất Thắng là đang có khách.”

“Đáng thương? Một đại tiểu thư con nhà giàu mà đáng thương, cậu không biết gì về giá thị trường thật à?” Giang Hàn tỏ vẻ mù mịt.

“Nhà có tiền là một chuyện, còn đáng thương lại là chuyện khác.”

“Mình không hiểu được.”

“Ba cậu ấy qua đời lâu rồi, cậu biết không?”

“Không phải còn mẹ sao?” Cậu nam sinh vô ưu vô lo nhồi thức ăn vào miệng.

“Nhưng nếu phải chia sẻ mẹ mình thì sao?”

“Ý cậu... là thế nào?”

“Sau khi mẹ tái hôn sinh ra một đứa con khác. Vì vậy, đại tiểu thư trong một gia đình đầy đủ trở thành người thừa.”

“Thật sao? Cậu ấy có anh em gì không?”

“Có đứa em trai.”

Văn Anh vội vàng điện thoại cho Tất Thắng đang ở bên ngoài. Hạnh Cửu ngồi xuống trước máy tính.

Màn hình còn sáng đèn, ngay cả những ô cửa sổ còn chưa tắt.

Rõ ràng rất tuyệt vọng, cần gì phải vờ như hạnh phúc?

Thay vì trở thành một đại tiểu thư nhục nhã trong nhà, chỉ bằng thẳng thắn thừa nhận mình là kẻ bị bỏ rơi.

Được rồi, Văn Anh. Cậu đừng nuốt hết nước mắt vào lòng nữa. Mình sẽ bảo vệ cậu, mười năm, hai mươi năm vẫn thế. Trong mắt mình, cậu quan trọng hơn hàng sa người trên thế giới. Trong lòng mình, cậu quan trọng hơn cả bản thân.

99>>

Đầu tuần, lễ chào cờ.

Tất cả các lớp tụ về một nơi. Những nhóm nữ sinh hoan hỉ bàn chuyện tin đồn giới giải trí, giọng nói càng lúc càng vang. Cuối cùng Thiệu Như đứng dưới không chịu được nữa, đành phải vỗ vai nhắc nhẹ.

Bỗng chốc một giọng nói bằng loa đề lên lớp lớp tiếng nói. Cựu chủ tịch hội học sinh đứng góp ý trên micro, khiến những người ngồi dưới tự biết chỉnh đốn lại, thế nhưng vẫn mải mê trong lòng không thôi.

Chỉ Hủy đứng đầu lớp, không có ai che chắn, gương mặt bị gió vờn mạnh qua. Cô cố gắng chỉnh trang lại chiếc áo thì nghe thấy hai cô gái ngồi đầu lớp bên cạnh bàn tán, bỗng chốc cũng để ý.

“... Cả năm lớp vậy mà chỉ mỗi Tạ Tĩnh Nguyên được xét thẳng?”

“Liều Khê Xuyên cũng không được sao?”

“Không được, đúng là đáng tiếc thật, chắc vì đề văn năm nay khó quá.”

“Nếu họ không qua thì người ta còn biết trông cậy vào ai nữa chứ?”

“Không phải Chỉ Hủy của lớp K cũng rất giỏi sao?”

“Cậu ấy thua xa Liều Khê Xuyên, không cạnh tranh nổi đâu”

“A, đề tự tuyển sinh khó như vậy, chắc đề thi đại học năm nay cũng khó lắm.”

“Hắn rồi.”

...

Chỉ Hủy quay mặt qua một bên, bắt ép chính mình không được nghe nữa.

Lúc người trên khán đài thông báo “Lễ chào cờ đến đây là kết thúc.”, tất cả mọi người đều tự động giải tán, họ ào ra khỏi sân về lớp như ong vỡ tổ. Khê Xuyên đợi Chỉ Hủy cùng đi trong khi lớp K đã chạy hết.

Lớp A cách phòng học xa nhất, họ cũng không đi theo đội ngũ chỉ tề, chỉ lác đác vài ba người.

Khe Xuyên và Chỉ Hủy theo sau cùng. Lúc lên lầu chợt bắt gặp một người, Thu Bốn Du đi trước nhận ra Chỉ Hủy thì cười ngừng lại, sau đó hai cô gái đi song song nói chuyện với nhau. Chỉ riêng Khê Xuyên bước trước hai bậc thang.

“Cũng được cộng thêm hai mươi điểm à?”

“Đúng rồi, mình đâu được tuyển thẳng? Dù sao cũng không tài bằng Tạ Tĩnh Nguyên.”

“Haha, đừng tự so sánh mình với cậu ta, tên đó có còn là người địa cầu đâu.” Thu Bốn Du cười thả tay xuống.

“Vậy mấy nay cậu ta làm gì?”

“Vẫn đến lớp, nhưng bị thầy cô lôi kéo đến văn phòng giúp đỡ biên soạn tài liệu ôn thi đại học, cũng bận bịu lắm.”

“Bây giờ cậu ta...” Thu Bốn Du đang nói, chợt ngẩng người.

Chỉ Hủy nghe thấy một tiếng động rất lạ vang lên, quay đầu nhìn lại, mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Cô lập tức nhoài đến túm lại theo bản năng, khi phản ứng lại mới nhận ra Liều Khê Xuyên không giữ vững trọng tâm, loạng choạng suýt ngã.

– Cậu ấy thua xa Liều Khê Xuyên, không cạnh tranh nổi đâu.

Cô ấy tài giỏi như vậy.

Nhưng sao nhất định phải là ở đây?

Có thể lấp lánh hào quang trên sân khấu. Có thể đứng trước cây dương cầm, rạng rỡ vượt qua màn đêm. Có thể đứng trên bục nhận giải thưởng văn học. Có thể ngồi nơi băng đen bụi bặm lất phất. Có thể trở thành điều đẹp đẽ duy nhất trong hoàng hôn trải dài.

Nhưng mà, sao nhất thiết phải bên cạnh cô?

Có biết không, họ nói, cô thua xa cô ấy?

Có lẽ trong hai giây chần chừ đó, miếng vải rút khỏi tay cô, đầu ngón tay vì lực ma sát sinh ra mà hơi rất. Chỉ Hủy đứng trên bậc thang, trơ mắt nhìn cô nữ sinh gương mặt trắng bệch té xuống. Động tác này như hằn sâu vào đôi mắt cô, cho đến lúc toàn bộ mọi người đều tụ về đây, tiếng ồn ào tăng vọt như trận đại hồng thủy.

Chỉ Hủy lẳng lặng đứng tại chỗ, hết thấy, hết thấy những gì đã thấy, hết thấy những gì đã biết, tất cả đều vô giá trị.

Lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi. Ánh Mặt Trời rơi vào bậc thang như kết ngưng thành băng.

Đáng lẽ nên cảm thấy vui vẻ, nhưng sao cô nhìn thấy cây non kia quật ngã lại như đâm một nhát dao vào sự dơ bẩn trong lương tâm bản thân? Chẳng lẽ, đây là dấu vết tuyệt vọng trên bức tranh của ai khác?

Tại sao lại che mặt bật khóc?

– Liễu Khê Xuyên, cậu có được mọi thứ, nếu vậy có thể cảm nhận được sự bỏ rơi không?

100>>

Cho dù là ban cán sự của năm cuối đi chăng nữa, đến lúc cần thiết cũng bị giáo viên chủ nhiệm gọi vào văn phòng. Đây là một phần của nhiệm vụ. “Vì bọn mình là cán sự lớp.”

Ngày hôm đó, sau khi nhận phiếu điểm thi cuối kì, Chỉ Hủy theo sau Tỉnh Nguyên ra khỏi trường. Xung quanh cô, có rất nhiều người in rõ hai từ “Giải phóng” lên mặt.

Ngay lúc này, hai người còn đứng trước mặt Thiệu Như với sự căng thẳng.

“Là cán sự lớp, em đại diện mọi người đi thăm Liễu Khê Xuyên nhé.”

Không có lý do gì để chối từ.

Nếu cô đứng ở ngoài cuộc để nhìn nhận, có lẽ sẽ thần nhiên nhận nhiệm vụ này. Vì điều kiện tiên quyết ở đây là cô không kịp bắt lấy cô ấy, đáng lẽ phải cảm thấy tự trách bản thân mình.

Đúng là buồn cười.

Tại sao cô trở nên dối trá như vậy?

Cô tệ nạn, cô cảm hờn cô ấy cũng tốt, nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ bên trong, chưa bao giờ nghĩ cách hãm hại cô ấy. Rốt cuộc, cô đã bước từng bước trên con đường ác độc này từ lúc nào, bản thân cũng không hay biết.

Nếu thật sự ghét cô ấy đến nhường đó, cần gì giả vờ tốt bụng đi thăm đau?

Giả như cô ấy ngã xuống, không bị thương mà chết đi thì đây là hành vi ngộ sát hay có ý định giết người? Cô sẽ vui mừng hân hoan hay hối hận không nguôi?

“Này, Chỉ Hủy, Tỉnh Nguyên?” Cách đó không xa có một giọng nói vang lên từ phía sau, ngắt mạch suy nghĩ của Chỉ Hủy.

Quay đầu lại, thì ra là Thu Bốn Du.

Lúc này Tỉnh Nguyên cũng quay mình, đứng trước họ hai bước. “Là cậu? Thi cử thế nào rồi?”

Thu Bốn Du không e dè mở biểu đồ đánh giá thành tích ra, sau đó còn cười, không giải thích gì.

Chỉ Hủy vừa thấy cũng cười rộ lên. “Giống hệt mình, cao không ra cao, thấp không ra thấp.” Cô cũng mở biểu đồ đánh giá thành tích ra.

Hai bảng đánh giá đặt cạnh nhau, đường đi lên xuống giao động, thay đổi cột mốc rất mau. Điểm duy nhất khác nhau là cột mốc cuối, Thu Bốn Du đứng ở đỉnh, còn Chỉ Hủy đứng ở bụng.

Cậu gãi đầu, cười ngại nhùng: “Mình lấy ra sẽ chọc giận các cậu mất. Haha.”

“Cậu đứng đây thôi bọn này đã thấy thua xa rồi.” Thu Bồn Du cười nhiệt tình hơn. “Hai người các cậu... Cùng về nhà sao?”

“Không phải vậy, bọn mình chỉ đến thăm Liễu Khê Xuyên thôi.”

“À? Bây giờ cậu ấy sao rồi?”

“Đi mới biết được.”

“Mình cũng muốn đi.”

“Hử?”

“Dẫn mình đi với.” Cô gái nhăn gương mặt nhỏ nhắn, năn nỉ.

“Được rồi, chịu thua cậu, vậy cùng đi nhé.”

“Vậy mới đúng chứ, tốt xấu gì mình cũng là lớp trưởng lớp A, chuyện này lại xảy ra trong đội ngũ lớp mình...”

“Được rồi, được rồi, lời nguyền biến tả tơi này đợi đến lúc diễn trò trước mặt người khác đi.” Cậu bắt đầu quay người lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Thật ra mình nghi ngờ.” Đột nhiên, Thu Bồn Du trở nên nghiêm túc. “Đây không phải là ngoài ý muốn.”

“Sao?” Chỉ Hủy vẫn chưa hiểu.

Nhưng cậu trai lập tức phản ứng trở lại.

“...Mình nói là, chuyện Liễu Khê Xuyên ngã xuống không phải ngoài ý muốn.” Từng lời, từng chữ đều thẳng thắn.

Chỉ Hủy lo sợ, máu chạy quanh cơ thể như ngưng đọng.

Bởi vì cô nghĩ lung tung, bàn tay bắt giắc buông lơi.

Bởi vì suy nghĩ ấy mà tay cô thả lỏng.

Bởi vì chuyện ấy mà nảy sinh suy nghĩ phải buông tay.

Là như vậy hay gần như là thế?

Nếu thời gian có thể đảo ngược, có lẽ mọi chuyện chẳng diễn ra như bây giờ. Suy nghĩ vẫn đục chỉ lướt qua vài giây, ấy mà quyết định sự thật đang tồn tại.

Thu Bồn Du, cậu ấy thấy hết tất cả sao?

“Liễu Khê Xuyên có xích mích gì với ai đó trong lớp A không?”

Nghe thấy câu mở lời sau sự im lặng ngắn ngủi của Thu Bồn Du, Chỉ Hủy hơi sửng sốt, gánh nặng trong lòng như được vơi bớt. Gương mặt lại tràn trề sức sống.

“Không có, cậu ấy còn không quen ai.”

Cậu nam sinh bên cạnh này giờ vẫn im lặng nay đã mở miệng. “Còn Tương Li thì sao?”

Thu Bồn Du đá một cái thật mạnh vào không trung, đôi mắt tròn tròn. “Quả nhiên là vậy!”

“Sao? Như thế nào?” Chỉ Hủy rụt rè hỏi.

“Thật là đáng sợ.” Có lẽ biết được hết thấy rồi mới có thể cảm thán.

Nhưng biết được hết thấy của người khác chỉ là tự nghĩ vậy mà thôi, còn màn bụi lấp trong lòng Chỉ Hủy, có lẽ chưa bị phát hiện.

“Lúc ấy mọi người đều đi lên, bỗng dưng người đi trước Khê Xuyên đột ngột dừng lại, thậm chí còn lui về một bậc thang, Khê Xuyên phản ứng không kịp nên chẳng giữ được trọng tâm. Lúc ấy mình đã thấy là lạ rồi, vì người đi trước đúng là Tương Li. Khê Xuyên chọc trúng cậu ấy bao giờ thế?”

“Chuyện này... Kể ra rất dài.” Tĩnh Nguyên đáp.

“... Đầu óc Tương Li có vấn đề.” Chỉ Hủy cảm phần.

Dù sao, trong mắt cô, ác ý xô ngã có sự chênh lệch rất lớn với lỗ buông tay. Ít nhất cũng đã tìm được một người vẫn đục hơn mình, áp lực tâm lý vơi đi mấy phần...

Bất kể ranh giới giữa hai điều này rất mong manh.

24. Chương 23

101>>

“Ai vậy ạ?” Từ trong nhà vọng ra một giọng nói rất dễ nghe.

Chỉ Hủy nhìn Tỉnh Nguyên, ra hiệu cậu đứng lên tiếng rồi mới trả lời: “Dạ là bạn học của Liễu Khê Xuyên đến thăm ạ.”

Cánh cửa chống trộm mở ra, từ sau một cô gái còn rất trẻ ló đầu. Đó là chị gái của Liễu Khê Xuyên.

Gặp mặt nhau chột nhốt lại. Lúc đứng bên ngoài phòng cấp cứu, gương mặt Chỉ Hủy trắng bệch, cho đến khi biết Liễu Khê Xuyên chỉ bị gãy xương mà thôi thì suy nghĩ mới quay về với bộ óc. Những người cùng đưa Khê Xuyên đến bệnh viện là Thu Bốn Du và Giang Hàn cứ ngỡ rằng hai cô thân thiết với nhau lắm.

Ngày đó đúng dịp cả cha lẫn mẹ Khê Xuyên đều đi công tác. Người nhận được tin báo chạy đến là chị cô ấy còn đang mặc đồng phục Dương Minh – Liễu Lạc Xuyên.

Trí nhớ của cô chị này rất tốt, nhận ra Chỉ Hủy và Thu Bốn Du là ai, nhìn họ vài giây rồi nở nụ cười niềm nở. “Minh biết các cậu.”

Cho dù hiền lành thân thiện cũng không giống Liễu Khê Xuyên. Cả hai chị em là song sinh nhưng gương mặt Lạc Xuyên chẳng giống Khê Xuyên mấy. Tuy cũng là một nữ sinh xinh đẹp, nhưng gầy hơn, dài các hơn và không thông minh như cô em gái. Ai nhìn qua thôi cũng có thể nhận ra điều này.

Liễu Lạc Xuyên chuyển hướng sang nhìn Tỉnh Nguyên, có lẽ cô ấy cũng không khờ khạo đến mức không phân biệt được Tỉnh Nguyên và Giang Hàn, vậy là gương mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Chỉ Hủy giải thích: “Đây là bí thư lớp mình, cô phân công nhiệm vụ đến đây.”

Cô ấy lập tức nở nụ cười thoải mái, dẫn ba người vào trong. “Vào đi nhé.”

Hình như cha mẹ họ đều đi làm cả. Vài người đi vào phòng trong, trạng thái của Khê Xuyên hoàn toàn vượt sức tưởng tượng của một người bình thường.

Cô nữ sinh mang áo ngủ, tóc tai bù xù tựa vào thành giường, ôm một quyển tạp chí Mina khổ lớn ngáy nghiến, ngoại trừ chân còn đang bó bột ra thì không hề giống một nữ sinh cấp ba hay người bệnh chút nào.

Nghe thấy người đang đến, cô ấy ngẩn ngơ nhìn lên vài giây, hai bên sườn sốt một lúc, cuối cùng cả tập thể đều thức tỉnh nhờ độ ê – xi – ben quá cao của Khê Xuyên. “Aaaaaa, sao mọi người không gõ cửa?”

Trường hợp này, có thể hình dung là cô ấy xấu hổ vì người khác đến đây không?

102>>

“Bọn mình ngày nào cũng phải giải cả sập đề thi, còn cậu ngày nào cũng ở nhà đọc tạp chí này, đúng là trong họa có phúc.” Chỉ Hủy giả vờ tức giận.

Khe Xuyên vừa cười, vừa sửa sang lại đầu tóc.

“Nhưng đáng tiếc không phải ngày tốt rồi, Thiệu Như nhờ tôi gửi cho cậu.”

Khe Xuyên tò mò nhìn Tỉnh Nguyên lấy thứ gì đó trong cặp ra, cảm thấy thiếu dưỡng khí đến nơi. “Nghỉ đông phải làm nhiều bài tập như vậy sao? Thời gian đâu mà kịp chứ?”

Tĩnh Nguyên không bị lay động, cậu tường thuật lại: “Kịp, nếu cậu thôi trợn mắt nhắm mắt rồi bắt đầu làm thì sẽ kịp.”

“Coi như xong, mình từ bỏ.” Khê Xuyên giơ hai tay đầu hàng.

Lạc Xuyên cười dọn dẹp sách vở lộn xộn trên giường Khê Xuyên. “Con bé ấy mà, từ nhỏ đã vậy rồi, tới tận trước ngày khai giảng mới huy động cả nhà cố giúp nó hoàn thành bài tập hè.”

“Bài tập lớp mình mới nhiều đây này.” Thu Bồn Du chỉ tay vào túi xách, chen ngang nói. “Các cậu nhìn trọng lượng của nó đi, mình sẽ không lấy ra đâu, để các cậu khỏi bị tổn thương.”

“Đây cũng là chuyện tốt.” Lạc Xuyên nói. “Trường mình lỏng lẻo hơn trường các cậu, cho nên thành tích thi đại học cũng không bằng Thánh Hoa.”

Khê Xuyên nhìn qua, hơi trách móc. “Chị đừng nói chuyện không đau lưng sao?”

Ra khỏi cửa là mùa đông lạnh đến tận cùng. Ai cũng biết, một năm qua đi, vạn vật sẽ sinh sôi một lần nữa, mang theo hy vọng về những điều tốt đẹp nhất.

Lòng không gọn sóng, Chỉ Hủy cẩn thận quan sát cuộc sống đã qua của con người, bởi vì cô biết năm tháng rực rỡ nhất là điểm giao nhau giữa tháng tư và tháng năm, không thể nắm bắt được nên chẳng thể chờ mong.

Mặc dù có chờ mong hay không, nhìn ra ngoài vẫn là con đường khúc khuỷu và bóng cây loang lổ.

Đúng là ở nhà ít áp lực hơn lên trường nhưng vì bài kiểm tra cuối kì của cô không tốt lắm nên không khí ở nhà cũng chẳng thay đổi gì. Nói gì thì nói, mỗi ngày đến lớp cùng bạn bè, hơi khổ một chút nhưng cũng có niềm vui riêng. Nhất là quay đầu lại, có thể thấy người mình thích, dù cậu có cúi đầu, suy nghĩ làm bài, không nói gì cũng rất tốt.

Trước ngày giao thừa vài hôm vẫn không có không khí Tết nhất gì cả. Cha mẹ vì muốn cô tập trung học bài nên giản lược luôn cả việc đi thăm hỏi họ hàng. Thậm chí khi họ điện thoại cũng đã ý tứ hơn rất nhiều.

Đợi đến lúc cha mẹ cô ra khỏi cửa, lòng Chỉ Hủy như nhẹ bẫng hẳn, cô bắt đầu suy nghĩ nên gọi ai nói chuyện nhưng không thấy người nào thích hợp. Vân Huyền? Hình như không ổn lắm. Thu Bồn Du? Sau khi chia lớp cũng lạ lắm ít nhiều. Liễu Khê Xuyên.

Có thể nhớ đến tên của cô ấy sao?

Ghen tị hay là áy náy, ganh đua hay là chân thành? Nhiều sự đối chọi gay gắt như vậy đan nhau thành cái võng mâu thuẫn, buộc chặt hết mọi lối suy nghĩ.

Từ bao giờ bắt đầu sự quen biết này? Đến nay cũng đã qua bốn năm tháng, mỗi ngày như hình với bóng nên thấy quen thuộc, trở mặt như tự cắt đi một phần cơ thể mình.

Cứ như vậy, viết được một nửa thì ngừng bút, sự im lặng khiến tim đập nhanh hơn. Cô không tự nhủ được, cầm điện thoại gọi cho Liễu Khê Xuyên, do dự một lúc lâu lại ngắt máy, rồi rảo đến mức tự đi qua đi lại trong phòng. Đầu nghĩ lung tung nhưng vẫn biết mình đây là hoạt động gân cốt. Sau khi đi được vài vòng lại quay về trước bàn, không còn tâm trạng làm bài nữa bèn lật tiểu thuyết ra xem. Chợt cảm thấy ánh náy với việc thảm bại trong kì thi vừa rồi, lại cầm bút viết, được một nửa thì ngừng.

Cứ luẩn quẩn như vậy. Thời gian như đi vào vòng lặp đi lặp lại, không hề thông thả, thậm chí có ngắt ngứ.

Tự đề ra kế hoạch cho chính mình, ngày đầu tiên hoàn thành rất tốt. Nhưng qua vài ba ngày lại ghi nợ với bản thân. Cô không muốn suy nghĩ nhiều, cũng không muốn tính toán với người khác, vì biết rõ như vậy nên mới không để lỗ hổng lớn dần, không để ai đó nhìn được sự âm u trong mình.

Học bài đến tận khuya, ngay cả mẹ cô cũng đau lòng đến giục con đi ngủ, chỉ duy mình cô biết, buổi tối thức đêm là để giải tỏa bớt cảm giác lãng phí thời gian trong phòng vào ban ngày.

Có đôi khi đêm khuya, mẹ cô sẽ khoác một chiếc áo mỏng bước vào phòng, đến gần ngọn đèn chỉ mỗi Chỉ Hủy mộng manh ngồi đó, vuốt mái tóc cô, nói: “Con cố gắng nhiều rồi, ngủ sớm đi nhé.”

Chỉ Hủy không nhìn mẹ, như được lên dây cót, tiếp tục viết, không nghe thấy. Cô cảm nhận được, đây không phải là sự thông cảm thật lòng, đó chỉ là hối lỗi mà thôi.

Lúc đọc được bảng đánh giá điểm cuối kì, mẹ cô đã cho cô con gái một bạt tai. Không có chỗ trốn, cũng không thể trốn được.

“Ba mẹ đáng cay vất vả để cho mày học...”

Mở đầu như vậy không có sức thuyết phục với Chỉ Hủy, cô vẫn nghĩ: Chẳng lẽ con học hành không vất vả?

Không thể phủ nhận, chỉ số thông minh của người và người là những dữ kiện chênh lệch nhất. Cô thật sự rất cố gắng, nhưng vẫn không bì được người chỉ nằm ở nhà đọc tạp chí.

Một người thân thiết bao giờ cũng dịu dàng, hòa ái, nay bởi vì một bản vẽ xu hướng rách nát mà rít gào quở trách, gơ tay tát một cái thật mạnh, để lại dấu vết đỏ ửng trên gương mặt, để lại vết thương khắc sâu vào trong lòng.

Cuối cùng, để chấp nhận kì thi ấy, tuyệt nổi lên đầy trời trong thế giới nhỏ bé của cô, bao phủ tất thảy mọi điều tốt đẹp, đơn thuần và trong sáng.

Từng mạch máu trong trái tim uất ức như phình lên.

Rõ ràng ở những mặt khác, cô không kém hơn Liễu Khê Xuyên.

Rõ ràng trước đến nay cô luôn rất ngoan ngoãn.

Tại sao lại thua một cách bất đắc dĩ trên bàn cân đo đếm không tiêu chuẩn?

Cửa miệng đã mở, chỉ chực biện minh cho bản thân mình, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì cả, bướng bỉnh không rơi một giọt nước mắt nào, quay đầu nhìn ra cửa sổ. Bầu trời ban đêm chớp nháy cột pháo bắn từ công viên thành phố, khác với đáy lòng đã nguội lạnh của cô.

Vài năm về sau, có lẽ không cần vài mà chỉ một năm, mà cũng chưa đến một năm, một cái chớp mắt, mẹ cô sẽ hối hận. Bây giờ, đúng là thế thật rồi.

Không có ai thật sự tự bước vào nông nổi độc ác, không có ai thật sự hận thù một ai. Chỉ bất đắc dĩ ở chỗ, vì bản thân không hạnh phúc nên cũng muốn mọi người bất hạnh như mình.

Cấp ba chính là như vậy, không có gì ngoại lệ.

103>>

Mùng một năm mới, Chỉ Hủy bị đánh thức bởi tiếng pháo, cô đứng dậy ra phòng khách uống nước. Cha mẹ không còn ở nhà, ngỡ ngơ một lát mới nhớ ra hôm qua họ nói muốn đến chùa thắp hương cầu nguyện cho Chỉ Hủy thi tốt.

Thật ra vào tình trạng này rồi, dù mê tín hay khoa học, dù chân chính hay tà ma đều đủ cả.

Nếu hay người có thể cho con mình thêm tể bào não để học, dấm lấm cha mẹ cô cũng nhiệt tình qua núi đao biển rộng.

Nghĩ đến có hơi buồn cười.

Buồn cười hơn nữa là cha mẹ Vân Huyền.

Vài ngày trước, Vân Huyền gọi điện đến, nói được một chốc thì kể: “Mẹ tìm thấy bói lấy cho mình một quẻ. Bị lừa đến ba trăm đồng vậy mà còn khen rất linh. Hết cứu nổi rồi.”

“Thầy tướng số nói thế nào?”

“Cậu nghe xong đảm bảo ngắt luôn. Vì đảm bảo sự an toàn của thí sinh, mình không nói được.”

Chỉ Hủy cười cười đối diện thoại qua tai bên kia, trách móc: “Đừng thừa nước đục thả câu, mình biết cậu muốn nói lắm!”

“Ông ta nói với mẹ mình rằng. “Thành tích con gái bà giống như nước sông Hoàng Phố, lúc cao lúc thấp.” Mẹ mình kích động không thôi, nắm tay kẻ lừa đảo kia ríu rít nói. “Đúng vậy, nói rất chuẩn!”

“Không phải chứ? Ngay cả Tạ Tĩnh Nguyên luôn đạt 149 và 150 cũng có lúc lên xuống thất thường. Ai lại không vậy?”

“Tất nhiên, có đôi khi cha mẹ của một thí sinh giảm chỉ số thông minh đột ngột như vậy đấy.”

104>>

Thắp hương khấn cầu với thần linh.

Bói toán biết trước họa phúc.

Vận mệnh của chúng ta do ai quyết định? Con đường chúng ta đi kéo dài đến nơi nào?

Tại sao lại phải tin tưởng những thứ không thể thấy, không thể chạm vào?

Trên đời này, nhất định có một thứ gì đó chúng ta không biết, chúng ta sờ như không thấy, cho dù tận cùng đau đớn cũng dồn hết tâm trí phớt lờ đi.

105>>

Mùng sáu, cô nàng trạch nữ suốt ngày ở nhà cuối cùng cũng bị mẹ lấy lý do nếu không bước ra ngoài sẽ trở nên meo mốc sai đi mua rượu, tiện đường đi dạo một chút cũng tốt.

Gương mặt xám xịt, Chỉ Hủy vừa đi vừa thở: “Mẹ có thấy ai ôm hai bình rượu mà còn nhàn nhã đi bộ không?” Bỗng dưng cô nhớ đến Tạ Tĩnh Nguyên, vác theo bốn thùng Nồng Phu Sơn vẫn nhàn hạ đi bộ vào sáng sớm.

Bất giác, cô muốn cười, nếu nói vậy, nhìn thấy một cậu trai tuần tú phá hoại hình tượng đẹp đẽ cũng là một khoảnh khắc đặc biệt.

Nhưng nhớ đến Tĩnh Nguyên, cô lại nhớ đến Khê Xuyên, gương mặt lại đông cứng.

Ban này, mẹ cô có hỏi cô còn tiền không. Chính bản thân cô đã trả lời rằng còn một ít trong cặp. Lúc mò mẫm lấy tiền chợt nhận ra một thứ gì đó đã bị cô quên đi trong dòng thời gian gấp rút, thời điểm lòng thần nhiên có một vết rạn nứt mới.

Trong cặp cô có một thứ thuộc về người khác.

Giấy cam kết của đại học F.

Một học sinh nhận thêm điểm của đại học F phải ký vào giấy cam kết này, cam đoan không ghi chuyên ngành trong hồ sơ trước khi có điểm chuẩn, đồng thời nguyện vọng một phải là đại học F.

“Nếu không ký vào cam kết sẽ không nhận được điểm cộng, chuyện quan trọng thế này em đừng quên nhé. À, đúng rồi, em đi cùng Tạ Tĩnh Nguyên phải không, mang cho em ấy nhé.” Giọng nói nhả nhặn của Thiệu Như văng vẳng bên tai.

Kết quả, chuyện quan trọng như vậy, cô lại quên mất.

Chuyện không thể quên, lúc vô tình lại quên mất. Còn những chuyện giá như đừng nhớ lại vẫn vỡ vụn trước mắt rất nhiều.

Dưới trời chiều, nam thanh nữ tú nắm tay nhau.

Giống như đâm một nhát dao vào ngực cô, cho dù đã rút ra, dù đã muốn ngừng như sự đau đớn cứ mãi len lỏi vào tâm hồn.

Nếu mình không gặp cậu, không vội vàng nhảy xuống xe, không va vào người cậu...

Nếu vậy, có phải bây giờ mình đã hạnh phúc hơn không?

Nếu mình không gặp cậu, không ngẩng đầu nhìn thấy người sẽ chuyển đến lớp chúng ta, không tốt bụng vượt tay khi cô ấy ngã xuống...

Nếu vậy, có phải bây giờ mình đã vui vẻ bước đi chăng?

Nếu mình dừng cảm một chút, dứt khoát một chút, cố chấp một chút, có lẽ chẳng cần phải nuối tiếc buông tay.

Nhưng mà như vậy đâu còn là mình.

Giống chuyện thành tích của mỗi người lúc cao lúc thấp như nước sông Hoàng Phố, mình tin trên đời này, mỗi con người nhất định có một chuyện như vậy, nếu thời gian quay lại, có lẽ sẽ thay đổi những chi tiết vụn vặt nhưng không thể chống đỡ vận mệnh.

Vì vậy, làm gì có “nếu như”.

Thế nên, bây giờ mình cứ nhớ đến cậu sẽ nhớ đến cô ấy, tâm lý này tất nhiên cũng là một điều đáng buồn của mình.

Mình đã nuốt nhiều đắng cay như vậy rồi nhưng lại không học được cách tiếp tục.

Lúc Chỉ Hủy quay lại từ suy nghĩ, hốc mắt đã ửng đỏ. Đôi mắt khô khốc trong bầu không khí đông cứng, chẳng thể cảm được nước mắt rơi. Bàn chân dẫm nát xác pháo vẫn chưa được quét dọn, tiếng tách vang lên. Mưa qua mùa hạ rồi đến mùa đông, mảnh vụn này không thể rửa trôi, chỉ làm ướt chân giày, khiến mũi chân lạnh lẽo.

Một cô gái ôm hai bình rượu băng qua một đám trẻ con lóc cóc. Nhìn thấy hai đứa bé trai cười sắc súa trước một cô bé gái, dường như đang tranh nhau một thứ gì đó.

Không hiểu tại sao Chỉ Hủy lại chú ý, thậm chí còn quay đầu nhìn các em ấy.

“Cho mình đi!”

“Của mình mà, trả lại đây!”

“Của mình thật đó, trả cho mình đi!”

“Cậu trả lại cho con nhỏ đó đi!”

“Mình nhặt được thì là của mình!”

Một loạt giọng nói nhao nhao vang lên, không rõ ai là ai. Đột nhiên, cô bé kia khóc toáng lên, ngoại trừ tiếng khóc này ra, mọi thứ khác đều lắng xuống. Điều này khiến con đường im lặng bỗng chốc chói tai. Văng vẳng bên tai là giọng lầu bà lầu bầu. “Đã nói là trả lại cho nó đi rồi mà!” Cái kiểu đoán trước mọi chuyện này không hợp với lứa tuổi của em ấy.

Qua một lúc lâu sau, cậu nhóc đưa tay ra, Chỉ Hủy dụi mắt muốn nhìn cho rõ, nhưng khoảng cách quá xa, tầm mắt bị đứa trẻ cản trở nên đành phải công. Chỉ nghe thằng bé nói: “Con gái mấy cậu phiền phức thật, chỉ biết khóc, cho cậu đây, cầm đi! Không cầm thì thôi!” Cô bé nhận lấy, lập tức nín khóc, mỉm cười, chỉ trong chốc lát lại quay về với sự vui vẻ, nhảy nhót chạy đến chơi cùng mọi người.

Giải quyết một cách đơn giản như vậy.

Vô cùng, vô cùng hạnh phúc, không phải sao?

Nhưng mà, sau này trưởng thành em sẽ thế nào đây? Em sẽ lại gặp chuyện một ai đó lấy đi thứ gì của em sao? Hay em sẽ gặp một người vì không muốn em khóc mà trả lại thứ đã lấy đi? Em sẽ gặp người mình thương thâm chứ? Em sẽ gặp người mình hết lòng nhớ nhung? Em sẽ gặp người mà em luôn muốn ở bên cạnh? Nếu người đó bị cướp đi, em sẽ làm gì đây?

Em có đoán được một ngày nào đó trong tương lai, dù em có khóc, người ta cũng mặc kệ?

Ghen tị, dối trá, ngụy tạo, vẫn đục. Sẽ có một ngày, em dùng hết mọi cách có thể chỉ để níu lại người em thương.

Em có tưởng tượng đến ngày đó không?

Có lẽ, vô cùng, vô cùng đáng buồn, đúng không?

– Làm ơn trả lại cho mình!

25. Chương 24

106>>

“... Lúc này cô có bảo though và although có chỗ khác còn gì.” Giọng cô gái như đang bực bội gì đó.

“Nhưng trong câu này không thể hiện rõ điều đó, vậy hai đáp án đều đúng.” Giọng cậu con trai chắc nịch.

Nếu nghĩ đến ai đó, giọng họ lại vang lên bên tai, như vậy có lẽ là ảo giác. Nếu nghĩ đến hai người cùng lúc, cùng hai thấy giọng hai người kia, chắc là tâm thần phân liệt mất rồi.

Chỉ Hủy tự cho rằng mình bị tâm thần phân liệt, lắc đầu cười tự giễu, vẫn tiếp tục quan sát nhóm những đứa trẻ mới trả lại đồ không thuộc về mình. Cho đến lúc sự tỉnh quay đầu lại thì như đông cứng.

Một cậu nam sinh đang cầm bài thi trên tay.

Một cô gái khoác lấy tay cậu, chân vẫn còn bó bột.

Đều là những gương mặt cô rất quen thuộc. Chỉ mới hai tuần không gặp đã nhìn thấy sự chuyển biến nhanh chóng của thời gian, không tài nào vẫn hồi được.

Tóm lại, những gì mắt thấy đều là sự thật.

Chẳng lẽ còn hoài nghi đầu óc mình không bình thường được nữa sao?

“A, Chỉ Hủy!” Khê Xuyên vừa mừng vừa sợ gọi tên.

Lúc này đây, cậu mới chịu ngẩng đầu khỏi vài thi though và although, nhìn về cô gái đang ôm bình rượu trước mắt.

Chỉ Hủy xấu hổ cười cười. “Sao hai người lại ở đây?”

“Phải rồi... Bọn mình đến học thêm Anh ở nhà cô Trang Tần. Còn cậu... Nhà cậu ở đây sao?”

“Đúng vậy, thật trùng hợp.”

“Ai bảo cậu giỏi tiếng Anh vậy cơ chứ, không cần phải học thêm, đúng là đỡ phí thời gian.”

Mất một lúc lâu cô mới hiểu ý của Khê Xuyên, Chỉ Hủy cười cười. “Mình sống đây ba năm rồi mà không biết lại cùng tiểu khu với giáo viên môn Anh. Đúng là quá lạc hậu so với thời đại rồi... Chân cậu ổn chưa? Bây giờ thấy khá hơn chứ?”

“Còn tốt chán, đi thi đấu nhảy cao đảm bảo phá vỡ kỉ lục thế giới luôn đấy.”

Cậu nam sinh này giờ vẫn im lặng quay mặt lại chèn miệng vào. “Vậy cậu còn lôi kéo tôi làm gì chứ?”

“Bởi vì cậu đẹp trai, quý công tử ạ!”

Chỉ Hủy vẫn nở nụ cười, thậm chí càng lúc càng rực rỡ hơn. “Nhìn cậu cũng chưa hẳn đã khỏi đâu, mình cũng muốn giúp! Muốn đến nhà ga sao?” Nói rồi cô bước lên.

“Không cần đi, cậu về nhà đi, mình không sao. Hai người kẻ kẻ hai bên thế này mình đỡ không nổi.” Nói xong buông lỏng cánh tay Tĩnh Nguyên ra, nhảy đến trước vài bước, quay đầu vui vẻ nói. “Vậy là được rồi.”

“Cứ để mình...” Lời nói của Chỉ Hủy vừa thốt ra được một nửa đã nghẹn lại nơi cổ họng.

Động tác còn nhanh hơn cả lời nói, cậu lại đỡ khuỷu tay cô ấy, gương mặt không thay đổi gì. “Đừng ra về!”

107>>

Cô gái kia nói: “Tôi cần anh?”

Chàng trai kia nói: “Anh yêu em, yêu hơn cả bản thân mình.”

Chỉ Hủy nhắc ly nước lên chạm môi, không kiềm được ngoảnh đầu lại nhìn TV. Người mẹ đang nhập tâm xem phim bộ Hàn Quốc của cô nghe thấy tiếng máy lọc nước hoạt động thì nhìn đến. “Ồ? Con muốn uống nước sao không gọi mẹ? Tự chạy ra đây làm gì?”

Chỉ Hủy lấy lại tinh thần. “Ngồi nhiều mệt người, con đứng dậy hoạt động.”

“Phải, vậy cũng tốt, có muốn xem tivi một chút không?”

Bây giờ đến lượt chính sách “dụ dỗ” sao? Chỉ Hủy hơi toát mồ hôi, phẩy tay bưng ly nước chạy về phòng.

“Àm.” Phía sau vang lên tiếng kì lạ của máy lọc nước.

Mẹ cô lại không kịp cản cô con gái bước vào sau cửa. Chiếc ly thủy tinh trong sự vội vã hơi nhiều nước xuống bàn học.

Anh yêu em. Em cần anh.

Nhất thiết lúc nào cũng là những câu này không? Cho dù lãng mạn, đơn giản và thể hiện được cảm xúc nhưng đôi khi cũng có cảm giác dư thừa. Chẳng lẽ chuyện bày tỏ có thể nói ra dễ dàng mà không cần cân đo sao?

Ai là người may mắn? Ai là người bất hạnh? Cậu không phải là một thiếu niên nhếch nhác và ngốc nghếch.

Vào đông, sau cơn mưa trời trong có nắng, chàng trai rũ mắt xuống, tiến lên từng bước đỡ lấy cô gái đang hành động không đúng mực, gương mặt không thay đổi gì, chỉ nhẹ nhàng chớp mắt, động tác như bị phân giải thành từng khung cảnh chậm, một giây, một giây thay đổi, khiến đáy lòng của cô từ ngạc nhiên chuyển thành như mắc cạn ở nơi nào đó. Cuối cùng, vẫn ở bên cạnh nhau, ánh sáng từ đâu chói lóa như vậy? Nhìn sang chỗ khác có được không? Cho dù nhìn rồi mắt cũng như bị đắm vào, con người đau đớn.

Ngôn ngữ ra khỏi miệng trầm âm, không chút gợn sóng, không phải “Anh yêu em”, cũng không phải “Anh cần em”, mà là “Đừng ra về!”

Giọng nói vô cùng dịu dàng.

Dường như đã nghe ở đâu đó nhưng lại không có dũng khí để nhìn nhận.

Lúc ôm cô ngủ được mùi xà phòng trên trên đường may áo cậu. Rõ là hạ qua thu đến nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi cỏ cây vẫn vương. Bánh răng thời gian cứ thế quay sai, dừng lại ở hình ảnh trong thoáng chốc này. Dựa sát vào người Tỉnh Nguyên, trái tim được bảo bọc trong sự ấm áp. Suy nghĩ cứ thoát ra khỏi vỏ mà bay xa.

Cứ ngỡ đã khắc ghi mãi mãi, nay muốn nhớ cũng không dám.

Một giọng nói rõ ràng, đẹp đẽ, dịu dàng, chân thành.

– Không sao cả...

Một giọng nói rõ ràng, thành thật, dịu dàng, bao dung.

– Đừng ra về...

Những lời ấm áp từ một kẻ lúc nào cũng lạnh nhạt quý giá đến nhường nào. Còn tưởng là con số không tuyệt đối, hóa ra lại cách quá xa con số -273 này.

Bây giờ mình chỉ có thể đứng ở bên ngoài, bất lực gượng cười, vẫy tay nói cho xong chuyện. “Vây hai người đi đường cẩn thận, hẹn gặp lại.” Rồi nhìn bóng lưng xa dần, cho đến khi không thấy nữa. Thì ra khoảng cách không phải là vấn đề, vấn đề là sự ấm áp của cậu mình không cảm nhận được nữa.

“Tách”, nước nhiều lên sàn nhà.

“Tách” lại một lần nữa.

Không phải là từ chiếc ly run run đổ ra. Mà đó là từ mắt mình, là từ tâm can của mình.

108>>

“Con gái, sao lại vừa nghe nhạc, vừa làm bài?” Mẹ cô bước vào đưa nước thấy vậy thì không đồng tình rút tai nghe của cô ra.

“Vâng, không nghe nữa.” Chỉ Hủy một mội đặt MP3 sang một bên.

Mẹ cô dừng như đã chuẩn bị tinh thần cho một lần tranh luận, ngay cả lý do “làm toán chứ không phải viết văn, không cần nghe nhạc tìm cảm hứng” cũng đã thử sẵn, nhưng nay đều không có đất dụng võ, bầu không khí hơi ngột ngạt. Mất một lúc sau, trên gương mặt bàn mới nở ra một nụ cười nhẹ nhõm. “Cuối cùng con cũng làm mẹ đỡ lo rồi.”

Cô âm thầm oán giận, bao lâu rồi cô không thay đổi nhạc trong MP3? Ngay cả bài hát xưa rất xưa lúc trước đều lạc nhịp hẳn. Đáng ghét. Cô điều chỉnh lại cảm xúc của mình cho thật tốt rồi mới nhìn về đề thi trong tay, hoàn toàn ngạc nhiên bởi kết quả đã viết lúc thất thần, làm lại lần nữa.

Vẫn là $\arctan C = 3/4$

Giá trị sin của một góc khối đáng ghét như Liễu Khê Xuyên vậy.

Năm lớp mười, cô có xem một bộ phim tên “Giác quan thứ sáu”. Nhà tâm lý học trong phim còn không nhận ra mình chỉ là một linh hồn, vậy mà vẫn cố gắng giúp đỡ đứa trẻ sợ hãi vì năng lực nhìn thấy người đã khuất của mình bằng một cách rất đơn giản: đó là vô thức đặt bút xuống viết ra tiếng lòng, có lẽ chính một cá thể cũng không ý thức được giọng nói sâu nhất từ bên trong.

Cuối cùng, cảnh rõ ràng nhất, ông vô thức viết: tôi không muốn chết, tôi không muốn chết...

Lúc cô xem, phản ứng đó là: kết thúc này thật lạ lùng.

Nếu vậy, có lẽ giá trị sin của một góc khối xuất hiện ở đây cũng như Liễu Khê Xuyên ở xa xa mỉm cười nói: “Đáp án này không phải lạ lùng lắm sao?”

109>>

Kì nghỉ đông đã gần kết thúc.

Tuy rằng đã vào xuân nhưng điều hòa trong nhà vẫn bật hệ thống sưởi. Chỉ Hủy không thích sự ấm nóng, gương mặt của cô đỏ ran, cả người mệt mỏi.

Có lẽ vì ngồi quá nhiều, cặp đùi có xu hướng béo thêm. Chỉ Hủy cũng không muốn trải qua kì thi đại học, cô gái xinh đẹp lại trở thành kẻ béo nục nịch. Nghĩ vậy, sau khi làm xong Toán và Anh Văn, cô đặt bút xuống, bắt đầu dọn dẹp phòng ốc. Chuyện này không bị mẹ cô phản đối, bà luôn cho rằng đây là cách tốt nhất để thả lỏng cơ thể.

Lúc quay đầu lại thì nghe tiếng chuông cửa vang lên, cô vội vàng đi đến, thì ra là mẹ mang tạp chí về.

Chỉ Hủy nhìn sơ qua tạp chí trong tay mẹ cô, đây đâu phải là lúc thích hợp để xem tạp chí đâu chứ?

Nhưng bà vẫn lật lật tờ báo trong tay.

“Ồ, con này, hình như mẹ thấy tên Liễu Khê Xuyên ở đâu rồi thì phải.” Bỗng dưng lại nói như vậy.

Chỉ Hủy không đi chậm lại, vẫn tiếp tục dọn dẹp trong phòng. “Không phải lúc trước mẹ đến trường giúp con lấy vị trí dự thi của bạn ấy sao? Quên nhanh vậy?”

“Sao? Con bé này lớp con thật à?”

“Vâng, có gì không ổn ạ?”

“Rất giỏi sao?”

“...Hoàn hảo. Có khi... còn giỏi hơn con... một chút.”

“Sao lớp K lại có học sinh giỏi vậy nhỉ?”

“Sao mẹ lại nói thế được? Mẹ không tin tưởng vào năng lực của Tạ Tĩnh Nguyên luôn sao?”

“Đúng vậy, Tạ Tĩnh Nguyên cũng thế, lớp con toàn là ngoại hủ tàng long.”

“... Sao mẹ lại nhắc đến cậu ấy?”

“Đây có viết Liễu Khê Xuyên trung học Thánh Hoa này. Đúng người hay trùng tên đấy?” Mẹ cô chỉ lên tạp chí.

“Đâu ạ?” Chỉ Hủy lấy tạp chí trong tay mẹ mình về rồi ngấu ngiến.

Không khí xung quanh cô, trong một giây, nhưng đông cứng thành băng.

Giải nhất kì thi Văn quốc gia lần thứ hai.

Bảng A.

Liễu Khê Xuyên, trung học Thánh Hoa, thành phố Thượng Hải.

110>>

“Cảm ơn chị em đi! Lần đó thi là ai đã đẩy xe lăn giúp em nào?”

“Thôi đi, đừng nhắc cái xe lăn đó nữa. Ai cũng nghĩ em là học sinh khuyết tật vượt khó, thanh danh mấy đời của em bị hủy hoại cả rồi.”

Người lập tức nổi giận lôi đình với cô nàng lấy oán trả ơn. “Này này này, em không có lương tâm à?”

“Cảm ơn chị nhiều, chị gái.”

“Không thành ý gì cả. Cơ mà em không điện thoại cho ai để chung vui à?”

“... Em không biết nhiều bạn bè ở trường.”

“Ồ, ở Dương Minh thì tập nập bạn bè, Thánh Hoa lại không tìm nổi một ai? Số em tệ thật.”

“...”

“Saii?”

“Ai nói em không có bạn, chỉ là em không nhớ số điện thoại... của nhà Chỉ Hủy... Em cũng muốn báo với cậu ấy!”

111>>

“Đúng là cậu ấy rồi.” Cô nhấn mạnh âm cuối.

“Phần thưởng này có được cộng thêm điểm không?” Mẹ cô không nhận ra tâm trạng con mình đã chùng xuống.

“Có lẽ.” Cô quay mình định về phòng.

“Vậy sao con lại không tham gia?” Giọng nói từ bên ngoài cứ vang lên.

Sau khi bước vào phòng, cô lại nghe tiếng chuông điện thoại réo rắt. Điện thoại trong phòng Chỉ Hủy đã bị cất vì cha mẹ muốn cô học hành chăm chỉ hơn... Phải chăng là do cô nghe nhầm.

Mẹ cô gõ cửa bên ngoài: “Chỉ Hủy, có người tìm con!”

Cô điều chỉnh là cảm xúc rồi mới ra ngoài. “Ai ạ?”

“Bạn học của con đấy.”

Không phải là Tạ Tĩnh Nguyên chứ?

“Alo?”

“Chỉ Hủy à? Mình là Khê Xuyên.”

Có hơi sững sốt, móng tay bất giác cào vào da.

“Ừ, mình đây.”

112>>

Viễn cảnh ấy...

Viết một dòng “Liều Khê Xuyên, tôi cảm thù cậu.” trên tờ giấy trắng phau, nét mực đen chắc đều sao mà tương phản, nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Vì không bị ai phát hiện nên ngay cả vai phản diện này cũng không thật sự có nghĩa.

Hoàn toàn không bị phát hiện.

Hoàn toàn không bị đoán ra.

Khiến cô thở phào nhẹ nhõm, nguy trạng rất tốt, mảnh đất âm u trong lòng cô kia không sợ ai đẩy nhìn thấy. Nhưng mà, cô có từng nghĩ đến, nơi này rồi sẽ không còn là một bài thi hoàn hảo, màu trắng của giấy, màu đen của mực, càng rõ ràng, tồn tại bắt mắt, không thể bỏ qua.

Có lẽ chúng nó đang đặc ý vấy tay với cô. “Bọn tao ở đây!”

Có thể không một ai chú ý đến, cũng có thể lúc họ ngỡ ngợ cô đã giải quyết xong rồi. Nhưng cô đã quên rồi sao? Người biết rõ đáy lòng nhất, không phải khác mà chính là cô. Cô vẫn thấy được, chúng nó đang che dấu điều gì.

Đây là điều dần dần mơ hồ nơi đôi mắt, một viễn cảnh vờ như không thấy.

Trôi nổi bập bênh.

Nhưng trở mắt nhìn lại vẫn là cảnh ngay trước mắt.

Tờ giấy trắng trong tay cô không quá dài, không quá cứng, màu đen chỉ chít nối nhau, cảm giác nhất định phải đọc. Nhưng đi vào vùng mắt của cô chỉ có vài lời.

Liều Khê Xuyên.

Điểm cộng: Hai mươi điểm.

Lưu ý trước ngày x tháng x năm x vui lòng nộp cam kết này về văn phòng đại học F, nếu không sẽ mặc định là thí sinh từ chối quyền lợi.

Dòng “nếu không sẽ mặc định là thí sinh từ chối quyền lợi.” rất rõ ràng.

Những từ này rất rõ ràng, trong khi mọi từ khác đều trở nên vụn vẹo. Miết giấy đến thế nào cũng không nhận ra được sự tồn tại của chúng nó.

Cho dù thế giới này còn một góc khuất khác tồn tại, cô cũng chẳng còn sợi dây kết nối nào với cô ấy.

Khóe miệng Chỉ Hủy nhoeo thành một đường cong, đẩy cửa ra, vò tờ giấy lại.

Một tờ giấy nhăn nhúm bị cô dùng sức ném đi, tạo thành một vòng cung duyên dáng đau thương, cắt ngang đường chân trời, đến tận cùng thế giới.

Đáng lẽ nên cảm thấy vui vẻ, nhưng tại sao khi nhìn thấy nó biến mất sau muôn dặm cây, cô lại cảm thấy lòng mình càng thêm nhiễm bụi, để lại dấu vết tuyệt vọng cho kẻ khác?

Tại sao lại vùi mặt khóc?

– Liều Khê Xuyên, người có được hết thấy như cậu, có đôi khi cũng nên học cách từ bỏ.

26. Chương 25

113>>

Chỉ Hủy đứng trước cửa ga tàu như bị đông cứng lại, chỉ có thể đập tuyết qua lại nhìn xung quanh. Vẩn vẩn mới nhìn thấy Vân Huyền thở ra khói trắng, học tốc chạy từ nơi ngã tư đường, nhanh chóng chạy đến đường biên.

“Thật là, cuộc thi quan trọng như vậy, cậu phải ý thức chứ? Sắp muộn rồi!” Giọng nói hơi nén giận nhưng vẫn rất lo lắng.

Vân Huyền biết Chỉ Hủy không thật sự giận, bèn dán người vào dụi dụi: “Người ta ngủ quên mà.”

“Mình nắn nỉ nửa ngày mẹ mới thả ra để dự tuyển cuộc thi tài năng với cậu đấy.” Lời thốt ra từ miệng đặc thù của sự nhấn mạnh tầm quan trọng.

“Mình biết rồi, không phụ sự kì vọng của cậu đâu.” Cười đùa đáp lễ.

“Nhưng mà..” Lúc này, để ý đến trang phục và phối sức của Vân Huyền, Chỉ Hủy cứng đờ. “Cậu định ăn mặc vậy sao?”

Băng đô màu đen vén lên tóc, lỗ tai đeo vào chiếc khuyên lông chim, đôi kính sát tròng khiến mắt quá to, nhìn thế nào cũng hơi giả tạo.

– Cậu chắc chắn mình không bị mù thẩm mỹ đó chứ?”

“Sao vậy? Không ổn à?”

“Không thích hợp với cậu lắm.”

“Là do cậu không quen nên mới nghĩ vậy thôi.”

“Cậu có nghĩ là giám khảo có thể nhận ra cậu với đồng đồ này không?”

“... Dù sao giám khảo cũng đến từ học viên nghệ thuật, chắc là có đó.”

“Vậy nên... Cậu mới ăn mặc như một người đứng trên sân khấu?”

“... Mau đi thôi, muộn rồi đấy.”

Người trong tàu điện ngằm không nhiều lắm, nhưng lại không có chỗ trống, hai người ngồi trước họ đều ngẩng đầu nhìn Vân Huyền ăn mặc hơi kì quặc, tất nhiên, đương sự lại không hề thấy vậy, chỉ mỗi Chỉ Hủy cảm thấy không được tự nhiên. Cô viết rõ trên mặt. “Tôi không quen cô ấy.”, hơi né người sang một chút, tránh khỏi áp lực từ vòng vây.

“Này, Chỉ Hủy, lần trước cậu đến thăm Khê Xuyên phải không, cậu ấy sao rồi?”

Bỗng nhiên, một câu hỏi từ đâu đến khiến mọi cố gắng của Chỉ Hủy này giờ bị phá tan tành, cô đành phải kiên nhẫn đáp: “À, cậu ấy ổn. Gãy xương đùi nhưng tâm trạng thoải mái lắm.”

“Rất thoải mái?”

“Lúc mình đến, cậu ấy còn tựa vào thành giường đọc tạp chí “Mina” cơ mà.”

“Sao? Cậu ấy á? Trời ơi... Đúng là kiểu người chỉ số thông minh bằng không như mình không thể nào so sánh nổi.”

“Thật ra, sau đó mình...”

“Sao?”

“Không gì cả.”

Thật ra, sau đó mình còn gặp cậu ấy một lần nữa, gương mặt vui vẻ dù còn đang bó bột, Tỉnh Nguyên than vãn ở bên cạnh đỡ lấy.

Đây là ký ức lạnh lẽo mà mình không muốn chạm đến nhất.

114>>

Cho đến lúc tận ngoài trường thi, Vân Huyền tìm thấy tên mình trên bảng đen, vui mừng quay sang nói. “Còn sớm, mình ở tổ cuối lận.” Cuối cùng Chỉ Hủy cũng ý thức được vấn đề ở nơi chốn.

Không phải băng đô, không phải khuyên tai, không phải kính sát tròng không ổn. Gương mặt héo úa của Vân Huyền đem so sánh với một cô gái trang điểm xinh đẹp thì quả thật không thể cứu vớt được chỗ nào.

“Này, Vân Huyền, cậu trang điểm thế nào vậy? Nhìn không ổn lắm.”

“Trang điểm? Mình không có.”

“Gi, cái gì? Cậu không trang điểm?”

“Sao? Nội quy cuộc thi ghi là không được trang điểm mà.”

“Ôi... Trời ạ, sao lại có loại người không chút nào như vậy? Cậu nhìn xung quanh xem, có ai không trang điểm?”

Vân Huyền nhìn một vòng xung quanh, đầu óc trở nên căng thẳng. “Mình nhìn khó coi lắm sao?”

“Như lá cây khô vậy.” Chỉ Hủy không khách sáo, đả kích trực tiếp.

“Vậy phải làm sao?” Cô ấy trở nên luống cuống.

“Cậu có mang phấn trong cặp không?”

“Không có.”

“Mình cũng không... Xem nào... Nếu không thì giờ đi mua nhé.”

“Này này, không kịp đâu.” Cô ấy kéo tay áo Chỉ Hủy.

“Ai, quên đi, mong là năng lực của cậu còn thể làm lu mờ điều này.”

“... Có lẽ, lúc chọn lựa, họ sẽ dựa vào sự thành thật, chọn người không hóa trang đến cuộc thi chẳng?” Người kia hy vọng có một chút may mắn.

Chỉ Hủy nhìn cô ấy với vẻ bất đắc dĩ, gạt đầu đầy miễn cưỡng. Để tránh ảnh hưởng đến tâm trạng thí sinh, cuối cùng cô cũng không nói. “Cậu nghĩ đây là câu chuyện cổ tích kiểm tra lòng trung thực sao?”

Vân Huyền nơm nớp lo sợ bước vào cuộc thi, Chỉ Hủy ngồi ở một tiệm cà phê chờ cô ấy. Để tránh lãng phí thời gian, cô còn lấy một tập đề từ những năm trước ra làm.

Bên cạnh là một cặp mẹ con, họ nói cô nghe câu được câu mất.

Có lẽ từ tỉnh khác đến Thượng Hải để thi thì không dễ dàng gì.

Chỉ Hủy “nghe lén” được một lúc lâu, không kìm được nửa ngẩng đầu nhìn lên. Cô gái ấy trang điểm rất sắc xảo, đến mức cô trộm nghĩ. “Nếu như mình là giám khảo, mình sẽ không chọn cô ấy.”

Đột nhiên khóe mắt lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cô quay nhanh lại, chỉ thấy lưng sau của một cô gái đẩy cửa thủy tinh quán cà phê cuối đường.

Thật giống Liễu Khê Xuyên.

Nhớ lại thì mới thấy thật không khả thi, cô ấy còn đang bó bột cơ mà?

Cũng không đúng lắm, chắc giờ phải tháo băng ra rồi!

Nhưng dù có tháo băng ra thì sao lại xuất hiện ở đây?

Bình tĩnh trở lại, suy nghĩ về đường cong rồi rầm kia, cô tự nói với bản thân. “Là do mình suy nghĩ quá nhiều.”

Cô là người như vậy đấy. Đôi mắt bao giờ cũng nhìn cô ấy hay thậm chí là người giống cô ấy, nghe người khác bàn luận về cô ấy, cho dù vội vàng thế nào cũng sẽ dừng lại nghe đôi ba câu. Trong danh sách thành tích cuối kì, người đầu tiên cô muốn xem điểm nhất không phải là bản thân mà là cô ấy. Thậm chí, thời gian không gặp mặt này cũng chẳng buông tha, thậm chí nhắm ngày cô ấy tháo băng.

Thật sự rất để ý.

Nhưng tự hỏi bản thân rằng. “Vì đó là người bạn quan trọng sao?”, gương mặt lại tỏ vẻ không phục. “Yêu quý? Sao lại vậy được? Đang đùa sao?”

Mượn danh bạn bè muốn thông báo tin vui đầu tiên ở bên cạnh cô, nói chuyện với cô, tổ khổ với cô, điều này khiến cô rất vất vả. Thật ra, cô chỉ muốn âm thầm cạnh tranh với cô ấy, thỉnh thoảng xấu tính một chút, nguyên rửa cô ấy một chút, như vậy có gì là không được?

Buông tay cô ấy ở hành lang.

Mở song cửa ném giấy cam kết.

Ác độc hy vọng chân cô ấy không bao giờ khỏi nữa, không hồi phục mới là chuyện tốt nhất.

Nghĩ rất nhiều.

Lúc Vân Huyền bước ra cũng đã là hoàng hôn, cô ấy chau mày lại, nom rất uể oải.

“Sao thế? Thi cử sao rồi?” Chỉ Hủy vội vàng hỏi.

“Đừng nhắc đến nữa.” Vân Huyền nhìn ly cà phê trên bàn, bụng sôi ùng ục.

“...Không như kì vọng?” Lúc này đây, Chỉ Hủy căng như dây đàn, vừa hỏi, vừa quan sát.

“Đâu chỉ như thế, lúc mình vào trường thi, ban giám khảo còn nhìn mình với vẻ quái dị!”

“Vì cậu ăn mặc độc đáo như mình nói phải không?”

“Quan trọng là không chỉ như thế. Lúc mình bắt đầu diễn thì người hướng dẫn nói. “Em có thể tháo cái đồng hồ nhui trên tóc xuống hay không?””

Chỉ Hủy phì cười. “Ra là băng đô.”

“Ừ nhưng mấu chốt không ở đây. Mình đang nói đến lúc tháo băng đô xuống.”

“Phản ứng gì à?”

“Người hướng dẫn nói với hai người khác. “Thì ra không phải là tóc giả.”

Chỉ Hủy sững sốt hai giây, cuối cùng lại bật cười, còn đến mức té ghế xuống đất rồi mà vẫn ôm bụng cười. Lúc đầu Vân Huyền còn bất mãn nhìn cô, đến cuối cùng cũng không nhịn được cười theo, khi cười, đôi mắt híp mí lại.

Đầu mùa xuân, bậc thang rất lạnh lẽo, hiện tại chưa thấy hoa đâu nhưng gương mặt những cô nữ sinh kia vừa hồng vừa tím luôn cả phần hoa.

“Này, Chỉ Hủy, cậu biết không? Mình luôn rất ngưỡng mộ cậu.”

“Ngưỡng mộ mình?”

“Ừ, mỗi lần nhìn cậu dẫn chương trình cho trường, cho dù người diễn có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng chẳng vượt qua được phong thái của cậu. Cuối cùng chỉ có làm nền.”

“À... Thật sao?” Sự khích lệ bất ngờ này khiến cô hơi mất tự nhiên.

“Thật mà, mình cảm thấy cậu như nàng công chúa vậy. Kinh công chúa, mỗi lần mình đi qua cậu trên hành lang đều thấy lo lắng. Có lẽ cô gái nào cũng cảm thấy áp lực như mình.”

“Thật ra mình...” Bây giờ cũng đâu còn như thế nữa. “Cũng không tốt đẹp như vậy.”

“Thế nên, mình luôn mong rằng sẽ trở thành người như cậu.”

“Người như mình?” Cô vô tình lặp lại lần nữa?

“Vậy nên mình mới đăng ký phần thi tài năng là dẫn chương trình. Bây giờ nhìn lại, đúng là không hợp.”

“...”

Có lẽ trên đời này, mỗi người đều ngưỡng mộ một ai khác, đồng thời cũng nhận được sự ngưỡng mộ như vậy. Chẳng ngờ rằng, dù có dốc hết sức, những chuyện mong muốn đôi khi lại không đến.

Nếu không nhìn thấy thì không thể phá vỡ được sự ưu tư trong khoảng không tĩnh lặng.

Ngoại trừ siết tay cậu thật chặt, nói với cậu. “Thật ra cậu cũng tuyệt lắm.” Mình còn có thể làm gì nữa đây?

115>>

Trên con đường quay lại ga tàu, nhìn thấy quầy bán takoyaki, Vân Huyền kéo tay Chỉ Hủy vượt qua ngọn gió to đến đó mua một hộp. Ăn một lúc ba viên, cô ấy mới miệng. “Lâu rồi mới được ăn lại, vui quá!”

Chỉ Hủy bảo. “Cẩn thận, coi chừng nghẹn.” còn tốt bụng vỗ lưng cho Vân Huyền. Lúc định phát biểu cảm tưởng thì bị một giọng nữ rụt rè cắt ngang. “Xin lỗi...”

Vân Huyền nghiêm mặt ngẩng đầu, ý bảo cô ấy nói tiếp.

“Xin lỗi vì làm phiền. Tôi là XX, đến từ công ty người mẫu Tinh Nham, đây là...” Đột ngột ngừng lại, cúi đầu lục tìm thứ gì đó trong túi xách.

Là thật? Thậm chí cô gái tự nhận là nhân viên của Tinh Nham kia nói năng không trôi chảy, ai có thể tin tưởng được đây! Chỉ Hủy phải nhân cơ hội trước lúc người ta lừa đảo.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Cô gái kia cười cười đưa đến.

“Chị cần bọn em làm gì?” Chỉ Hủy vội vàng về nhà nên hỏi thẳng vấn đề.

Có lẽ là vì quá nghiêm túc, khiến cô gái đến từ Tinh Nham hơi sợ sệt, bất giác nhún nhường.

“Tôi là... À... Tôi thấy hai bạn rất có phong cách... Sau đó... Tôi muốn mời hai bạn đến công ty chụp quảng cáo.”

Chỉ Hủy nhìn thoáng qua Vân Huyền, dường như cô ấy rất để ý chuyện này cho nên đành phải đứng tại chỗ đợi người kia nói xong.

“Nếu các bạn đồng ý thì đây có ghi cách liên hệ, nội trong hai ngày công ty sẽ liên hệ với các bạn.” Dường như nhận ra Vân Huyền đang hứng thú, cô gái kia nói chuyện rành mạch hơn.

Vân Huyền nhận lấy danh thiếp của người kia, đặt bút xuống viết tên và số điện thoại, còn đưa qua Chỉ Hủy.

Chỉ Hủy khoát tay trả tấm danh thiếp về. “Mình không định đi đường nghệ thuật.”

“Sao?” Cho dù là Vân Huyền hay cô gái kia đều cảm thấy ngạc nhiên.

Chỉ Hủy do dự một chút, vẫn trả danh thiếp và để lại một nụ cười, sau đó kéo tay Vân Huyền bước đi.

“Nhưng bạn gì ơi...”

Giọng nói bị gió to cuốn đi.

116>>

Chạng vạng mùa đông, con đường sắt đông đúc lạ thường. Vân Huyền hơi nghiêng đầu qua Chỉ Hủy: “Sao cậu không để lại cách liên lạc? Có lẽ...”

“Mình vẫn luôn biết rằng.” Giọng nói nhỏ nhẹ của Chỉ Hủy bao trùm lên xung quanh. “Kỳ tích chỉ xuất hiện khi chúng ta đánh đổi bằng một thứ đáng giá nhất.”

“Sao?”

“Cậu có từng nghe qua truyện ngắn ‘Bàn tay Khỉ: chưa?’ Vì chen chúc giữa đám người mà cánh tay hơi tê tê, Chỉ Hủy thoải mái dựa vào Vân Huyền.

Vân Huyền ngây ngô không rõ, không biết truyện ‘Bàn tay Khỉ’ là như thế nào.

Đúng lúc này thì đến trạm, con tàu sắt chạy như bay cuối cùng cũng ngừng. Vân Huyền theo sau Chỉ Hủy, hòa vào dòng người, mãi mới đứng vững được nhưng vẫn không quên hỏi: “Bàn tay khỉ là sao?”

“Cũng không biết nó có là truyện kinh dị không nữa, nhưng tóm lại là kì bí.” Chỉ Hủy bước lên thay máy.

Cô cảm thấy nếu đây là phim kinh dị, tường thuật lại sẽ hơi dông dài.

Trong tác phẩm ấy, vào một đêm mưa gió, ba người một nhà nhận được một bàn tay khỉ, họ được cho biết bàn tay này có thể thực hiện được ba nguyện vọng. Cứ ngỡ chỉ là vài ba câu chuyện thần thoại linh tinh kiểu như nếu có một điều ước, xin hãy cho tôi thêm một trăm điều ước khác, nhưng họ chỉ nghĩ về nó trong đầu. Ngờ đâu, người cha buộc miệng “xin hãy cho chúng tôi hai trăm bảng Anh”, bàn tay giật giật và không có gì xảy ra cả. Bọn họ cười cợt quay về phòng ngủ. Lúc ấy, chẳng lẽ họ không bất an sao?

Ngày hôm sau, hai vợ chồng nhận được tin con mình mắc kẹt trong máy trộn bột giấy đến chết, chính phủ trợ cấp hai trăm bảng Anh.

Nguyện vọng thứ hai là do người vợ xin đứa con được sống lại, tiếng đập cửa vang lên càng khiến người ta bất an. Người đàn bà khốn khổ lao đầu xuống lầu mở cửa, lại thấy bên ngoài không một ai. Bởi lẽ đúng lúc ấy, chồng bà cầm lấy bàn tay Khỉ xin nguyện vọng cuối cùng. “Xin hãy để nguyện vọng thứ hai mất đi hiệu lực.”

Sự ham muốn của con người là vô tận.

Nhưng vận mệnh lại là tay chơi keo kiệt.

“Nói tóm lại chính là muốn có phải cho đi.” Chỉ Hủy cúi đầu thắt lại dây giày, đợi thang máy đi lên. “Mình chưa bao giờ tin rằng, kỳ tích có thể tồn tại vô duyên vô cớ.”

Lời nói lạnh lẽo tan chảy trong bầu không khí lạnh như băng.

117>>

Mới vừa vào học lại thôi nhưng nhiều hoạt động như vậy đã biến tháng ba trở nên đầu voi đuôi chuột, chưa bắt đầu đã kết thúc. Tuy nói những hoạt động ồn ào trong trường không liên quan gì đến học sinh năm cuối nhưng vẫn có vài người tiếp tục chú ý đến chuyện bên ngoài.

Kéo dài cho đến giờ tự học buổi chiều, những giáo viên khác đã thôi không quan tâm nữa, chỉ trừ Hứa Dương đang ở trên bục giảng. Đường conic, tọa độ, vec-tơ tồn tại cùng lúc khiến ai nấy đều phiền táo. Không ít người tựa đầu vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ở dưới đang tiến hành bầu cử hội học sinh tiếp theo.

Hứa Dương đã biết, thầy kiểm chế nửa ngày, cuối cùng đặt phấn xuống mở miệng: “Thầy nói này, mọi người không tiến bộ như vậy được đâu. Ngay cả Liễu Khê Xuyên trong lớp các em cũng nản đến bỏ học rồi kìa.” Nói xong chỉ về phía nơi ngồi của người đứng hai sắp đóng bụi đến nơi.

Biết rõ là đùa vui nhưng mọi người vẫn nể tình tập trung lên bảng.

Chỉ Hủy hơi xoay sang bên phải mình, tư thế ngồi khiến cô không thoải mái.

Chỉ có mình cô biết, đây không phải là đùa vui. Đã tháo băng lâu rồi bởi lẽ không phải thương tích nghiêm trọng gì. Mới mấy hôm trước còn gọi điện thoại cho cô báo tạm thời không đến trường.

– Mình muốn ở nhà, lười đến trường lắm!

Chỉ có mỗi cô ấy mới có tư cách nói “lười đến trường.”

Đúng là phiền não.

Chỉ Hủy gục đầu, ngón tay vọc tóc, cố gắng không nghĩ đến cô ấy nữa.

Nhưng muốn loại bỏ một người ra khỏi ý nghĩ cũng đâu phải là chuyện đơn giản.

Sau khi bảng thông báo được giăng lên, tin tức đại học F đưa một vị trí đề cử học thẳng dành cho ban xã hội trường Thánh Hoa khiến mọi người nhốn nháo. Nhưng dù sao cũng đâu liên quan đến cô.

Trên hành lang ồn ào tiếng tranh luận.

“Là Liễu Khê Xuyên?”

“Có lẽ là vậy, Tạ Tĩnh Nguyên được chọn rồi, kiểu gì cũng là Liễu Khê Xuyên.”

“Xét theo thứ tự thì đúng như vậy,”

“Nhưng nghe đầu cậu ấy nghĩ bệnh.”

“Chỉ là gãy xương thôi mà, sẽ quay lại đây. Cậu không nhớ sao? Không biết may rủi thế nào vậy mà ngã xuống cầu thang.”

Xung quanh Chỉ Hủy chợt lạnh, cô cúi đầu băng ngang qua đám người đang nói chuyện phiếm. Cho dù không phải là Liễu Khê Xuyên cũng không đến lượt cô. Cô luôn coi Liễu Khê Xuyên là đối thủ cạnh tranh duy nhất nhưng không thể phủ nhận, mỗi lần nhìn bảng xếp hạng, tên cô cách cô ấy vài cái tên.

Người đó không thể nào là cô.

Những cá nhân hơn người lúc nào cũng trở thành đề tài bàn tán cho những người họ không biết, giống như bị mắc trong chiếc lưới lớn, không thể nào thoát khỏi được, cho dù có trốn cũng chẳng thể đến nơi nào an toàn.

27. Chương 26

118>>

Giống như sự trở mình trong nháy mắt, hôm qua vẫn chỉ một cảnh cây trơ trọi, sau một đêm đã thay đổi. Tháng tư, tiết trời chuyển ấm.

Không khí nặng nề của một lớp sắp tốt nghiệp theo thời gian đã ươm mầm sự sống. Điều duy nhất Chỉ Hủy không hiểu là tại sao dạo này trò chơi Tetris lại bỗng dưng thịnh hành trong lớp cô đến thế. Ai nấy cũng có đủ mọi loại tay cầm.

Lúc nào trong lớp cũng có những giọng hô hào: “Nhìn này, đến năm trăm điểm rồi!” “Giỏi quá!” “Ồ... Mình tiêu rồi.”

Cảm thấy hơi mệt mỏi.

Thế nhưng lúc tan học băng qua qua lớp A, cảm giác mệt mỏi trong phút chốc trở thành may mắn.

Một số học sinh ngoại trú nhanh chóng chép lại bài tập rồi biến mất vào màn đêm, số ít sống tại ký túc xá cũng lục đục về phòng, hoàn toàn không để tâm đến đồng bụi bặm học sinh trực nhật quét ra.

Thu Bồn Du và Giang Hàn – hai học sinh trực nhật trong ngày vừa than thở, vừa khó khăn đem rác ra ngoài cổng trường, sau đó đi thành một đôi trên hành lang.

Nghe thấy giọng một cô gái gọi: “Tiểu Du, A Giang”, Thu Bồn Du ngẩng phắt lên, nhìn Chỉ Hủy cười híp mí trước mặt: “Các cậu có thứ gì đây? Sao lại nhiều thế?” Cô chỉ tay vào một đồng máy bay giấy trước mặt.

Thu Bồn Du thả tay. “Hầy, đừng nói nữa. Dạo gần đây lớp bọn này thích chơi máy bay! Đúng là không hiểu nổi!” Cô chỉ tay qua A Giang. “Đây thần kinh có vấn đề chắc rồi.”

“Trở về tuổi thơ thôi.” Người bị chỉ trích cười biện minh.

“Nào bị co rút thì có!” Thu Bồn Du không buông tha, vẫn tiếp tục lên án gay gắt. “Giống như tự kỉ nữa chứ. Lúc tan học mình không dám đi đâu cả. Ngày nào mình cũng có cảm giác sắp vào bệnh viện tâm thần đến nơi.”

Chỉ Hủy cười cười, sau đó nói chuyện với hai người thêm một lúc, nhìn màu trời không còn sớm mới tạm biệt về nhà.

Dù sao, những học sinh xuất sắc biết rõ sẽ tốt nghiệp được cũng căng thẳng như vậy, huống hồ là lớp K. Đến tuần thứ hai, tiết Tiếng Anh luôn dùng để dò từ đơn, đây là tiết mà mọi người lo sợ đến bụng đau cồn cào, hy vọng nó đừng tới.

Cô giáo dạy Anh biết điều này, đành phải mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho họ.

Làm bài đến rạng sáng, xung quanh không còn một tiếng động nào, không khí tĩnh lặng này còn khiến lòng người bất an hơn là ồn ã.

Chỉ Hủy đứng lên hoạt động cơ thể một chút, ngón chai do cầm bút bên tay phải hơi đau rát. Lúc cô mở cửa phòng, đập vào mắt là một khay trái cây và sữa, bên cạnh còn chữ viết của mẹ cô: “Nếu sữa lạnh nhớ bật lò vi sóng lên hâm, uống lạnh sẽ đau bụng con nhé!”

Sự dịu dàng ngay từ thuở còn bé, sao trong chốc lát cô lại quên đi?

Bởi vì lúc ấy, đầu cô chỉ còn sự ghen tị, oán giận và phiền não nên không nhìn ra những điều ấm áp tốt đẹp đơn thuần này?

Chỉ Hủy vươn tay cầm cốc thủy tinh lên, sữa vẫn còn nóng. Cô ngồi xuống khung cửa, mũi hơi cay cay, trong ánh mắt mơ hồ, thật sự gấp tờ giấy ấy thành một chiếc máy bay nhỏ.

119>>

Trong ngoài mặt gương, đôi khi không giống nhau như đúc. Bởi lẽ có những trường hợp, không thể sử dụng được nguyên lý phản xạ.

Ánh sáng đi bằng một đường thẳng, tạo nên một điều gì đó huyền hoặc lắm, trong mặt kính là màu đen, ngoài mặt kính là màu trắng. Trung gian giữa hai màu trắng đen này là một vùng đất xám xịt, đây chính là mục tiêu tồn tại của chúng ta.

Ghét là sự tương phản của yêu, thế nhưng chúng cộng hưởng với nhau nên mới tồn tại. Nhưng đa phần thời gian trong đời, hai cảm xúc này hỗn độn vào nhau, chúng ta hít bầu không khí nơi này mà không phân biệt được đâu vào đâu cả.

Nếu không có ghét, mình sẽ không hạnh phúc.

Nếu không có yêu, mình sẽ càng cùng cực.

Giữa dòng thời gian này, chúng ta luôn trốn tránh đụng vào thứ gì đó ấm áp hay lạnh như băng. Chúng ta cứ luôn tin tưởng rằng, thế giới của bản thân là một màu đen hoặc trắng hoàn toàn, vô tình giấu đi sự tồn tại của một sắc thái khác.

Mảnh đất màu xám xịt này tồn tại rất nhiều sự tiềm tàng giữa thiện ý và ác ý.

Rõ ràng rất đau khổ nhưng lại tỏ ra hạnh phúc.

Thật mệt, thật sự rất mệt.

120>>

Nếu vậy, mình không thể có được hạnh phúc?

Nếu vậy, sao mình phải từ bỏ?

121>>

Sau khi vào tháng tư, những buổi tọa đàm dành cho học sinh sắp tốt nghiệp ở khắp các trường sinh sôi nẩy nở như đàn chuột có thể thấy ở bất kỳ đâu. Lý do tại sao ai nấy cũng biết. Một buổi tọa đàm môn Lịch Sử có giá lên đến 200 đồng, chỉ nghe thôi thì thấy não bị úng nước nhưng người giảng lẫn người nghe đều vui lòng chi trả, bởi vì người đứng bục chính là giáo viên sẽ ra đề năm nay.

Chỉ Hủy chống cằm, choáng váng buồn ngủ ngồi nghe, một đoạn đối thoại của hai học sinh sau lưng lọt vào tai.

“Viết xong chưa?”

“Rồi.”

“Cho mình mượn chép đi. Nghe nói đề lịch sử năm trước cũng bị tiết lộ ra ngoài.” Câu cuối hơi nhướn lên, tỏ vẻ bí hiểm lắm.

“Thật ra vì biết trước đề nên mình mới chọn thi lịch sử đó.”

“Nhưng mà năm trước đã vậy rồi, năm nay có chắc là sẽ ổn không?”

“Chỉ sợ vậy thôi. Nhưng thà rằng chép hết lại vẫn tốt hơn.”

Cô cảm thấy rất phiền, bèn che lỗ tai lại tiếp tục ngủ, dù sao giáo viên đứng trên bục giảng và những người ở đây nói rất nhiều lời vô nghĩa. Trước mặt là kì thi đại học, tất cả mọi người đều trở thành con buôn, họ như một người sắp chết chìm, dù trước mắt là một cọng rơm cũng không do dự vươn tay cố bắt lấy.

Kì kiểm tra vào tuần thứ ba bị bãi bỏ, bởi lẽ trường vừa mời được giáo viên ra đề môn Ngữ Văn năm nay về, lại thêm một buổi tọa đàm.

Chỉ giảng mỗi chuyện phải đọc kĩ đề thế nào, lướt qua vài bài văn cổ, ai không biết đó là trọng điểm, ngoại trừ những thứ này ra, các bài khác không cần học, sẽ không ra thi. Nếu giáo viên giảng bài không hay, lúc bình thường học sinh sẽ cho knock out, nhưng nếu phụ trách ra đề thi thì giá trị con người cũng được nâng tầm lên.

Chỉ Hủy mở sách đánh dấu những bài thơ kia, sau đó đứng dậy ra ngoài hành lang. Mới ra khỏi cửa đã thấy Tạ Tĩnh Nguyên bước đến.

“Bây giờ cậu đúng là chân nhân bất lộ tướng, chung một tòa nhà nhưng lại khó gặp.” Giọng câu đầy sự trêu chọc.

Cậu quay đầu lại, hơi hơi gõ trán nhún vai: “Không còn cách nào khác, bọn mình luôn là sức lao động miễn phí cho trường mà, chưa đến lúc tốt nghiệp thì không bỏ qua được đâu.”

“Phải phụ đạo cho chuyên toán lớp mười một sao?”

“Ừ, đến lúc họ ra sa trường, mình cũng được giải phóng.” Đường như cậu cảm thấy như trút được gánh nặng.

Cô để ý đến cuốn sách trong tay cậu: “Bây giờ vẫn ôn tích phân và vi phân?”

“Tận dụng thời gian rảnh để chuẩn bị bài một chút. Dù sao đại học F có rất nhiều nhân tài.”

Câu chuyện đã kéo dài đến thế này là đủ rồi, Chỉ Hủy luôn là người không đúng mực, vậy mà bây giờ lại nói: “Nói cũng phải, ở trường cậu còn không cạnh tranh nổi với Liễu Khê Xuyên, nhưng mà phải cố gắng nhé.”

Cậu giật mình, cười rộ lên đầy chiều chuộng: “Còn nói mình. Cậu còn thi đại học nữa đấy, nên cố gắng hơn.”

Nhắc đến kì thi đại học, bầu không khí chùng xuống hẳn.

Chỉ Hủy không nói gì cả, chỉ thở hắt hơi.

122>>

Cho dù là ba người.

Cho dù mối quan hệ giữa ba người chưa từng hòa hợp.

Nhưng cũng tốt hơn là chiến đấu một mình.

123>>

Những thiên sứ tung đôi cánh trắng phau, hoa hồng nhạt nở rộ theo đấy. Họ băng qua tầng không khí lạnh lẽo, đáp xuống đám mây trôi bồng bềnh.

Trên tầng mây đó là thế giới con người không biết được.

Họ đã đóng cánh cổng nối liền lại, từ này về sau không gác đêm, không cầu nguyện cho một ai khác nữa.

Gió đêm đưa đến một thông điệp cuối cùng.

Chỉ có cô ở đây, một nơi mênh mông trống trải, cất tiếng ca thay lời từ biệt.

Leng keng, leng keng, leng keng.

Từ này về sau, cô sẽ phải đi một mình.

124>>

Có lẽ là sợ cuộc sống của những lớp sắp tốt nghiệp quá buồn tẻ, từ đâu tin tức tình yêu thầy trò đột ngột phủ sóng khắp ngõ ngách.

Mới đầu, khi Chỉ Hủy nghe thấy cái tên Hứa Dương và Văn Anh đặt cạnh nhau, cô chỉ cảm thấy mình như đang nghe đến một món ăn đông lạnh, cười thần nhiên bảo: “Mọi người cũng rồi quá!” Đề tài này được nhắc đến khi cô đi vào phòng Anh Văn nhận thông báo.

Cô nữ sinh Vân Huyền tỏ vẻ đây là chuyện rất nghiêm trọng: “Này, mình nghe học sinh lớp khác kể đi, lớp chúng mình đang cố ém nhẹm đi.”

Từ xa nhìn lại, người nổi đuôi trong văn phòng tổ Anh Văn đã thành một hàng dài.

“Gi? Ém nhẹm đi? Tin đồn không biết thật giả thế này mà mọi người cũng tin à?”

“Nghe đâu là thật, thầy Hứa Dương...” Cô nhìn quanh quất xung quanh, nhỏ giọng. “Khoát tay bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, có nhiều người thấy lắm.”

Ý thức được chuyện đã nghiêm trọng, Chỉ Hủy đi chậm lại. “Rốt cuộc là ai đã khởi sướng chuyện này?”

“Có kẻ viết thư nặc danh.” Ngay cả Vân Huyền cũng rất khó chịu với hành động này.

Chỉ Hủy quay đầu nhìn Vân Huyền đằng sau. “Rảnh à? Đứng núp bóng vậy mà cũng đòi?”

“Cũng không hẳn là không ảnh hưởng gì, sau khi xác nhận xong, thầy Hứa Dương phải bị chuyển đi.”

Có lẽ là hai từ “Hứa Dương” đang rất nhạy cảm nên những người xếp hàng phía trước đều quay đầu.

“Sao lại vậy?” Chỉ Hủy tròn tròn mắt, không chú ý đến việc mình đã thành tiêu điểm đám đông. “Giáo viên tốt như thế... Trường này có vấn đề à?”

Vân Huyền rất để ý đến tốc độ lan truyền của tin đồn, sau lại nghe Chỉ Hủy nhỏ giọng lầu bầu. “Chắc lại là chủ nhiệm bộ môn rồi.”

“Hả? Thầy ấy?”

“Cậu quên rồi sao, vụ Sa Hạnh Cửu và Giang Hàn.”

“Liên quan gì đến thầy Hứa Dương.”

“Thầy ấy là giáo viên duy nhất dám ký lên danh sách kiến nghị.”

“...”

“...”

“Thế giới này... Đúng là không công bằng với người tốt.” Chỉ Hủy nhắm mắt đầy bất lực. Một lúc sau nhìn ra bầu trời ngoài hành lang, đám mây xám xịt đang bị gió to đẩy đi, khuôn viên trường như nấp trong cái bóng của những đám mây. Lại nhìn xuống, màu lam của đồng phục mùa hạ xen kẽ từng góc, khiến cô thấy rét lạnh.

Bụi của áp lực, màu lam của lạnh giá.

Năm lớp mười hai.

Giá như chúng ta chỉ đối mặt với mỗi kì thi đại học.

Nếu chúng ta chỉ đối mặt kì thi đại học thì tốt rồi.

Gió lạnh thổi qua, để lại rất nhiều tiếng gào rít trước mắt, chúng ta bất lực run rẩy như một bộ phim hoạt hình kịch câm.

Vân Huyền không nói gì, chỉ nhìn ngón tay run lẩy bẩy của Chỉ Hủy.

125>>

Tầm nhìn trước mắt đen kịt, chỉ le lói một vùng sáng. Quay đầu nhìn, hóa ra là đèn huỳnh quang bệch bạc.

Đi cùng với tiếng cạch cạch phấn đi trên bảng.

Đây là chiếc bảng đen đã quá quen thuộc với chúng ta.

Người đứng trên bục giảng, bởi vì sắp tạm biệt mà khác hẳn thường ngày.

Rõ ràng chuyện chia ly đã định từ trước nhưng lại không lấp được sự buồn bã thế này. Đó là bởi lúc thầy ấy rời đi, vẫn còn giữ lại thứ gì đó trong trí nhớ chúng ta.

Hứa Dương quay người lại, giọng nói hơi hụt hơi, cuối cùng cũng làm đầy bản bằng những ví dụ.

Nhìn thấy quả lắc trên đồng hồ cứ đong đưa qua lạnh. Mỗi một chuyển động đi chung với tiếng tíc tắc nhẹ nhàng của kim giây.

Dọc trên bản đầy hình ảnh của Đường conic

“Nếu phân tích chỗ này ra ta sẽ được... Vân Huyền, em sao vậy?”

Câu hỏi của người thầy, tiếng khóc của cô gái, tất cả đều hòa vào nhau, trở thành lối suy nghĩ lộn xộn.

Không biết bao lâu.

Tương lai không biết bao lâu nữa.

Chỉ Hủy không thân với giáo viên dạy Toán này lắm, nhưng trí nhớ cô rất tốt, bỗng nhiên lại nhớ về câu chuyện nhỏ trong mùa đông, phẳng phất đầu đó mùa cà phê bỏ ngõ.

Vì kết quả khác nhau trong một bài toán, nên Chỉ Hủy không phục: “Em thách đấu với thầy!”

Hứa Dương cười rộ lên: “Em thách đấu với giáo viên dạy Toán? Đúng là xem nhẹ tôi quá!” Nói xong quay lên bảng đen viết toàn bộ quá trình giải bài, khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

Người thầy còn trẻ này cười vui: “Em thua rồi, phải làm sao đây?”

“Gì cũng được ạ.”

“Vậy sau này tốt nghiệp rồi, năm nào cũng phải về thăm thầy ba lần, nhớ mời cơm nữa đấy nhé!” Qua một lúc lại rút bớt điều kiện. “Thôi được rồi, không cần mời thầy ăn uống gì đâu, chỉ cần về thăm thầy là tốt rồi.”

Chỉ cần về thăm thầy là tốt rồi.

Phải về à?

Nhớ lúc ấy, Chỉ Hủy không hề nghĩ rằng sẽ có lúc nào đó, người thầy này rời đi nên mới nhẹ nhàng bảo: “Thầy là giáo viên tốt, dù không thua, mọi người cũng sẽ về thăm mà.”

Vậy tại sao, mọi chuyện lại chệch con đường vốn có?

Tiếng chuông tan học vang lên trong không trung, Hứa Dương ngẩng đầu khỏi giáo án, cười với những học sinh dưới bục giảng, nhỏ giọng nói: “Đây là tiết học cuối cùng thầy dạy các em.” Giọng nói sao mà do dự, tự giễu.

Những học sinh huyền não vì tan học nay đều im lặng, ngoan ngoãn dừng chuyện đang làm.

“Ngày mai thầy sẽ bị cấm cửa vì ra đề.” Vẫn là nụ cười tự giễu ấy, nhưng lại như một lưỡi dao cứa vào tim. “Còn có thể nói gì đây?”

Một lúc sau, không ai lên tiếng, sự yên tĩnh lan tỏa.

“Thầy không hẳn là giáo viên tốt... Cuối cùng chỉ có thể nói với các em một câu vô nghĩa, chúc mọi người thành công bước vào con đường đại học.” Hứa Dương cầm giáo án đi đến cửa, chợt quay đầu. “Tuy là lớp K, nhưng trước nay thầy đều biết các em là những học sinh ngoan ngoãn. Phải tự tin vào bản thân mình!”

Tiếng cửa đóng lại thật rõ ràng.

Là lớp trưởng của lớp K, Chỉ Hủy rất muốn nói gì đó với thầy. Nhưng chỉ dấn dờ tại chỗ, không thể mở miệng, trơ mắt thì thầy mình mệt mỏi rời đi.

Khi tốt nghiệp tiểu học, cả lớp sẽ đồng thanh nói với giáo viên. “Bọn em sẽ luôn yêu cô!”. Tốt nghiệp cấp hai, cất bài hát tạm biệt.

Lên cấp ba rồi, người từng tuyên bố sẽ san bằng phòng giáo vụ nay lại nhìn thầy giáo chia tay lớp học mà không nói được gì.

Tại sao cô không còn là chính mình nữa?

Sự chân thành, dũng cảm, kiêu hãnh kia đã đi đâu mất rồi?

28. Chương 27

126>>

Thời gian xen kẽ vào nhau, trí nhớ trở thành tàn tích.

127>>

Lúc ăn cơm chiều, cuối cùng cô cũng không kiềm được nữa, hỏi: “Mẹ, có phải con đã thay đổi quá nhiều không?”

“Sao?” Mẹ cô bị hỏi thì chợt sực tỉnh, quan sát một lúc mới trả lời: “Phải. Gần đây con tập trung học như vậy, gầy đi rất nhiều.”

“Không phải như thế, con không nói đến điều này.” Chỉ Hủy phe phẩy chiếc đũa trong tay. “Con đang nói đến tính cách. Thay đổi rất nhiều sao?”

“Có vậy à?... Mẹ không nghĩ là nhiều lắm.” Đề tài cứ vì sự mông lung này mà ngưng hẳn.

Im lặng một lúc lâu, mẹ cô cũng cảm thấy có gì đó không ổn, lại đưa ra một đề tài với vẻ khó xử.

“Con gái, hôm nay mẹ có điện thoại cho cô Thiệu Như.”

“Sao ạ?” Chỉ Hủy nhướn mày, thấp thỏm chờ đợi.

“Nghe đầu danh sách đề cử học thẳng thứ hai đã được gửi xuống rồi.”

Thì ra là lại nhắc đến chuyện này.

Chỉ Hủy thăm thấy nực cười, giọng nói chậm lại: “Đúng vậy, nhưng không liên quan gì đến con.”

“Sao lại không liên quan được? Con phải tự tin vào bản thân chứ?” Người cha vừa mới lên tiếng của cô lấy đôi đũa gấp thức ăn vào bát con gái.

“Chuyện này đâu có liên quan gì đến việc tin tưởng. Dù sao vị trí của ban xã hội thuộc về Liễu Khê Xuyên chắc rồi.”

“Cũng không nhất định là thế.” Mẹ cô nói chen vào.

Chỉ Hủy nhét một miếng cơm thật to vào miệng, hai má cô phúng phính, khó hiểu nhìn cha mẹ mình.

“Con à, ba mẹ đang định bàn bạc với con chuyện này.” Mẹ cô nháy mắt với cha cô, ông tiếp tục nói. “Con rất giỏi, ba mẹ luôn tự hào vì điều này, nhưng thi đại học không đơn giản như chúng ta tưởng tượng, nếu như sơ xuất, cơ hội hối hận cũng không có.”

Chỉ Hủy im lặng không đáp.

“Nếu con được đề cử học thẳng lên, có lẽ chuyện đó sẽ không xảy ra, con nghĩ sao?”

Thật vô nghĩa.

Chỉ Hủy vẫn không nói chuyện, chỉ nhìn gương mặt cha mình một lúc.

“Từ bé đến lớn, chỉ cần con muốn gì, cho dù hái sao hái trăng ba cũng sẽ cho con. Chỉ cần con muốn...”

Trong một chớp mắt, sự áp úng, cẩn thận của cha cô khiến lòng người chua xót.

“Con sẽ suy nghĩ thêm.” Chỉ Hủy im lặng một lúc lâu lại cúi đầu ăn cơm, cảm thấy cha mẹ bên cạnh thở phào nhẹ nhõm như đã trút được gánh nặng.

128>>

Ngày hôm sau diễn ra hoạt động cuối cùng của giai đoạn trung học – nghi lễ trưởng thành.

Băng ngang qua hành lang đầy học sinh đang chạy nhảy lung tung, Chỉ Hủy thở hồng hộc dừng lại trước mặt tường. Tỉnh Nguyên cảm thấy được điều này, cậu cũng dừng chân ngoảnh đầu lại, thuận tay chỉnh chông áo trên tay. Nhìn thấy rõ ràng cô gái trước mặt, ý cười đọng đầy, rút bớt vài chiếc áo trong lòng cô ra. “Để mình giúp cậu nhé.”

Suy nghĩ con gái thật vô dụng của cậu chỉ xẹt qua đáy mắt, vậy mà vẫn bị Chỉ Hủy bắt được.

“Đừng có nghĩ mình không bê về được, chỉ thử một chút thôi...” Cô còn chưa dứt lời, vài bộ đồ trong tay đã rơi xuống mặt đất.

Ánh sáng ngoài hành lang không rọi đến, đèn lớn bắt trên trần nhà sáng lên giữa tiếng huyền ảo. Tia sáng vuông góc với mái tóc cậu nam sinh.

Một màu đen như mực thản nhiên trong một vầng sáng.

Chỉ Hủy cảm thấy tim như muốn lao ra ngoài.

Thình thình thịch.

Cậu ngẩng đầu nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại nơi cần nhìn, bề ngoài vẫn là sự kiêu ngạo của một học sinh ưu tú điển hình.

“Sau hôm nay là đã trưởng thành rồi.” Không biết là tự thì thầm hay nói với Chỉ Hủy, giọng nói dịu dàng ít nhiều.

Cô miễn cưỡng nở nụ cười tự nhiên hết mức: “Lễ trưởng thành chính là bắt mọi người mang đồng phục dài tay phơi mình dưới nắng gắt mùa hạ, không có thì tốt hơn.”

Trước mặt cậu ấy, ngay đến việc bông đùa cũng không tự nhiên.

“Đâu đến nỗi vậy, hè chưa tới mà.” Cậu nhặt đồ lên hộ cô rồi đứng dậy về lớp chia quần áo cho mọi người.

“Nhanh thật.” Nói xong, bỗng dưng cô hơi đa cảm. “Đợi mùa hạ đến thật sự đến, chúng ta đã tạm biệt rồi.”

“Sao hôm nay cậu lại đa sầu đa cảm thế.” Cậu ở bên cạnh khoát tay. “Mau đi thôi.”

Cô bước đến hai bước, đi song song với cậu nam sinh.

“Vì mình đã thích một người.”

Giọng nói mỏng manh hoàn toàn chôn vùi trong không gian ồn ào náo động của hành lang. Có thể chắc chắn rằng, Tạ Tỉnh Nguyên không nghe thấy.

Thật ra cũng không muốn cậu nghe thấy, Chỉ Hủy quay đầu sang nhìn sườn mặt thanh tú của Tỉnh Nguyên. Thời gian trải dài cả năm trời, cô đã nhắm mắt lại bao lần dưới ánh Mặt Trời, giờ đây nó như ẩn như hiện trên sườn mặt cô. Thế giới của cậu, thế giới của Mặt Trời không hề ấm áp như nhau.

Vì mình đã thích một người.

Vậy nên.

Trong lúc hạnh phúc, nước mắt sợ hãi sẽ tuôn ra. Mình không tin nổi niềm vui giản đơn đó.

Mình đã từng nói với cậu, cùng cậu đi chung một con đường, lời nói ấy phập phồng, trở thành từng con sóng không chân thật, mình sợ đó chỉ là giấc mộng trước lúc chia tay.

“Này, cậu sẽ rời xa mình sao?”

Nữ sinh nhẹ giọng hỏi một câu, thế nhưng tiếng âm thanh khúc quân hành thúc giục mọi người ra sân vận động đã nở lòng bao phủ nó.

Không hề nghe thấy.

Nó có tồn tại không?

Có lẽ cậu có nghe hoặc chẳng nghe được gì, hoặc là tương lai chưa rõ của chúng ta chẳng biết có thật sự tồn tại hay không?

129>>

“Nhìn có vừa với mình không?”

Trước chiếc gương phòng rửa mặt, Chỉ Hủy nhìn sang Vân Huyền đang ngây ngẩn, hỏi.

“Ồ, lâu rồi không thấy cậu thế này?”

“Sao?” Gương mặt cô gái hơi ngây ra.

“Rất vừa!”

“Này, dây thần kinh cậu không cần lằng nhằng vậy đâu, mình sợ.”

“Như vậy thì có sao. Cuối cùng cấp ba cũng kết thúc, mỹ nữ như các cậu cũng nên quay về rồi. Nói thật, bao lâu rồi cậu không mặc váy vậy?” Vân Huyền mở vòi nước ra, hơi vò tóc.

“Váy là tốt nghiệp rồi. Dù sao mình cũng không chịu lạnh giỏi lắm, phải chú ý đến sức khỏe.”

“Tóc cậu vẫn rất đẹp.”

“À?” Chỉ Hủy quay đầu nhìn chiếc gương trước mặt, có lẽ cũng rất lâu rồi cô không có cơ hội thật sự ngắm nhìn mình trong gương, mùa hè năm trước tóc hây còn ngắn, giờ đây đã dài xuống phủ trước ngực.

Uớm lên người bộ lễ phục tốt nghiệp, nhìn bản thân thật kĩ trong gương, đã có đáp đáng của một sinh viên trưởng thành.

Ngay cả những nữ sinh của lớp khác đang thay đồ trong đây cũng nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, trưởng thành rồi sao?

Chỉ Hủy kéo tay Vân Huyền bước lên con đường sân thể dục, từng bước chân đi dưới ánh Mặt Trời, rải dài trên mặt đất, dù nam hay nữ đều ngoái nhìn.

Thật sự trong nháy mắt, giống như có cảm giác làm việc xấu giữa ban ngày vậy.

Thậm chí phía sau lưng còn có tiếng xì xầm.

Mất một lúc sâu, cô mới thấy Tạ Tỉnh Nguyên trong đám con trai cao lớn.

Có lẽ bộ lễ phục như bình thường, cảm giác không khác mọi khi. Vậy mà cà vạt vẫn hơi xộc xệch. Tuy rằng bị nhiều người che khuất, nhưng Chỉ Hủy hiểu rất rõ thói quen chau mày và đôi mắt điềm tĩnh của cậu, có những lúc cô tự hỏi rằng: Tại sao con người này lại là học sinh ưu tú được nhỉ?

Buổi lễ trưởng thành.

Nhiều bậc phụ huynh của học sinh cuối cấp đều đến trường. Một nhóm các bà mẹ đang nghỉ chân trên những bồn cây trong sân trường. Chỉ Hủy ngồi ở một góc lan can, tò mò quan sát họ. Bọn họ đều cắt tóc ngắn như mẹ cô, mang theo chiếc túi xách nhỏ, đôi mắt vương tơ máu vì làm lụng vất vả khiến học khác xa những thầy cô cũng đã là người lớn.

Đáng thương nhất chính là lòng cha mẹ thiên hạ. Bỗng dưng đầu Chỉ Hủy lại nghĩ đến những câu nói này. Nhớ lại tối hôm trước, cha cô nói: “Cho dù phải hái sao hái trăng, ba cũng sẽ cho con”, lòng cô như thắt lại. Suy nghĩ bị một giọng nữ ngắt mạch.

“A, bạn học, con chụp hộ đi một tấm ảnh với con trai nhé!”

Cô ngẩng đầu nhìn ngược ống camera, là một người phụ nữ xinh đẹp rất có phong thái. Cô chợt nghĩ ngờ về người con của cô ấy nhưng vẫn mỉm cười gật đầu nhận lấy máy ảnh.

“Con chờ chút nhé, đi tìm nó lại đây, một chút thôi!”

Chỉ Hủy cười khéo. “Vâng.” Vậy là người mẹ trẻ kia lẫn vào đám người.

Ba phút sau, từ niềm vui giúp người trở thành xấu hổ xem hai bên giằng co. Bàn tay đang cầm máy ảnh của Chỉ Hủy chảy mồ hôi, trước mặt cô hai mét là Tĩnh Nguyên đang bị mẹ mình lôi kéo đến chụp ảnh... Thật xấu hổ!

Vậy mà mẹ cậu còn không thấy mệt, thậm chí hưng phấn hơn bất kì ai tổ chức hoạt động kỉ niệm lễ trưởng thành giữa hai mẹ con.

“Cám ơn con nhiều nhé! Tiểu Tĩnh, cười một cái đi!”

Nghe thấy mẹ gọi tên mẹ trước người mình thích, Tạ Tĩnh Nguyên chợt cảm nhận sâu sắc rằng, có cha mẹ thế này đúng là chỉ giỏi gây chuyện.

Nhìn xuyên qua lớp kính của máy ảnh, cô điều chỉnh ống kính cho hai mẹ con nhìn như chị em này vào trung tâm, động tác hơi khựng lại.

“Con đếm từ một đến ba, hai mẹ con đứng yên nhé!”

Một.

Đây là người mẹ vì không tin tưởng vào kiến trúc đẹp đẽ của Dương Minh, nhờ vậy chúng ta mới gặp nhau sao?

Hai.

Quả nhiên là mẹ của người luôn đứng hạng nhất, không cần quan tâm gì cả nên mới tươi trẻ là vậy. Mẹ của mình, trán mẹ đầy nếp nhăn, phải nhờ đến thuốc nhuộm để giấu đi từng sợi tóc bạc trắng.

Ba.

– Cho dù có hái sao hái trăng, ba cũng sẽ cho con.

Tách tách. Từng cử động tạo nên một bức hình.

– Chỉ cần con muốn.

“A, cảm ơn con nhé!”

– Chỉ cần con muốn.

Nhận lại máy ảnh, hai mẹ con đi xa dần, vọng về âm thanh mơ hồ. “Tiểu Tĩnh, cô bạn bạn này giúp chúng ta chụp ảnh xinh quá ha, con đến làm quen đi...”

“Mẹ có thể ra dáng phụ huynh một chút được không?”

– Chỉ cần con muốn.

130>>

“Lễ trưởng thành xong rồi à?” Mẹ cô đợi trước cửa nhà, tự nhiên nhận lấy chiếc cặp của con gái.

“Vâng.” Cô nhìn mẹ với đôi mắt thản nhiên. “Đã xong ạ.”

Cô cúi đầu xuống đổi giày. “Lúc chụp ảnh tốt nghiệp, con phải mặc lại lần nữa.”

“Mau cởi ra đi, mẹ giặt giúp con, lần sau nhớ chụp một tấm ảnh thật đẹp, lúc in ra để lại ấn tượng cuối cùng cho bạn bè và thầy cô.”

Cô đột ngột ngừng lại động tác cởi giày, ngẩng cao đầu nhìn mẹ.

Giọng càng lúc càng nhỏ. “Mẹ, con không thi đại học nữa.” Giống như đang xác nhận với chính mình.

“Sao?” Mẹ cô chần chờ nửa giây, gương mặt như trút được gánh nặng.

“Như vậy mới phải. Không phải ba mẹ không tin con, mà như vậy an toàn hơn... Để thời gian con làm chuyện mình thích, đảm bảo điểm số trên đại học, đỡ lãng phí thời gian... Mẹ tin rằng nếu con thật sự thi cũng không thua kém người...”

Không đợi người mẹ vì quá vui mừng mà lời nói trở nên lộn xộn ngừng lại, cô sà vào lòng mẹ mình, cánh tay quàng vào bờ vai người mẹ ruột thịt ấy, nước mắt tràn ra, thấm ướt măng áo. “Mẹ, con xin lỗi.”

Quyết định sau ngày trưởng thành.

Thật châm chọc, thật đáng buồn.

131>>

Điều tốt đẹp duy nhất, có lẽ sẽ buông bỏ được tơ vương rồi vò này.

Tại sao Tạ Tĩnh Nguyên – người trước nay luôn thờ ơ lại dừng chân trước bảng vàng công bố người được đề cử học thặng?

Tại sao Tạ Tĩnh Nguyên – người trước nay luôn thờ ơ lại dừng chân trước cái tên Kinh Chỉ Hủy trên bảng vàng?

Tại sao lại dừng chân nơi đáng lẽ nên viết Liễu Khê Xuyên sau đổi thành Kinh Chỉ Hủy?

Tại sao lúc bắt ngờ băng ngang qua Kinh Chỉ Hủy không dừng lại?

Tại sao cô gái lại chạy đi mà không ngoảnh đầu?

Tại sao?

Cô cũng không rõ nữa.

Thứ gọi là vận mệnh, có lẽ vì con người không lý giải được nên mới ướm lên chiếc áo huyền bí.

Ánh sáng hoàng hôn trên hành lang, cậu nam sinh quay lại, nhìn vào đôi mắt của cô.

Chỉ Hủy đứng ngăn người trên hành lang, bất giác cũng hành động như thế. Bàn chân quay nửa không thể dừng lại.

Thời gian trôi qua một giây, giống như từng giọt máu di chuyển. Gương mặt của cậu nam sinh ấy, chưa từng có đường cong lạnh lẽo như vậy, đôi mắt không còn trong, như rơi xuống vực thẳm không đáy.

Đèn tường không có tiếng động, lặng lẽ tối dần. Những gương mặt không quan trọng tan dần trước mắt.

Một vùng trời yên tĩnh, chỉ còn cô và người kia bình thản đến mức không thể thở ra. Chỉ cần cẩn thận cảm nhận, có thể nhìn thấy đôi mắt ám áp đã trở nên u tối, Chỉ Hủy biết rằng đây là điều duy nhất chứng minh cậu đã từng nhìn cô.

Mà sao lại nhìn thì không biết được.

Một vài học sinh cuối cấp mặc đồng phục, ôm chồng sách đi qua, tiếng bước đi rầm rộ lại khiến đèn tường sáng thêm lần nữa. Gương mặt tuần tú điềm tĩnh ấy lại rõ ràng thêm.

Lại nghe tiếng người đi ngang qua nhỏ giọng bàn luận. “Là cậu ấy?” Một người khác liếc Chỉ Hủy một cái thật nhanh, trầm giọng: “Là cậu ấy.”

Đã biết chuyện này rồi, có lẽ cậu nhìn cô là đúng.

Ồn ào một lúc sau, khoảng không lắng đọng.

Hai người đứng yên tại chỗ.

Cậu nam sinh lẳng lặng đứng trong bóng đêm, trở nên mơ hồ trong tầm mắt cô nữ sinh.

Lại một vài học sinh băng ngang qua.

Chỉ Hủy và Tỉnh Nguyên đứng đối diện nhau giữa hai khung đèn, một bên tối trời, một bên sáng rực.

Chỉ Hủy hiểu rất rõ cậu đang cố tìm kiếm trong mắt mình sự trong trẻo, vô tội, ngoài ý muốn, nhưng đáng tiếc không có.

Đèn tường sáng lên thêm rất nhiều nhân, cậu nam sinh mở miệng nhưng không thể phát ra lời nói nào, chỉ còn tiếng thở dài. Cô nhìn thấy sự thất vọng trong đôi mắt cậu.

Cuối cùng cậu bước đi, băng qua cô gái còn đang đứng yên, đi xuống lầu một. Như thể trước giờ chưa từng có ngôn từ nào, chỉ là gặp thoáng qua.

Một nụ cười cam chịu trên gương mặt cô gái trẻ, nét cười càng lúc càng sau, lòng đau như dao cắt.

Cậu biết sự thật rồi đấy.

>>

– Mình vẫn luôn biết rằng, kỳ tích chỉ xuất hiện khi chúng ta đánh đổi bằng một thứ gì đáng giá nhất.

Lòng người là một mê cung rộng lớn.

Mình cứ mù quáng tin tưởng rằng sẽ tồn tại lối ra, nhưng cố cả một đời cũng chỉ là vòng luẩn quẩn.

Vô số lần bước trước, vấp phải trắc trở, lại ngoảnh đầu. Trong bóng đêm không thấy rõ phương hướng, mình quên mất bản thân đã phạm phải bao nhiêu lỗi lầm, đã bao nhiêu lần lạc lối.

Thật ra, mình nên biết đây chính là kết thúc.

– Này, cậu sẽ rời xa mình sao?

– Cậu thật sự rời xa mình.

132>>

Thật ra mình nên biết đây chính là kết thúc.

“Đúng là vô liêm sỉ, dùng tiền cướp lấy vị trí đề cử học trưởng của người khác.”

“Trước đây sao lại không biết cậu ta là người kém cỏi vậy nhỉ?”

“Không biết nhà cậu ta chi bao nhiêu tiền cho chủ nhiệm bộ môn và hiệu phó nữa?”

“Nghe đâu là một trăm vạn.”

“Một trăm vạn? Đúng là giàu thật.”

“...”

Giọng nói càng lúc càng xa. Chỉ Hủy không thay đổi gì, đi theo sau họ đẩy cánh cửa kia ra. Khuôn mặt trước gương nhà vệ sinh, là cô thật sao?

Giả vờ không nghe thấy, có thể thoát được sự thật của thế giới chẳng?

Nếu có thể sống trong một thế giới không âm thanh, liệu rằng bản thân có vui vẻ trở lại?

Nếu vậy, còn những ánh mắt ghen tị, khinh thường, đau lòng, thất vọng thì sao? Có phải cũng sẽ biết mất hay không?

Nếu có thể tặng cho cô một ngôi sao đã tắt để nung nấu, không thấy âm thanh, không thấy ánh sáng. Làm ơn có dừng nói cô nghe, thế giới qua lăng kính trưởng thành là như thế nào.

Nếu có thể...

Cuối tháng tư, hóa ra lại để trong lòng người một cảm giác mất mát không nguôi ngoai...

29. Chương 28

139>>

Ngày tám tháng năm.

Sau kì nghỉ khá dài là hạn cuối cùng đăng ký nguyện vọng. Nhưng tất cả chuyện này không còn liên quan gì đến Chỉ Hủy nữa. Cả một phòng học do dự tranh luận và ca thán cứ văng vẳng bên tai.

Chỉ có một điều khác với bình thường đó là ngay lúc ai đó thét lên đầy ngạc nhiên, Chỉ Hủy mới ngẩng đầu từ đồng sách vở.

Đứng trước cửa phòng học là một cô gái mặc bộ đồng phục, vẫn tươi cười như trước, Liễu Khê Xuyên.”

“A, cứ nghĩ cậu sẽ không bao giờ đến lớp nữa.” Mọi người ùa ra khỏi phòng như thủy triều.

“Mình không thoải mái đến mức quyền đăng ký nguyện vọng sau khi thi vào đại học đâu.”

“Trón đến nửa kì, sướng thật đó!”

Cô gái đứng trong đám đông cười cười.

Cho đến lúc này, Chỉ Hủy mới ý thức được ai mới là kẻ tận cùng của sự thất bại đáng buồn ấy. Trước mặt cô ấy, cô đã thua đến nỗi không thể trở mình.

Có lẽ cô ấy đã biết chuyện danh sách đề cử học thẳng.

Đúng là không đến trường nhưng dựa vào những mối quan hệ của cô ấy, biết được những tin này chắc không khó gì.

Khê Xuyên quay đầu nhìn về phía Chỉ Hủy đang ngồi, sau đó về chỗ.

Chắc không cần giải thích dư thừa đâu.

Chỉ Hủy cúi đầu một lần nữa.

Cô nữ sinh bên cạnh lấy khăn tay lau bụi bặm trên bàn ghế. Đột nhiên cô cảm thấy thật nực cười, nhớ kĩ lại, cô ấy vẫn luôn cẩn thận như thế, nào giống cô.

– Mình tên là Liễu Khê Xuyên, mong được mọi người giúp đỡ.

– Cậu đúng là thành phần tổng hợp mọi loại bệnh thần kinh.

– Mình rất tự tin Ngữ Văn, Lịch Sử và Chính Trị, cho cậu mượn vở chép nhé.

Tại sao lúc này đây, cô lại nhớ đến điều này? Chỉ Hủy cảm thấy đôi mắt của mình trở nên mơ hồ. Bên cạnh vang lên tiếng người kia đang lật thứ gì đó. Bỗng dưng, tầm nhìn mơ hồ chú ý vào trang giấy trước mặt.

Bản viết tay nguyện vọng đại học?

Chỉ Hủy ngạc nhiên đưa mắt nhìn lên.

Họ và tên: Liễu Khê Xuyên.

Nguyễn vọng: Ngành thiên văn học – đại học Z.

Đại học Z?!

Không phải đại học F?!

Nguyễn vọng còn lại được viết tay cũng rất rõ ràng. “Khoa nghệ thuật – đại học PK”

Đây là...?

“Này, mình nói nhé, thật ra mình không có ý định thi vào đại học F. Thế nên danh sách đề cử học thẳng, mình không cần. Vậy...”

“Sao?” Chỉ Hủy đột ngột nhìn thẳng vào mắt Khê Xuyên.

Vậy nên...

Đừng áy náy nữa.

– Đây là điều cậu muốn nói với mình sao?

140>>

Tại sao mình lại biết cậu?

Tại sao trong thế giới của mình có sự tồn tại của cậu?

Công văn hay chính sách đều quy định, trong bản đăng ký phải có một nguyện vọng ngoài tỉnh thành. Vậy nên nguyện vọng của cậu chỉ có những đại học ở vùng khác, Thiên Văn học, ngành nghiên cứu chất nổ, ngành trinh sát, tất cả như đang cười nhạo chính sách này.

Đúng là những nguyện vọng vô cùng thoải mái.

Nhưng nguyện vọng một của cô ấy lại là đại học P.

Trong từ điển của cô ấy không có sự tồn tại của cụm từ “lỡ như”

“Lỡ như...”

“Nếu mình phải đến trường đại học mình không thích, học chuyên ngành mình không thích, chi bằng học lại từ đầu.”

Không hề có lỡ như.

Nực cười đến cỡ nào? Trong thế giới của mình có một người là cậu, tồn tại chỉ để mình thua tâm phục khẩu phục.

Người thất bại đến thảm hại, đúng là chỉ là mình.

141>>

Ngày hai mươi bảy tháng năm.

Ngày chụp ảnh tốt nghiệp.

“Tạ Tĩnh Nguyên, cà vạt của em! Là niềm tự hào của Thánh Hoa, em đừng có trở thành mấy tên thần tượng cà lơ phất phơ ấy!” Lúc đi ngang qua Tĩnh Nguyên, Thiệu Như vẫn không quên chỉ vào cậu, thực hiện chức trách “chỉnh đốn tác phong và kỉ luật” cuối cùng của một giáo viên chủ nhiệm.

Cậu cười hơi tội nghiệp: “Khả năng của em yếu kém đến mức không biết thất thứ này đâu. Phải làm sao bây giờ ạ?”

Liều Khê Xuyên nhanh chóng bức qua tóm lấy cà vạt của cậu nam sinh. “Thất dùm cho này!”

“Trời? Cậu cũng thất cà vạt? Đúng là thân thể phụ nữ, tâm hồn đà hồng.” Cậu nhìn động tác của cô, đùa giỡn.

“Đồng phục của Dương Minh cũng có cà vạt! Tầm phào!”

“Hèn gì nữ sinh Dương Minh “bà chằn” như vậy.”

“Bà chằn cũng được, vậy sau này Chỉ Hủy phải thắt cà vạt cho cậu sao?”

Cô nữ sinh đang được nhắc đến không biết gì đứng ở một nơi xa xa nhìn lại.

“Sau khi chụp xong ảnh tốt nghiệp phải về nhà ôn bài, vĩnh biệt.” Nói ra hai từ “vĩnh biệt” này mà vẫn thoải mái như thế.

Tạ Tĩnh Nguyên hơi chau mày. “Nghe nói cậu đăng ký đại học P?”

“Đúng vậy?”

“Có vẻ thật sự là vĩnh biệt nhỉ?”

“Tất nhiên!”

“Hạ Tân Tuần thì sao?”

“Cậu ấy cũng điên như vậy, nhìn vận may của cậu ấy là biết rồi.”

“Cậu kiêu ngạo hết chỗ nói, với cậu là “nhất định sẽ vĩnh biệt”, với người khác thì “chỉ là vận may”.”

“Tôi giỏi hơn cậu ấy... Cũng giỏi hơn cậu, đừng chối làm gì.”

Cậu đổi thành gương mặt buồn rầu. “Đúng vậy, từ lúc cậu đến đây, tôi không thể góc đầu được rồi.”

“Haha”

Sau đó lại quay về với vẻ nghiêm túc. “Nói thế nào tôi cũng không hiểu, sao cậu không chọn đại học F?”

“Vì Tân Tuần bảo tôi không cần chọn đại học F.”

“Ồ, chỉ như vậy?”

“Cậu ấy nói linh tinh cái gì đó mà đời người khó được vài lần, chỉ có thành phần như mình mắc mưu cậu ấy.” Sau khi thắt xong cà vạt, cô nữ sinh nhún vai bất đắc dĩ, quơ quào tay trong không trung.

“Haha, có vẻ cậu rất tổn. Tuy là lời chúc này rất bình thường nhưng tôi nên nói nhỉ?” Cậu nhoẻn miệng cười. “Thi đại học tốt nhé.”

Không phải rõ ràng, đơn giản, nó rất dài dòng, máy quét của camera dừng lại trên đôi mắt củ ahusng tôi, tại đây ngược xuôi dòng thời gian, lưu lại tất cả lời chúc phú, nụ cười, nước mắt và cả lời hồi âm của chúng tôi suốt một thời trung học.

Lần đầu tiên, đôi mắt Chỉ Hủy không còn nhìn về phía ai đó.

Đến lúc ra khỏi cổng trường vẫn thấy man mác một nỗi buồn.

Bánh răng thời gian từng ngừng lại, nay tiếp tục vận hành về phía trước, không vì ai mà giảm tốc độ. Tất cả những gì đã gặp, đã nghe, đã trải qua, tất cả, tất cả đều trở nên vừa thật, vừa ảo, không có cách nào quay lại một lần nữa.

Ngoảnh đầu, một khoảng thanh xuân lặng im kết thúc sau lưng.

142>>

“Ồ, không ngờ em là người đầu tiên quay về trường xem điểm thi đại học đấy. Đúng là làm cô lo lắng!” Cô giáo đưa dậy, đến rót một cốc nước.

Gương mặt cậu thiếu niên tỏ vẻ rất đáng thương. “Em không kém cỏi đến mức không nhận ra sự châm chọc của cô.”

Lý thủy tinh đặt xuống trước mặt, gợn ra hai vòng sóng.

Trong khoảng không thoáng đãng của văn phòng, ngập tràn hương vị mùa hè đến.

“Giáo viên tổ lịch sự vẫn thích ăn dưa hấu.” Tĩnh Nguyên cảm khái.

“Thói quen thôi. Cũng như thói quen bật điều hòa đến mức để mọi người lạnh run mới chịu tăng nhiệt độ lên.” Thiệu Như bắt đầu dĩ kéo ghế ra ngồi xuống.

“Và cả thói quen chủ nhiệm lại lớp K?” Tất nhiên cảm xúc trong giọng nói này không hề rõ ràng.

Thiệu Như tỏ vẻ “vô cùng hạnh phúc” lảng đi: “Em nghe tin gì về Hứa Dương chưa?”

Chú ý đến chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô giáo, thì ra đây là nguyên do tay cô đang đưa này giờ. “Dạy lớp bọn em chỉ để hai người có cái cơ trò chuyện, kết quả thì sao? Đến rượu mừng cũng không mời bọn em, quá đáng!”

Sau khi cười xong, Thiệu Như nghiêm túc trở lại: “Nhưng mà Hứa Dương bị chuyển công tác sang Dương Minh rồi, cô không thể ở lại Thánh Hoa được nữa. Ai biết cái tên mọt sách kia trọng tình trọng nghĩa như vậy chứ?”

Cậu chợt nhớ ra Thiệu Như đang nói đến chuyện Hứa Dương đứng ra bảo bọc cho cả Giang Hàn và Sa Hạnh Cửu. “Đúng vậy, thầy ấy là giáo viên tốt.”

“Thôi, không nói chuyện này nữa. Vấn đề là hè này trường quyết định học bù, phân lớp cũng xong rồi, nếu cô không chuyển qua Dương Minh thì sẽ chết mất!”

“Sao vậy?”

“Chủ nhiệm năm ba lớp K.”

Cậu nam sinh mới uống một ngụm nước suýt ho sặc sụa. “Thảm vậy sao?”

“Nhìn vào thành tích tiến bộ của lớp K thì vào đại học... Lần nào cũng vậy hết!” Thiệu Như tức giận bất bình.

“Thành tích tốt lắm sao?”

“Với lớp K thì như vậy tốt lắm rồi. Đứng hạng giữa xếp hạng toàn khối nhé.” Thiệu Như rút một tờ giấy trong ngăn kéo ra một tờ thống kê thi vào đại học để đưa cho Tỉnh Nguyên. “Chỉ có bảy học sinh rút nguyện vọng hai.”

“Ồ? Vân Huyền thi vào đại học sư phạm?” Ngay cả cậu nam sinh trước giờ điềm tĩnh cũng sửng sốt.

“Đúng vậy, điểm thi tốt lắm đấy.”

143>>

Ẩn sâu dưới nguyện vọng sư phạm của Vân Huyền và Chung Quý Bách là tình cảm của hai người học, thậm chí giáo viên cũng không biết được điều này.

Thiếu niên và thiếu nữ ôm ấp tình cảm trong lòng, điều này chỉ mình họ biết.

Đã qua một thời gian dài rồi, còn ai biết chuyện gì đã xảy ra giữa họ?

Một ngày mùa hạ, đôi mắt cậu trai nhìn vào cô gái đang khép nép, cậu quay lưng về phía cô, trên đỉnh đầu là bầu trời tĩnh lặng với những đám mây gọn sóng và ánh Mặt Trời đã được gọt giũa.

“Nếu vậy, chúng ta ở bên nhau đi!”

“Sao?” Chính cô cũng cảm thấy hơi khó tin.

“Mình sợ nếu như bản thân không sống đến trăm tuổi thật thì thất hứa mất...”

“Ồ?”

“Tại sao một đứa nào không nếp nhăn như cậu lại khiến mình suy nghĩ nhiều vậy nhỉ?”

Lời nói không lý giải của cậu nam khiến cô hơi mất mát.

“Đúng là hình thức tỏ tình qua thư này cổ hủ, nhưng mà.” Cậu bỗng nhiên quay đầu lại. “À, nhảy từ trên cây xuống đưa thư cũng có hơi sáng tạo.”

“Ồ? Cậu biết à?”

“Hỏi vậy mà cũng hỏi!” Hành động của cô gái này đúng là chỉ có thiên tài như cậu mới hiểu được.

“Vậy nên...” Cậu cuối hơi kéo dài.

Gió nổi lên từ phía, làn liễu rũ bóng xuống dòng sông xanh biếc. Chim ri bay về phương xa, khuất bóng khỏi tầm nhìn.

“Nhân lúc cậu chưa già, chưa xấu đến mức mình không chịu được...”

Đây là giọng nói của cậu – thứ rất quen thuộc với mình sao? Rõ ràng là giọng nói ấy mà sao lại chói mắt như thế?

“Chúng ta, ở bên nhau đi!”

Không có ngữ điệu trầm bổng, không có định ngữ “một trăm năm sau”.

Giờ đây.

Nơi này.

Tuy có rất nhiều đoạn đậm, lý do đưa ra khiến cô hơi khó hiểu, nhưng không hề có ý gì khác.

– Chúng ta ở bên nhau đi!

– Chúng ta hẹn hò nhé!

144>>

“Sa Hạnh Cửu không thi đại học.” Giọng Thiệu Như nhẹ xuống, nhưng nhanh chóng vui vẻ trở lại. “Nghe nói gia đình đưa em ấy đi du học.”

“Em lại nghe rằng, Giang Hàn nhận được học bổng từ đại học Yale nên Sa Hạnh Cửu mới đi cùng.

“Cô cũng không biết, có lẽ là vậy. Cô thấy hai em ấy khó rời nhau lắm.” Phải chăng, chính Thiệu Như cũng cảm thấy cô làm chủ nhiệm hơi thất bại? “Nhưng còn Văn Anh, đến giờ vẫn không biết em ấy đến nơi đâu, không có tin tức gì cả.”

“À, đúng rồi, Liễu Khê Xuyên...” Ngón tay của cậu nam sinh trượt dọc một đường.

Không đợi cậu tìm tên, Thiệu Như đã đưa ra câu trả lời. “Vào đại học P gọn ghé. Tốt quá, đúng là làm cô sợ muốn chết, đền nguyên vọng như vậy cơ mà.”

Tĩnh Nguyên cười rộ lên.

Sau đó cô nói tiếp: “Nhưng điểm thi không tốt lắm, trường còn chờ đợi hai người các em cạnh tranh chức Trạng Nguyên đấy chứ.”

“Đúng là có lỗi quá.”

“Ai biết em nhận được vị trí học thẳng.” Cô vẫn vừa nói vừa đáp. “Nhưng cô vẫn không hiểu, sao em lại chọn nhận vị trí đó, cô cứ nghĩ em sẽ thi cơ.”

“Nếu không nhận, sao em vào chuyên ngành Toán được?” Cậu ngẩng cao đầu nhìn cô giáo.

“À... Đúng là cô thất bại thật, em vẫn không thích Lịch Sử. “Thiệu Như cường điệu sự đau đớn của mình.

“Cũng không sai, em đâu hứng thú với lớp xã hội.” Cậu thẳng thắn.

“Vậy tại sao lúc trước em chuyển đến lớp K? Đến bây giờ cô vẫn không hiểu.”

Tại sao?

Tại sao lại chuyển từ lớp A sang lớp K?

Có một đáp án rõ ràng trong lòng.

145>>

Chỉ Hủy ngủ đến tận mười giờ mới ra khỏi giường, ngoài phòng khác có hơi im lặng. Cô mặc áo ngủ, rửa mặt xong mới bước ra ngoài, thì ra cha mẹ của Tề Giai cùng khối đang nói chuyện với cha mẹ cô.

Chỉ Hủy ngồi xuống ghế sofa. “Tề Giai nhận được thư mời nhập học chưa ạ?”

“Mới nhận được rồi, là đại học G”

“Vậy con chúc mừng nhé ạ.”

Cha Tề Giai đột ngột giận giữ lầm bầm. “Không có gì đáng mừng cả, chắc lúc khai giảng phải tiếp tục nộp tiền.”

“Sao lại thế?”

“Bọn giảng viên trường G toàn lũ không ta gì, lúc trường tự xét tuyển thi đề cử một tên chỉ biết đến tiền. Lúc đó đã nộp cho tên đó đến bảy, tám vạn rồi.”

“Vâng? Vì điểm không tốt ạ?” Chỉ Hủy đổi tư thế, ngồi nghiêm chỉnh trở lại.

“Đủ điểm nhưng vẫn cần tiền. Có sáu đứa con gái qua được bài xét tuyển nhưng chỉ nhận bốn người, nếu khiến giám khảo thấy khó chịu thì đó là lỗi của cha mẹ. Hơn nữa điểm của Giai Giai nhà này thấp nhất.” Nhận ra đôi mắt giận dữ của vợ mình, ông Tề lập tức im bặt. “Tóm lại, cho dù có dư điểm, bọn họ cũng sẽ tìm lý do giữ sạch. Nào là không qua kiểm tra thể chất, thị lực có vấn đề, không có ai toàn vẹn cả.”

Cha Chỉ Hủy đành vỗ vai an ủi ông Tề. “Nếu chỉ bảy tám vạn thì vẫn còn khá đó. Tôi nghe nói, muốn vào đại học G, có người nộp đến mười hai vạn cơ.”

“Sao? Giá tăng theo thị trường à?” Ông Tề mới ban nãy còn đang giận giữ, nay lại lấy làm may mắn.

“Đúng vậy, đúng vậy, đã tính toán từ trước cả rồi. Nghe đâu mấy giảng viên trường G năm nào cũng tổ chức đi chơi xa, xe thuê từng chiếc hạng sang hẳn hoi.”

“Anh chưa từng gặp mặt bọn họ thôi. Cuối tuần trước, tôi và vợ tìm một tên gia sư trong trường đó, lúc đầu tên kia cứ cái kiểu “Điều kiện của nhà Giai Giai kém nhất trong số học sinh tôi từng dạy”. Đến khi năm vạn tiền được lấy ra thì thay mặt, sửa lời bảo “yên tâm, tuy rằng mấy cô gái khác điểm cao nhưng tố chất không bằng Giai Giai. Thứ gian trá như vậy, khôn nạn thật.”

“Đúng là vậy.” Cha Chỉ Hủy vội vàng phục họa.

Chỉ Hủy càng nghe càng mệt mỏi, đành đứng dậy nói với cha mẹ cô muốn ra ngoài mua sắm, được đồng ý ngay lập tức, vậy là thay quần áo bước ra khỏi cửa.

30. Chương 29

146>>

Đề tài cứ quanh đi quẩn lại, cuối cùng cũng về với chuyện thủ khoa kì thi đại học.

Thiệu Như thở dốc, đưa tờ báo ra trước mặt Tạ Tĩnh Nguyên: “Xem này, vì em không thi đại học nên thủ khoa ban tự nhiên mới bị trường Dương Minh lấy mất, thầy hiệu trưởng tức đến hộc máu luôn đấy. Ông ấy vừa ra quyết định sẽ bắt lứa tiếp theo nghỉ hè học bù.”

“Em hại lắm hậu bối rồi ha?” Ngoài miệng nói như vậy nhưng gương mặt vẫn nở nụ cười không liên quan đến mình.

Chất lượng giấy in báo rất tốt, có thể thấy được gương mặt của thủ khoa ban tự nhiên kia. Gương mặt tuấn tú, đường nét rõ ràng, chỉ sợ sẽ đốn tim rất nhiều đàn em, địa vị của Liễu Khê Xuyên rõ là bị đe dọa.

Bỗng dưng đầu cậu lóe ra ý bốn cột.

Tĩnh Nguyên hãy còn cười rộ lên: “Đúng là họ rất xứng đôi.”

“Ai?”

“Thủ khoa ban tự nhiên Hạ Tân Tuần và Liễu Khê Xuyên.”

“Ồ? Có chuyện này nữa à? Cô cứ nghĩ em và Khê Xuyên là một đôi.”

“Sao vậy được?”

“Người Trái Đất đều nghĩ thế.

Người Trái Đất.

Trong nháy mắt, Tạ Tĩnh Nguyên nhảy dựng lên.

Nếu vậy, còn cậu ấy?

Cậu ấy cũng nghĩ vậy?

147>>

Nói dối là ra ngoài đi dạo nhưng cuối cùng lại biến thành ngồi trên băng ghế chuyển xe 130.

Nhưng rốt cuộc thì tại sao phải là chuyển xe này mà không phải là chuyển xe khác?

Chỉ Hủy dựa vào kính xe, không muốn suy nghĩ nữa, lướt ngang qua trường học mấy lần rồi vẫn không muốn xuống.

Thượng Hải có hàng trăm con đường đi bộ, tại sao mình cứ quanh quẩn mãi một đường vòng?

Trung Quốc có ba mươi triệu dân cư, tại sao người mình gặp nhất định phải là cậu?

Thế giới này không bao giờ có chuyện mọi thứ đều rạch ròi chi li. Cũng không có một phép tính nào có thể tìm được mỗi con người giao qua đời nhau cần bao nhiêu may mắn.

148>>

“Chỉ Hủy ấy à? Em ấy cũng không liên hệ với cô, ngay cả tin trúng tuyển cũng là do mẹ gọi đến báo.” Thoạt nhìn, Thiệu Như hơi buồn lòng với cô lớp trưởng này.

“Thật không? Dù sao nếu cậu ấy tham gia thi đại học...”

“Chắc chắn có thể qua ải dễ dàng.” Thiệu Như tiếp lời.

“Nhưng khuyết điểm lớn nhất của cậu ấy là không tin tưởng bản thân, không tin tưởng người khác.”

“Phải, đúng là vậy.”

149>>

Chắc là sẽ không gặp đâu.

Chỉ Hủy siết chặt tay vịn, trầm suy nghĩ.

150>>

Một ngày nào đó trong tương lai, có thể gặp lại.

Dù không phải ở đây cũng sẽ là một nơi nào đó.

Thế giới này chắc chắn tồn tại duyên phận để gặp lại nhau.

Khoảnh khắc ra khỏi phòng Thiệu Như, ánh nắng Mặt Trời chói lòa cản tầm nhìn trước mắt, Tĩnh Nguyên ngẩng đầu nhìn lên trời, từ tận đáy lòng, cậu mong hai người sẽ gặp lại.

151>>

Ngày mùa hè rực rỡ, chuyển xe 130 dừng lại chỗ trạm xe.

Một tiếng lạch cạch, cửa xe mở ra. Cậu nam sinh ngẩng đầu, bàn chân đã bước qua nửa bậc thang thì khựng lại. Có một cô gái nhỏ xuất hiện nơi xa xôi như một phép màu.

Cơn gió an lành đông đưa khoảng giữa hai người.

Tài xế không biết chuyện gì đang xảy ra, người muốn lên xe thì không lên, người muốn xuống xe thì không xuống.

Im lặng một vùng trời.

Cô nữ sinh mông lung, thầm tự trách mình khi không lại muốn xuống xe vào ngắm ngôi trường một chút.

Đúng là không thể đoán trước được gì.

Trên thế giới này, khi nào thì gặp ai.

Không tài nào biết trước được.

Gió lao xao, khiến mái tóc nhuộm màu Mặt Trời khẽ đưa đẩy. Tiếng gió lại đưa đến giọng nói mà cô vô cùng quen thuộc: “Này, sao cậu không tiến bộ gì thế? Lại bắt cần xuống xe như vậy rồi. “

Ngày này năm trước không phải cũng vậy sao? Nhảy xuống cửa xe không biết sợ.

Những cảm xúc chôn sâu trong ký ức mùa hạ trời dấy như thủy triều, không thể nào che giấu.

– Mình biết với tốc độ 12 mét/ giây x 900 giây có thể đủ giờ vượt qua cuộc thi, nhưng...

– Chỉ Hủy, cố lên.

– Nếu có hai người, một người ngồi học ở lớp phía Bắc thì người ngồi ở lớp phía Nam không thể thoải mái làm bài.

– Lúc ôm cô ngủ được mùi xà phòng trên trên đường may áo cậu. Rõ là hạ qua thu đến nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi cỏ cây vẫn vương. Bánh răng thời gian cứ thế quay sai, dừng lại ở hình ảnh trong thoáng chốc này. Dựa sát vào người Tỉnh Nguyên, trái tim được bảo bọc trong sự ấm áp. Suy nghĩ cứ thoát ra khỏi vỏ mà bay xa.

Đây là ký ức tốt đẹp không thể nào quên được.

Một giọng nói rõ ràng, đẹp đẽ, dịu dàng, chân thành.

– Không sao cả...

– Lần sau có thấy trộm cũng đừng vậy nữa nhé, mình sợ cậu...

Mình sợ cậu... Sợ chuyện gì? Đáp án bị gió thổi bay xa.

Cuối cùng cũng không nói ra.

Nhưng dù không nói đi chăng nữa, sự ấm áp đã đâm chồi nảy lộc từ lòng đất, chạm vào mũi chân, lan ra xương tủy, tỏa vào da thịt, dần dần thấm sâu vào mạch máu, cả hình hài như đắm chìm.

Giống như có cái gì đó rơi xuống, trong lòng muốn nổ tung, hình thành một dải ngân hà lộng lẫy.

Rốt cuộc là cái gì?

Là câu tiếp theo kia kìa.

“Vây cũng được, đừng buông tay.”

Bầu không khí mùa đông thật nặng nề, người trong chuyến xe chen chúc nhau như đàn cá nằm trong lưới. Có một thứ tình cảm chân thật trời dấy, hơi thở mỗi người hóa thành làn sương trắng, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Từ nổi từ, câu nổi câu, giọng nói này, nhịp lên nhịp xuống, sự dịu dàng ấm áp tràn vào tận đáy lòng, màng tai sao mà nhức nhối.

Sau khi bật cười, cậu nam sinh nở nụ cười chiều chuộng. Cô nhìn thấy bóng mình sâu trong ánh mắt cậu, là duy nhất.

Giọng nói dịu dàng nhất trên đời.

– Vậy cũng được, đừng buông tay.

Dài như cả một cuộc đời đã trôi qua.

Cuối cùng dừng lại giữa một bên mê mang, một bên kiên định.

Vấn vương một giọng nói kéo dài trong không trung. Như vệt mực in sâu trong lòng, một lần lặp lại, một lần sâu sắc, mãi không nhạt nhòa.

– Vì mình muốn thi chung trường đại học với cậu.

...

Câu trả lời đã luôn bày ra trước mắt, tại sao mình chưa bao giờ nhận ra?

Bàn tay Chỉ Hủy vòng qua cổ Tỉnh Nguyên, cô nhào vào lòng cậu, bật khóc nức nở. Chuyến xe 130 do dự một lúc, cuối cùng cũng đóng cửa, rời bỏ trạm dừng quen thuộc.

Lần đó mình vội vã lao xuống xe.

Hoàn toàn là lỗi của mình

Cậu thiếu niên trước mắt này chính là người đã khiến cô gặp bao rắc rối, nhưng lại cổ vũ, giúp đỡ, bảo vệ cô, cùng cô chia sẻ một con đường ngập tràn hạnh phúc lẫn đau thương, nắm tay cô vượt qua hết thảy hy vọng và thất vọng, cùng cô đi qua quãng thời gian tối tăm nhất nhưng cũng đẹp đẽ nhất cuộc đời.

Toàn văn Hoàn.

31. Chương 30: Đôi Lời

Xin chào, lại là mình đây.

Cuối cùng cũng hoàn tất năm ba lớp K vào ngày mười một, mình hoàn thành truyện lúc đang ở trên sân bay, thật may mắn.

Đầu tiên, cho mình cảm ơn Daisy và những bạn đã theo dõi bộ truyện từ đầu. Truyện này rất khó đọc, mọi người kiên nhẫn nhiều rồi.

Cảm ơn những bạn dù dang dở truyện nhưng vẫn ủng hộ mình. Xin lỗi, đúng là mình chỉ giỏi làm khó các cậu.

Câu chuyện này được chuyển ngữ khi mình muốn làm gì đó để kết thúc tuổi trẻ tại Việt Nam, giống như là số ngày đếm ngược vậy, dù rằng mình lờ mờ mấy ngày.

Mình trân trọng dành tặng câu chuyện này cho lớp cũ, bạn bè thân thiết của mình. Mình thấy mình và họ trong câu chuyện này.

Mình cũng đã rèn luyện được tinh thần thép để đối diện với “Nơi cà phê Sáu.” Chắc lúc xong bộ kia nhân loại ghét mình luôn quá, nhưng không sao cả, mình thấy hạnh phúc với việc chuyển ngữ này, nên mình ổn vì điều đó.

Sau cà phê Sáu sẽ đến một bộ truyện đã chuyển thể thành phim, một bộ còn dài hơn “Trăm năm hòa hợp, ước định một lời hứa”, mình mong là về sau, mọi chuyện vẫn ổn như lúc này.

Một lần nữa, chân thành cảm ơn các cậu đã kiên nhẫn với mình.

Thân ái và yêu thương.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-ba-lop-k>